

မိုးကုန်း

လေတိုး

Cartoonist
And
Illustrator

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၈၉၅-၈၃

နတ်ရွာမိုး

ပေတိုး / နတ်ရွာမိုး။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။
၁၅၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) နတ်ရွာမိုး

မူပိုင်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၃၂၀၁၁။ မျက်နှာစုံပုံနှိပ်ချက်အမှတ် ၅၀၀၅၀၄၀၂၁။

ထွက်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှိပ်ချက်အမှတ်

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ခြေစာရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉ ၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉ ၅၀ ၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ (မေလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဒိုင်

ငွေရှိလို့

ဒီအပေါက်ချိုးတာ..၊

ပညာရှိလို့

ဒီအပေါက်ချိုးတာ..၊

ဝါဝါရှိလို့

ဒီအပေါက်ချိုးတာ..၊

ကံရှိလို့ ချိုးချိုး

ဉာဏ်ရှိလို့ ချိုးချိုး

မြူးမိလို့ ချိုးချိုး

တုံးမိလို့ ချိုးချိုး

ထိုးသားဆိုတာ သေမျိုးလို့

ပေတိုးက ပြောတယ်။

ကိုး...တင်လိုက်။ ။

www.burmeseclassic.com

အတိဿဂုတ္တိနှင့် ပေတိုး

ဈာန်တော်တို့ မြို့ကလေး၏လမ်းဆုံ မနက်ခင်းသည် ခါတိုင်း မနက်ခင်းတွေလိုပင် လင်းလက်နိုးထလာပြန်၏။ မြန်မာပြည်၏ အထိကရ မြို့ကြီးလေးမြို့သို့ ကားလမ်းခရီး တိုက်ရိုက်ပေါက်သော လမ်းဆုံလမ်းခွဲမြို့ကလေးဖြစ်သဖြင့် စောစောစီးစီးပင် စည်ကားနေ တတ်သည်။

အထူးသဖြင့် လမ်းလေးခွ၏အရှေ့တောင်တောင့်ရှိ “ကာကာ” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ကားသမားများနှင့် အထူးစည်ကားနေတတ် သည်။ ကားသမားဟုဆိုရာ၌ ယနေ့ခေတ် လေအိတ်ကား (Express အရပ်ခေါ် အိပ်စပတ်) တို့ယိုတာဟိုင်းလပ်၊ ဒိုင်နာ၊ ကင်တား၊ တစ်ပါ

စသော ကားအကောင်းစားနှင့် လုပ်ကိုင်စားနေသူများ မပါဝင်ပါ။

ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က တင်သွင်းခဲ့ဟန်ရှိသော ချက်ပက်လက်၊ ဘီအိပ်၊ ဖွတ်ဆန်း၊ ဖွိပ်ကနေဒါ စသော ဟောင်းညောင်းနေသည့် ဘုရားစူးကားများကို မြန်မာ့နည်းမြန်မာ့ဟန်ဖြင့် လက်ပူတိုက်အသက်သွင်းထားသော သစ်သား၊ သံပြားကပ်ကားများနှင့် မိရိုးဖလာခေါက်တိုလုပ်စားနေသော မဟာမက္ကင်းနစ် ကားသမားများကို ဆိုလိုပါသည်။

ဂီယာချိုင့်ထောက်၊ ပလပ်ပေါက်၊ ဖင်စီခံထိုး၍ ဟိုးထားဟိုးထား ကြိုအော်မှ ဘရိတ်ကို တဂျိုင်းဂျိုင်း တော့၍ ထိုးရပ်၊ မတတ်နိုင်က ဂျမ်းတုံးဆင်းခုရသော ခြံပေါက် ကားအမျိုးကောင်းများ ဖြစ်သည်တမ့်။

မဟာမက္ကင်းနစ်ဟု သုံးစွဲခြင်းမှာ အနီကားအုံနာ၊ ကားဒရိုင်တာများသည် ကားအထူးကုသမားတော်များ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်ဟု သုံးစွဲခြင်းမှာ...

သူရိုဆီက ကားသင်္ချိုင်းတွင်ပင် အစအန ရှာမရတော့သော (မူလဖရိန်၊ မူလအင်ဂျင်၊ မူလအစိတ်အပိုင်းများ အရိုးဆွေးနေလောက်ပြီဖြစ်သော) ကားဘဘ၊ ကားဘိုးဘိုးများကို (ယနေ့ထိ) သက်ဆိုးရှည်အောင် ကုသအသက်သွင်းထားနိုင်သော မဟာမဟာ ကားသမားတော်များဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာမက္ကင်းနစ်တွေ လာနေတယ်ဟေ့... ကမ္ဘာကျော် မက္ကင်းနစ်တွေ ဦးထုပ်ချွတ်လိုက်စမ်းဟု လှမ်းငေါက်နိုင်လောက်ပါ၏။

ဤနေရာတွင် ဆရာအီကြာကွေး၏စကားကို ခဏငှားသုံးရ

သည်ရှိသော်...

“မောင်းနေတုန်းမှာ ဟွန်းကလွဲ၍ အကုန်မြည်သောကား” အနီကားဘိုးအေများ၏ စကားဝိုင်းသံတချို့ကို တင်ပြလိုပါသည်။

(Over haul = အသစ်ပြန်ပြင်ခြင်းကို ကားစကားအရ အိုဗာဟွန်းဟု သူတို့ ပြောလေ့ရှိသည်)

“တစ်နေ့က ငါ့ကား အိုဗာဟွန်း လုပ်ပြီး စက်စမ်းတယ်ကွာ၊ အဝေးပြေး ဟိုင်းလပ်ငါးချိတ်က မီးခြစ်ယူမလားတဲ့၊ ကျော်ရင်း လှမ်းအော်သွားလို့ ငါလိုက်တာ မိုင်ကုန်နင်းပြေးတော့တာပေါ့၊ သူတို့ကားထဲက ခရီးသည်တွေ ဆန်ကောထဲက ဇီးဖြူသီးဖြစ်ပြီး ရတနာသုံးပါး သတိရနေတာကို နောက်နားကကပ်ပြီး ငါကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ မွေးကြည့်လာပြီးမှ ဝီးခနဲ မြားလို့ ကျော်တက်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဟာ... ခနဲ ကျန်ခဲ့တာပေါ့၊ ဟင်း... ဟင်း... ကျောက်တွင်းကုန်းလမ်းဆုံမှာ ငါရပ်စောင့်နေလိုက်တယ်၊ ဒူးယားတဝက် ကျိုးမှ ဟိုင်းလပ် ငါ့နောက်ထိုးရပ်လာတယ်၊ မောင်းတဲ့ကုလားလေး ခေါင်းခန်းက ဆင်းလာပြီး “ဆလံမာရီကွန်း အားကို” တဲ့၊ ကွမ်းတစ်ရာနဲ့ ရေခဲရေတစ်မှုတ် လာပေးတယ်၊ ငါလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဟဲဟဲ... ချွတ်တာလေး ဒါတောင် နံပါတ်လေးဂီယာ ငါမသုံးသေးဘူးလို့”

(နံပါတ်လေးဂီယာဆိုသည်မှာ ထိုကားများတွင် ခွေးသွားစိပ်အစိပ်ဆုံး အမြန်ဆုံးဂီယာဖြစ်ပါသည်)

တကယ်လည်း မောင်းနေတုန်းမှာ ဟွန်းကလွဲ၍ အကုန်မြည်သော အနီကားဟောင်းကြီးများသည် အလွန်အပြေးသန်ကြပါသည်။ နောက်တစ်ယောက်က ကွမ်းသွေးထထွေးရင်း စကားဝိုင်းကို ဆက်ပြန်

ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကားလည်း အင်ဂျင်နည်းနည်းကျနေပြီ အစ်ကို စိုးမြင့်ရေ၊ အဲဒီနေ့က စိမ်းစားအပြည့်တင်ပြီး ကျိုက်ထိုကို တက်ခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ခေါက်ပြီးရင်တော့ အင်ဂျင်အိုဘဟွန်း လုပ်မယ်ပေါ့၊ စစ်တောင်း တံတား ဟိုဘက်အထွက်ပေါ့ဗျာ၊ နောက်က ဟွန်းတီးပြီး လမ်းတောင်း တယ်၊ ဘယ်ပေးလိမ့်မလဲ၊ ကျွန်တော်တင်တာပေါ့၊ လီဗာအကုန်နင်းပြီး မောင်းနေတုန်း ဝေါခနဲ ရဲခနဲ ဖြတ်တတ်သွားတယ်ဗျာ၊ ကြည့်လိုက် တော့ မီးသတ်ကား တိုယိုတာအသစ်ကြီး၊ ကျိုက်ထိုမီးလောင်လို့ ဝေါ ကနေ သွားကူတဲ့ မီးသတ်ကားတဲ့၊ နောက်မှ သိရတာ၊ ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော်နင်းထားတဲ့လီဗာက သွားကပ်နေတယ်၊ ပြန်မကြွတော့ဘူး၊ အရှိန်ကလည်း ဘယ်လိုမှ ချမရတော့ဘူး၊ မထူးဘူး ချက္ကဆီပြီး သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် ကျော်တက်ရင်း ခဏလေးနဲ့ ကျိုက်ထိုရောက် သွားတယ်၊ စိမ်းစားချပြီး မီးငြိမ်းပြီးမှ မီးသတ်ဗိုလ်ကို လီဗာကပ်နေ ကြောင်း လက်တွေ့ပြပြီး မနည်းတောင်းပန်ယူရတယ်ဗျာ၊ တော်သေးရဲ့ ဗိုလ်ကလည်း သဘောကောင်းလို့”

“ဒါတောင် အင်ဂျင်ကျနေလို့” တဲ့ဗျား။

ဟွန်းကလွဲ၍ အကုန်မြည်သည်ဟု သုံးနှုန်းမိသဖြင့် ကိုယ့်ကား ဟွန်း ဘယ်လောက်မြည်ကြောင်း အလင်္ကာဂုတ္တိဖြင့် စကားရည်လှ သော စကားဝိုင်းတချို့လည်း ကာကွာဆိုင်တွင် ကြားရတတ်သည်ကို တင်ပြပါမည်။

ကားဟွန်းအဟောင်းမှ သံလိုက်တုံးကောင်းကောင်းရှာ၍ ကိုယ်တိုင်ကျွင်းပတ် ကိုယ်တိုင်တပ်ဆင်လေ့ရှိပြီး ဟွန်းသံနှင့်ပင် အဝေး

က ဘယ်ကား၊ ဘယ်သူ့ကားဟု အမှတ်အသားပြုထားနိုင်ကြသည်ကို ဂုဏ်ယူလေ့ရှိကြသည်။

“ဖြစ်ရပ်များ မပြောချင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကား ဟွန်း အသစ်ထိုင်ပြီး မြို့အထွက် ရွှေညောင်ပင်နား ခွေးသားအုပ်မကို ဟွန်း တစ်ချက်တောက်လိုက်တာ ဧကရာဇ်က ဝါးလှည်းပါ မှောက်သွား တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဝါးလှည်းဆွဲလာတဲ့ ကျွန်စံကောင်လုံး လန့်ပြီး ချောက်ထဲ ဆွဲချသွားတာလေ၊ ဒါတောင် အဲဒီကိုမည်းကြီးရဲ့ ကျွန်စံကောင်လုံးက မနှစ်က မိုးကြိုးစက်ကွင်းမိလို့ နားပင်းနေကြတာလေ”

(ရွှေညောင်ပင်နှင့် ဧကရာဇ်ရွာ လေးမိုင်ခန့် ဝေးပါသည် အရပ်ကတို့ခင်ဗျား)

“မင်းဟွန်းက ဘာဟုတ်သေးလို့လဲ တင်လှရ၊ ငါကားက ဘက် ထရီ ဒေါင်းနေတာ၊ အဲဒီအခေါက်က ငါလည်း အဲဒီရွှေညောင်ပင်နားက ပဲ ဟွန်းမြည်မမြည် ဘက်ထရီ စမ်းလိုက်တာ ကျိုက်လတ်က မီးရထား သံလမ်းတံခါးကို ဘွားခနဲ ပိတ်လျက်သား တွေ့ရတော့တာ၊ တံခါး စောင့်ကို ငါက ဘာလို့ ပိတ်ထားတာလဲ မော်လမြိုင်ရထားက မုတ္တမမှာပဲ ရှိဦးမယ်လို့ဆိုတော့... စောစောက ရထားဥဩသံ ကြားလိုက်လို့တဲ့”

(သူ့ကားဟွန်းသံက ဘော်ဘူသံ ထွက်သည်။ ရွှေညောင်ပင် နှင့် ကျိုက်လတ် ခုနစ်မိုင်ခန့် ဝေးသည်။)

“ဒါဆို မင်းတို့ကားဟွန်းတွေ ငါ့ဆီ လာပြင်ကြဦးဟေ့... ခင်ထွန်းနဲ့တင်လှရေ၊

ငါလည်း အဲဒီရွှေညောင်ပင်နားကပဲ ဟွန်းတစ်ချက် ခတ်လိုက်တာ သိမ်ရေပုံက ထမင်းအိုး ပျော့ပြီး ပစ်လိုက်ရတယ်လေ၊ နှမြောစရာ ကွာ... ငါးလုံးချက်ကြီး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အစ်ကိုစိုးမြင့်ရ... !..”

“ဟ... ငါ့ကောင်မလေးက ငါ့ကား စစ်တောင်းတံတားထိပ်က ထွက်လာပြီထင်ပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်မျှော်နေတာလေ၊ နောက်ဖေးက ထမင်းအိုး မေ့သွားတာ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. . . .

ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. .”

(ဟုတ်ကဲ့.. ရွှေညောင်ပင်နှင့်သိမ်ရေပုံ (၂၈)မိုင်ဝေးပါသည် ခင်ဗျား..)

ဤသည်ကား လှတောသား မဟုတ်သော ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးသားများ၏ အတိဿရဇုတ္တိ စကားဝိုင်းများဖြစ်ပါသည်။ မိတ်ဆွေကြားဖူးမလား မသိပါ။ သိချင်းတစ်ပုဒ် ရှိပါသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေပြောတော့... .

ကျွန်တော့်အဘိုး စီးတဲ့နွားရဲ့(ဂျို)

ချိုတစ်ဖက်က တစ်ဖက်ကို

ကျီးကန်းတစ်ကောင် ခုနစ်ရက်တောင်

ပျံ့ရပါသတဲ့လေ.. .”

သံပြိုင် “အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်

ကဲ.. မယုံချင်နေ”

ဟူသောသိချင်းဖြစ်ပါသည်။ ဟုတ်ကဲ့.. အခုမနက်လည်း

“အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်.. ကဲမယုံချင်နေ” စကားဝိုင်းလမ်းဆုံက ကာကာ ဆိုင်ထဲတွင် အစပျိုးနေပါလေပြီ။

လိမ္မော်တီးကို သံပုရာတစ်စိပ် ထည့်သောက်လေ့ရှိသော ကြက်ကြားခေါ် ကိုတင်လှက စသည်။ သူ့ကားနာမည်က ရတနာညွန့်ဖြစ်သည်။

“ရတနာညွန့်ကို ကျွန်တော် အိုဗာဟွန်း လုပ်ပြီး စက်တောင်စမ်းမနေပါဘူး၊ ‘ဖတ်စဂိတ်’ ရထားတော့ လူအပြည့် ကုန်အပြည့် တင်ပြီး တန်းထွက်တာပေါ့ဗျာ၊ မြို့အထွက် ရှမ်းစုဂိတ်ကျတော့ မတင်နိုင်တော့ဘူး၊ ဆက်တိုက်မောင်းရင်း ပြတ်ခနဲ ကွမ်းတံတွေး လှည့်ထွေးပြီး ရှေ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ မယင်းလေးအိမ်စု ရောက်နေပြီဗျာ၊ လီဗာပေါ် ခြေထောက်တင်ရုံလေး တင်ထားတာ၊ နင်းတောင် မနင်းရဲတော့ဘူး”

သုံးမိုင်ကျော်ကျော် ဝေးသောခရီးဖြစ်ပါသည်။ ကွမ်းတံတွေး လှည့်ထွေးချိန်သည် တစ်စက္ကန့်ကျော်ကျော်သာ ကြာလောက်မည်ကို မိတ်ဆွေမှန်းကြည့်နိုင်ပါသည်။ ကြက်ကြားကိုတင်လှကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်ရင်း စဓဗဝ ကိုခင်ထွန်းက ရေနွေးငွေ့သည်။

“ကိုတင်လှ.. ခင်ဗျားပါတယ်နော်၊ ကျုပ်ကား စဓဗဝကို မီးခိုးထွက်နေပြီ.. အင်ဂျင်ချတော့ ခင်ထွန်းလို့ ခင်ဗျားပြောရင်း ရန်ကုန်ကားကြိုလိုက်စီးခဲ့တာလေ.. မှတ်မိလား၊ ဆယ်မိုင်ကုန်း အတက်ဆို သူ့ရတနာညွန့် ဝိတ်မပါတာတောင် စပယ်ရှယ်တို့ နံပါတ်ဝမ်းတို့နဲ့ တဟဲဟဲ ရုန်းတက်ရတာလေ၊ ငယ်သံကို ပါလို့၊

ကျွန်တော့် စဓဗဝက ဖရဲသီး အပြည့်ဝိတ်နဲ့ နံပါတ်လေး ဂီသာ

တောင် မချွတ်ဘဲ တက်ပြခဲ့တာ ဟဲ. . ဟဲ”

“ထားပါတော့. . ထားပါတော့”

“ထားပါတယ်. . ထားပါတယ်”

အလွန်အကြူးကို ဖွဲ့ဆိုခြင်းပါသည်။ ဂျပန်က လာသော ကား အသစ်ကျပ်ချွတ်ပင် ဂီယာအသေး မချိန်းဘဲ တက်မရသောလမ်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကိုတင်လှက ဝင်မငြင်း။ ဝင်မမေ့က်။ နောက်တစ်ယောက် ဘယ်လိုဖွဲ့မည်ဆိုတာကို စောင့်နေလေ့ရှိကြသည်။

ဂိတ်လှည့်ဝေးသေး၍ အေးအေးဆေးဆေးပင် ချာပါတီ လွေးနေသော ဂေါက်ရှူးလှမြင့်က. . .

“ကိုတင်လှနဲ့ ကိုခင်ထွန်း ဦးစိုးမြင့်တို့ရေ၊ အဲဒီဆယ်မိုင်ကုန်း အတက်မှာပဲ ဟိုးတလောက ဖြစ်ခဲ့တာဗျ၊ စကားစပ်မိမှပဲ ပြောဖို့ သတိရလာတယ်”

ကော်ဖီတစ်ခွက် ငုံ့ရင်း သူ့စပယ်ယာ ‘ပေတိုး’ ကို ဂေါက်ရှူးလှမြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ပေတိုးက နံပြားကို လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲ ချွေထည့်ပြီး ဇွန်းနှင့် ခပ်စားနေသည်။ ပလုတ်ပလောင်း။ ဂေါက်ရှူး စကားဆက်၏။

“ကုန်းထိပ်ရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော့်ကားကလည်း အရှိန်က ကောင်းနေတော့ ဘုတ်ခနဲ ကြားလိုက်တယ်၊ ဘက်မှန်ကနေ တစ်ခုခု ပြုတ်ကျတာကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်တယ်၊ ဘာပါလိမ့်ပေါ့၊ အရှိန်ကောင်းနေလို့ ရပ်မနေတော့ဘဲ ဆက်မောင်းလာတာပေါ့ဗျ၊ သတိထားကြည့်လိုက်တော့ ‘စပယ်ယာပေတိုး ပါမလာဘူး. . . ၊ ဒါနဲ့ ထောက်ကြိုလမ်းကျယ် ကနေ ဝိုက်ကွေ့ပြီး ဆယ်မိုင်ကုန်းကို ပြန်မောင်းရတာပေါ့

ဒီကောင် ပေတိုး ပြုတ်ကျရာက ထပြီး ဖုန်ဖက်ခါနေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်ဗျား”

တဟားဟား ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

မရယ်သည်က ပေတိုးတစ်ယောက်တည်း။ မျက်စေ့သူငယ်နားသူငယ်နှင့် သူ့ဆရာဂေါက်ရှူးလှမြင့်ကို ကြည့်လိုက် ဘေးက လူတွေကို ကြည့်လိုက် လုပ်နေသဖြင့် ဦးစိုးမြင့်က. . .

“ဟုတ်လား ပေတိုး. . . ဂေါက်ရှူး ကားပြန်မောင်းလာတော့မင်းက ဖုန်ခါတုန်းရှိသေးဆို”

အာရုံအားလုံး ပေတိုးပေါ် စုပြုံကျလာသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ. . . အနီးနားက ခြံစိုက်တဲ့အဘိုးကြီးက. . . ကောင်လေး. . မင်းအိပ်ပျော်နေတာ သုံးနာရီလောက် ရှိပြီ ထတော့ဆိုလို့ ထပြီး ကျွန်တော်ဖုန်ခါနေတာ. . ၊ ငါဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတုန်း အဲဒီမာရ်နတ်. . အဲ. . အာစရီဂေါက်ရှူး ပေါက်ချလာတာ၊ နတ်သမီးငါးရာပဲ ကိစ္စပြီးသေးတာဗျ၊ နောက်ငါးရာ ကျန်သေးတယ်လို့ ကျုပ်က ပြောတော့ ခွေးကောင်ဆိုပြီး နားရင်းအုပ်တယ်လေ”

ကားသမားအုပ် ပတ်တုတ်၍ မရပါလေတော့။ ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော် အဲဒီပေတိုးအကြောင်း ပြောမလို့ ခြေဆင်းခင်းလာတာပါခင်ဗျာ။ ပြန်ပြောရင်. . .

“အဲဒါကုန်နိုင်ဖွယ်. . . ကဲ. . မယုံချင်နဲ့. . ”

“သော်ပေါ်အဆိုတော် စာရေးသရာတစ်ယောက်က ပြောတယ်...
 သူက ငေါ့ပါးတဲ့...။
 ငေါ့သုံးမျိုးရှိသတဲ့...။
 “ငေါ့ကြီး” “ငေါ့” နဲ့ “ငေါ့လေး” တဲ့...။
 ငေါ့ကြီးဆိုရင် ဆွဲတိုင်းခံရတတ်တယ်တဲ့...
 ငေါ့လေး ငေါ့ရင် ချစ်စနိုးဖြစ်ပြန်ရော...တဲ့။
 ဒါကြောင့် သူက “ငေါ့” တဲ့။
 “မင်းကကော ဘာလဲ ပေတိုး”
 “ငါက ကြိုက်သလိုလှောင်...
 ကြိုက်သလို ယောင်လိုရတဲ့ မောင်...
 ငေါ့ကြောင်...”

ရွှေနီအုပ်ဆောင်းနှင့် ပေတိုး

ကန်သာယာအောက်ချိုင့် ထန်းရည်ဆိုင်တွင်ဖြစ်ပါသည်။

ညဉ့်က ကိုအောင်ဒင့်အသုဘတွင် ရှမ်းကိုးမီး နိုင်သွားသော ဆန်နီတို့ အုပ်စု စောစောစီးစီးကတည်းက ကြောင်သားချက်ခိုင်းပြီး ဝိုင်းဖွဲ့နေကြသည်။

“မနောက လက်ကျန်ရယ်၊ ဒီမနက်ချထားတဲ့ ပုစွန်ဆိတ်ခုန်ရယ်၊ အားလုံး ကျုပ်ဖြတ်တယ် ကိုမိုးလုံး၊ ဘယ်သူ့မှ မရောင်းနဲ့၊ ကြောင်သား မကျက်သေးဘူးလားဗျာ”

“ခုမှ စပလင်ထည့်ထားတာ ဆန်နီရ၊ တစ်ရေတောင် မသိသေးဘူး”

“ဒါဆို ကြောင်ခေါင်းဆယ်လိုက်ဗျာ၊ ရိုက်ခွဲဖို့ တူတစ်လက်ပါပေး... ကြောင်ဦးနှောက်ကတော့ ပူရင်ကျက်တာပဲ”

မကျက်တကျက် ကြောင်ခေါင်းကို ဆန်နီက အသေအချာကိုင်၍ တူနှင့်ခေါင်းကို ခပ်ဆဆ ထုသည်။ တူချွန်ချော့၍ ရှလွတ်ခနဲလွင့်ထွက်ပြီး ထန်းတဲဝက ခြေထောက်တစ်စုံနား သွားကျသည်။ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြောင်ခေါင်းက ပေတိုးကို မော့ကြည့်နေသလို ထင်ရသည်။ ဆန်နီက ဝမ်းသာအားရ...

“ဟ!.. ပေတိုး.. လာဟေ့ကောင်၊ မင်းစိတ်ကြိုက်သောက်”
ပေတိုး ဘာမှမတုံ့ပြန်သေးဘဲ ကြောင်ခေါင်းကို ကောက်ကိုင်သည်။ ထန်းဖျာချောပေါ် ကျသဖြင့် ဖုန်မပေသေး။

“ရွှေနီနဲ့ ရုပ်တော်တော်ဆင်တယ်ကွ၊ အမေက ရွှေနီ ညဉ့်က ပြန်မလာဘူး ပြောတယ်”

ဆန်နီက ပေတိုးအတွက် ဝါးဆစ်ဘူးထဲ ထန်းရည်ငွေ့ရင်း...

“လောကမှာ နာမည်တူမရှား ကြောင်တူမရှားပါကွာ၊ လာပါသောက်မှာသောက်စမ်းပါ”

ပေတိုးက ကြောင်မျက်နှာကို အသေအချာကိုင် လှည့်ကြည့်ရင်း...

“မီးကျွမ်းထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးတစ်ခြမ်းပါ တူနေလို့ ငါ သံသယဖြစ်နေတာကွ”

“ဟကောင်ရ... ကြောင်မွေးမီးမြှိုက်ရင်း ဒီရောက်မှ လောင်သွားတာကွ၊ မင့်ရွှေနီ မဟုတ်ဘူး၊ လာ.. ထိုင်.. မင်းလက်ထဲက ဘာချိုလဲ!”

“ဘာမှမပါဘူး... အလွတ်ကြီး”

ပြောပြောဆိုဆို ပေတိုးက သူကိုင်လာသော ဒန်တစ်လုံးချိုင်ထဲ ကြောင်ခေါင်းကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဆန်နီက...

“ဟေ့ကောင်ပေတိုး... ငါ ဦးနှောက်စားမလို့”

“လောလောဆယ် ငါက ဦးနှောက်စားနေတာ ဆန်နီရ၊ ဒီကောင် ရွှေနီဟုတ်မဟုတ်၊ ဒါကြောင့် အမေကို ပြကြည့်ဖို့ အိမ်ယူသွားရမယ်”

“မင်းကတော့ ပြသနာပဲ၊ ဘာလို့ ကြီးတော်ကျင်ကို ပြမှာလဲ၊ ကြောင်က သေနေပြီပဲ၊ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ”

“ထူးတာပေါ့ကွာ... သူ့ကြောင်ရွှေနီဖြစ်နေရင် သူ စိတ်ချလက်ချ သံယောဇဉ်ပြတ်တာပေါ့၊ နို့မို့ ငါအိပ်ရမယ် မထင်ဘူး၊ တစ်ညလုံး ရွှေနီကို ပတ်ရှာခိုင်းနေမှာ”

ဤသို့ဖြင့် ချိုင့်ကလေး ဝါးလုံးစွန်းမှာချိတ်၍ ပေတိုး ဝိုင်းထဲဝင်ထိုင်သည်။ နွားငတ်ရေကျ သောက်သည်။ သောင်းထွန်းက...

“မင်း ဒီနေ့ ကားနောက်မလိုက်ဘူးလား ပေတိုး”

“ဂေါက်ရှူးက ငါ့ကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”

“သူ မဟုတ်ကဟုတ်က လုပ်ကြံပြောနေတဲ့စကားဝိုင်းကို ငါ ဝင်ဖောက်လို့တဲ့”

ပြောရင်း တစ်ခွက်မော့သည်။ တဘရိတ်။ ပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်ကွာ၊ အောက်မှာကော အပေါ်ဝက်ခြံမှာ

ကော ဖရဲသီးအပြည့်တင်ထားဟာ၊ ငါတောင် နောက်က ဖွတ်စဖွတ် (Foot-Board)မှာ ကြိုးလှမ်းဆွဲရင်း ပက်လက်လှဲပြီး လိုက်ရတာ၊ မင်းတို့ သိတဲ့အတိုင်း သူခိုးကြီးညကတည်းက မင်းတို့နဲ့ ကစားပြီး လေးရက် ဆက်တိုက် မအိပ်ခဲ့ရတာလေ။

ကြိုးလေးကို ပတ်ပြီး ဖွတ်စဖွတ်မှာ အလျားလိုက်လေး ငါ မှေးလာတာပေါ့၊ အဲဒီဆယ်မိုင်ကုန်းအတက်မှာ ငါနားနဲ့ငါကျောက သိတယ်၊ စပယ်ရှယ်ဂီယာနဲ့ ငယ်သံပါအောင် တစ်လိမ့်ချင်း ကားက တက်နေတာ၊ မီးခိုးတွေလည်း မွန်လို့... ၊

နောက်ပြန်လှည့်ရင် ဂျမ်းတုံးခုရမှာကို သတိရလို့ အိပ်ချင်မူးတူး နဲ့ ငါ ကြိုးကို အတင်းဆွဲထတယ်၊ အပေါ်က နံပါတ်ပြားနောက်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဂျမ်းတုံးတက်ယူတယ်၊ ဂျမ်းတုံးကို ကိုင်ပြီး အဆင်းမှာ ဖရဲသီးက လိမ့်လာတော့ တက်နင်းမိပြီး ငါချော်ကျတယ်၊ ကားအရှိန် မရှိတော့ သာသာယာယာပဲ လမ်းဘေးပြုတ်ကျတာပေါ့... ၊

(ကုန်း) ဂုံးတက်ရောက်နေပြီ... မနက်လေးနာရီခွဲလောက် ကြီးကွာ၊ ဂေါက်ရှူးက ရပ်မကြည့်ဘူး ဟေ့ဇကောင်တွေ၊ ဆက်မောင်း သွားတယ်၊ မထူးဘူးလေ... ၊ ငါ ဂျမ်းတုံးခေါင်းအုံးပြီး ပုဆိုးခြုံလေးနဲ့ ဆက်ကွေးနေလိုက်တယ်၊ အိပ်လို့ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဟာဟ... နတ်ပြည်ရောက်ကရောပဲ”

လာချပေးသော ကြောင်သားပူပူတစ်တုံးကို ပါးစပ်ထဲ ကောက် ထည့်လိုက်၏။ ပူပူလွန်းသဖြင့် အထဲကလေ တဝှင်းဝှင်းမူတ်၊ အပြင်ကလေ ဝရမ်းဝရမ်း စုပ်ရင်း နင်းဝါးရသည်။ ပူပူလွန်းသဖြင့် နဂိုဖြူသော ပေတိုး မျက်နှာ ရဲတက်လာ၏။ ဆန်နီ ကမ်းပေးသော ထန်းရည်နှင့် မျှောချရ

သည်။ ပေတိုးသည် စကားပြောလျှင် ဟန်ပန်အမူအရာ အကုန်ထည့်၍ ပြောလေ့ရှိသည်။ သူဖြစ်ခဲ့သည်ကို ပြန်မြင်လာအောင် (တစ်နည်းအားဖြင့်) သူဖြစ်ခဲ့သမျှ (အပိုဆာဒါးပါ ထည့်၍) ယခုပင် ပြန်ဖြစ်နေသယောင် သရုပ်ပါပါ ပိုသိသာသာ ပြောလေ့ရှိသည်မို့ ပရိသတ်ကျသည်။

အေးသောင်က... ၊

“ပေတိုး... မင်းက နတ်ပြည်ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ နတ်သမီးလား နတ်သားလားကွ”

ပေတိုး ထန်းရည်မော့နေ၍ ဆန်နီက ဝင်ဖောက်သည်။

“နတ်သမီးဆိုရင်တော့... ၊ ဟားဟား... ၊ နတ်သား တစ်ဖက် ငါးရာနဲ့ ရှူးတောင် ပြောင့်အောင်... ၊ ဟား... ၊ ဟား... ၊ ဟား... ၊ ဟား... ၊ ဟား... ၊

“ငါက နတ်သားပါကွ၊ အောင်မာ... ၊ နတ်သမီးတွေက ကိုရီးယားမတွေချည်းပဲ၊ ဂျပန်၊ ဟောင်ကောင်တောင် သုံးလေးယောက်ပဲ ပါတယ်”

“ခွေးမသား... ၊ အတည်ပေါက်နဲ့၊ ဒါဆို ငါးရာထဲမှာ ဟို အွန်စောမင်းသမီးလေး ဆောင်းဟေကို မပါဘူးလား၊ ဆင်ဆာမရှိဘူး အသေးစိတ်ပြော”

ဆန်နီက ကြောင်ရိုးစုပ်ရင်း... ၊

“ဆောင်းဟေကိုက မသေသေးဘူးကွ၊ ဘယ်လိုလုပ် နတ်ပြည်ရောက်မလဲ၊ ဆောင်းဟေကိုနဲ့ တူတဲ့ သူ့အမေတော့ ဒီကောင် တွေ့ခဲ့နိုင်တယ်၊ သွေးဆုံးနေပြီ... ၊ ဟား... ၊ ဟား... ၊ ဟား...”

“မင်းတို့ ကြော်ငြာတွေ ဝင်တာ များတယ်ကွာ၊ ဇာတ်လမ်းတဲ့

ဘယ်က ပြန်ဝင်ရမုန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ကဲ . . ကဲ . . ဆက်ပါဦး”

“နတ်သမီးငါးရာ မပြည့်ခင် သိကြားမင်း ရောက်လာတယ်။
တောင်သူအတိုးကြီးယောင်ဆောင်လို့၊ ငါမြေး . . ထ . . ထ၊ အချိန်
တောင် အတော်လင့် . . နေမြင့်ပြီတဲ့၊ ငါက နတ်သဘင် အစည်းအဝေး
လား အဘ . . ဆိုတော့ နားကို လက်ဝါးကာပြီး ရေလကွာတဲ့”

တုံးလုံးလဲ့ချ၍ ပုဆိုးခြုံထဲက ခေါင်းပြူးပြောနေပုံ လုပ်ပြရင်း . .

“နတ်သဘင် အစည်းအဝေးလားလို့ ငါက ထပ်အော်မှ
အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မြေးအိပ်နေတာ သုံးနာရီလောက်ရှိပြီတဲ့၊
ငါလည်း အိပ်ချင်မှူးတူး မူးကြောင်ကြောင်နဲ့ လူးလဲထ၊ ဖုတ်ဖက်ခါနေ
တုန်း ဂေါက်ရှူးလှမြင့် ရောက်လာတာပဲ၊ ဖရဲမချရသေးဘူး၊ ကားဦးက
တို့မြို့ဘက် ပြန်လှည့်လို့ . . .”

သူ ထန်းရည်အိုး ယူ၍ ငဲ့ထည့်နေစဉ် ဆန်နီက . . .

“ဒါနဲ့ပဲ . . ဂေါက်ရှူးလှမြင့်က မင်းကို ဘာလို့ အလုပ်ဖြုတ်ရ
တာလဲ!”

လှမြင့်က သူတို့ထက် ငယ်သည်။ ဂေါက်တောက်တောက်
သူဌေးသားဖြစ်သည့်အပြင် ရှူးရှူးရဲရဲလုပ်တတ်သမို့ ဂေါက်ရှူးဟု တွင်
ခြင်းဖြစ်သည်။ သူကလည်း ဂေါက်ရှူးအခေါ်ခံရသည်ကို ဘာမှမဖြစ်။
သို့သော် နောက်တစ်မျိုး နာမည်ပြောင် ရှိသေးသည်။ ထိုနာမည်ခေါ်
လျှင်တော့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်တတ်သည်။

“မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ ကာကွာဆိုင်စကားဝိုင်းမှာ ဦးစိုးမြင့်တို့
ကိုတင်လှတို့ ကိုခင်ထွန်းတို့ကို သူက ဘယ်တုန်းကမှ မနိုင်ဖူးဘူးလေ။

သူနိုင်တော့မယ့်ပွဲကွ၊ သူ အသာစီး ရောက်နေပြီ၊ ဆယ်မိုင်ကုန်းထိပ်
ငါပြုတ်ကျနေခဲ့တာ သိရက်နဲ့ မရပ်ဘူး၊ ထောက်ကြံ့ကျမှ သိပြီး ပြန်
မောင်းလာတဲ့ပုံမျိုး ပြောတယ်၊ သူ့ကား အရမ်းမြန်တယ်ပေါ့ကွာ၊ ငါက
ပြုတ်ကျပြီး ချက်ချင်းမတ်တတ်ရပ် ဖုန်ခါနေတယ်တဲ့ . . သူအရောက်
မှာတဲ့၊ ငါငြိမ်နေလိုက်ရင် သူ ကာကာဆိုင်မှာ အဲဒီမနက် ဗိုလ်စွဲပြီပေါ့
ကွာ . . .”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်မနေဘဲ ဝင်ဖောက်ရတာလဲ”

“အဲဒီမနက်က ငါ့ကို ဂေါက်ရှူးဘာကောက်နေလဲမသိဘူး၊
မုန့်ဟင်းခါး ငါ့မျက်စေ့အောက် ထိုင်စားနေတယ်၊ မခေါ်ဘူး၊ ငါက
မသိမသာ ကြည့်နေတယ်၊ စားပြီးလို့ ကာကွာဆိုင် သွားရင်တော့
လာလေ ဟောကောင်လို့ ခေါ်မယ်ထင်တာပေါ့၊ မခေါ်ဘူးကွာ . . .
ပြောင်ပဲ ကာကာဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတယ်၊ ငါကလည်း ဆာနေပြီ . .
ပိုက်ဆံကလည်း တစ်ပြားမှ မရှိဘူး၊ မျက်စေ့သူငယ် နားသူငယ်နဲ့ ငါ
လိုက်ဝင်သွားပြီး သူ့နားက စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်တယ်၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့
နံပြားမှာစားနေတုန်း စကားက စတယ်၊ သူက ကြက်သားနဲ့ချာပါတီနဲ့
ကော်ဖီမစ်နဲ့ အုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူဖို့ပဲ သူရှင်းတယ်လေ . . စပယ်
ယာကို မနက်စာ နေ့လယ်စာ ကျွေးနေကျလေ . . အဲဒီမှာ ငါချဉ်သွား
တာ . . .”

ထန်းရည်ထပ်မှာလိုက်ပြန်၏။

“ပြီးတော့ ငါပြုတ်ကျတာ ဘက်မှန်က သူမြင်ပါတယ်ကွာ၊ ရပ်
မပေးဘူး၊ ပြန်လာတော့ နတ်သမီးငါးရာ ကျန်သေးတယ် ပြောလို့
ခွေးကောင်လို့ ဆဲပြီး ငါ့ကို နားရင်းအုပ်တယ်လေ . . ငါက လပိုင်း

ကြီးတဲ့ ဟာကို. . .

ထန်းရည်ထပ်မောပြန်၏။ ကြောင်သားရွေးရင်း. . .

“ငါက သောက်မြင်ကပ်နေတုန်း ဦးစိုးမြင့်က ဝင်မေးတယ်၊ ဟုတ်လား. . . ပေတိုးတဲ့၊ ဂေါက်ရှူးကားပြန်မောင်းလာတော့ မင်းက ဖုန်ခါနေတုန်းရှိသေး. . . ဆို. . . တဲ့၊ ငါ့စကားကို အားလုံးခိုင်းနားထောင် နေတုန်း အဖြစ်မှန်အတိုင်း ငါပြောပြလိုက်တာပဲ”

“ဒါလောက်နဲ့ ကိုယ့်အလုပ်သမားကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ရသလား ကွာ”

“အေးကွ. . . နဂိုက ညှိပုတ်ပုတ် ဂေါက်ရှူးမျက်နှာ မည်းခနဲ ဖြစ်သွားမယ့်စကားတစ်ခွန်း ငါကလည်း လွှတ်ခနဲ ယောင်ပြီး ပြောလိုက် မိတာကိုးကွ၊ သူ့ကို မာရ်နတ်လို့ ခေါ်လိုက်မိတယ်လေ”

“ရေခွေးအိုးနဲ့ ကောက်မပစ်တာ မင်းကံကောင်းတာပေါ့ ကွာ၊ ငါခေါ်မိတုန်းက သူ့အဖေရဲ့လိုင်စင်သေနတ်နဲ့ လိုက်ကိုချိန်တာ ဟေ့ ကောင်ရေ၊ ခပ်ဝေးဝေး ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်အထိ ငါပြေးရတာပေါ့၊ ပစ်လိုက်ရင်ပေါ့၊ လုံခြုံရာရောက်မှပဲ ပစ်လေကွာ. . . ပစ်လေကွာ. . . ကျည်ဆန်ပါရင်. . . ဆိုတော့ မူးနေတဲ့ဂေါက်ရှူးက တကယ်ခလုတ်ညှစ် တာ ဟေ့ကောင်. . . ချပ်. . . ချပ်. . . ချပ်ခနဲပဲ မြည်တာကို ဒီကောင် ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး လူကြားထဲ ပါးစပ်က ဒိုင်းညောင့်. . . ဒိုင်းညောင့်. . . မအေးညွန့်လို့ အော်မှ အားလုံး အနှိပ်ရတော့တာ. . . တကယ်ကောင်”

တသောသော ရယ်ရင်း တဝေါ့ဝေါ့ဖြစ်သူက ဖြစ်လာနေ၏။

“အေးလကွာ. . . ဖြစ်ချင်တော့ သူပိုးနေတဲ့ အေးအေးညွန့်တို့ အိမ်ရှေ့မှာ ဒိုင်းညွန့်. . . မအေးညွန့်. . . မအေးညွန့်ဆိုတော့ မအေး

ညွန့်အဖေ ဦးသာဒင် ဝါးဆွေးကြီး ဆွဲပြီး ဂေါက်ရှူးကို လိုက်တာလေ. . . ပြေးလိုက်တာ၊ အောင်မာ. . . ပြေးရင်းလွှားရင်း ဂေါက်ရှူးက ဂရင်ဂို စတိုင်လ်နဲ့ လည်ပြန်နောက်ပြန် ဒူးကြားလှန်ပြီး ဒိုင်းညွန့်. . . မအေးညွန့် မအေးညွန့် လုပ်သွားသေးတာလေ၊ အစအဆုံး ကြည့်နေတဲ့ အကြော် သည် ကုလားမ. . . နဂိုအရယ်သန်သန်နဲ့ သေးဖြန်းဖြန်းပါတာလေ”

(ရှိသူများ ရှိပါသေးသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ နာစေသာစေ စိတ် ထား မရှိရိုး အမှန်ပါ။ ဖြစ်စဉ်ကို ကဗျည်းတင်ထားခြင်းသာ။ ပျော်စရာမို့ ပါ။

စာရေးသူ)

ပေတိုးလည်း ရယ်ရင်း၊ ပြောရင်း၊ သောက်ရင်း မူးစပြုပြီ ဖြစ်ပါ သည်။ သူ မျက်စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ထန်းရည်တံပိုင်ရှင် ကိုမိုး လုံးက စဉ်းတီတုံးပေါ် ဘူးသီးလှီးနေ၏။ သူလှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဗျို. . . ကိုမိုးသီး. . . ဘူးသီးဘာလုပ်မလို့လဲဗျ”

“ကြောင်သားအကျန်နဲ့ ဘူးသီးအရည်သောက် ကာလသား ဟင်းချက်မယ်လေကွာ. . . မဆလာနိုင်နိုင်နဲ့”

ထိုစကားကြားမှ ပေတိုးပြန်စဉ်းစားသည်။ နေပါဦး အခုနက အဲလိုဘူးသီးလှီးနေတာ ငါမြင်ခဲ့သလိုပါပဲ၊ ဘယ်မှာပါလိမ့်။ ဟုတ်ပါ တယ် အခွံမခွါလို့ ငါတောင် နောက်ခွဲသေးတယ်၊ အင်း. . . ရောင်းတမ်း ဆိုတော့ ဘူးသီးကို အခွံတောင် မခွာဘူးနော်လို့. . . အဲလို ငါပြောခဲ့ပါ တယ်၊ ကောင်မလေးက တစ်ခုခု ပြန်ပြောပါတယ်၊ ဟဲ့. . . ပေတိုးစုတ် ရဲ့၊ ဘူးသီးက နုနုလေးဟဲ့. . . အခွံခွါလိုက်ရင် အရည်ပျော်သွားမှာပေါ့၊ တစ်နေကုန် အောက်မှာက မီးခဲနဲ့ဟဲ့တဲ့။

အဲလိုပြန်ပြောတာ ဘယ်သူလဲ. . အသားမည်းမည်း သနပ်ခါး
ဘဲကြားနဲ့ပေါ့. . စဉ်းစားစမ်း. . ဘယ်သူတုန်းဟ. . ။ ဟာ. . ဟုတ်ပဲ၊
“အမြ” ။ ဦးညိုသမီး အမြ။ ဦးညိုဆိုင်နောက်ဖေးမှာ ငါ့ကို ကက်ကက်
လန် ပြန်ပြောတာ. . ဟုတ်ပဲ၊ အမြ။ နေပါဦး ငါက ဘာသွားလုပ်တာ
လဲ။ ဟယ်. . ငါ ပဲကုလားသီးစုံဟင်း သွားဝယ်တာ မကျက်သေးလို့
ဒန်ချိုင့်လေး ဆွဲပြီး ငါပြန်ထွက်လာတာ။ ဝက်စာလာသိမ်းတဲ့ ညွန့်သိန်း
လေးက ကိုဆန်နီတို့ ဖဲနိုင်လို့ အောက်ချိုင့် ထန်းရည်ဆိုင်ကို အုပ်စုလိုက်
ဆင်းသွားတယ်လို့ သတင်းလာပေးတာ။ ဟုတ်ကပြီ။ ပေတိုး လိပ်ပတ်
လည်ပြီ။

ဟာ. . . ဒါဆိုရင် အမဲခြောက်ဖုတ်ပန်းကန်လေး ရှေ့ချပြီး
ကိုညိုဆိုင်က ပဲဟင်းသွားဝယ်စမ်း သား. . ထမင်းစားဖို့ ဆိုတဲ့အမေ၊
ငါအမေ ငါ့ကို ထမင်းစားဖို့. . ထမင်းခူး လက်ဆေးပြီး စောင့်နေပါပေါ့
လား. . .”

ကမန်းကတန်းပင် နာရီပါသူကို လိုက်ရှာသည်။ အမူးပြေသွား
၏။

“ဟေ့ကောင် သောင်းထွန်း. . ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိပလဲ!”

နာရီရှိသူပီပီ အိုင်တင်ပါပါ ကြည့်ရင်း သောင်းထွန်းက. . .

“အိမ်း. . . နှစ်နာရီ သုံးဆယ့်ရှစ်မိနစ် လေးဆယ့်ကိုးစက္ကန့်”

“ဟာ. . . မဖြစ်ဘူး လစ်မ၊ ငါ သီးစုံဟင်း လာဝယ်တာကွ၊
အမေ. . အမေ ထမင်းစား စောင့်နေပြီ”

ဝိုင်းဆွဲသည့်ကြားက အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခဲ့သည်။ ခပ်ဝေး
ဝေး လမ်းမတန်း ရောက်မှ. . .

“ဟာ. . ငါ့ချိုင့်. . သီးစုံဟင်းထည့်ဖို့ချိုင့်. . ”

နေပူကြီးထဲ ထန်းကဲကို ပြန်ပြေးရပြန်သည်။ ချိုင့်လှမ်းယူရင်း
အမောပြေ(အမူးပြေနေ၍) နောက်တစ်ခွက်ကို ဒရောသောပါး မော့ပြီး
လမ်းဆုံက ဦးညိုထမင်းဆိုင်သို့ ပုဆိုးစွန်တောင်ဆွဲ၍ ပြေးရပြန်သည်။
နောက်ဖေးမီးဖိုထဲထိ ဝင်ပြေးရင်း. . .

“ဟောဟဲ့. . ဟောဟဲ့. . သီး. . သီးစုံ ပဲကုလားဟင်း. . ရှိ. .
ရှိသေးလား အမြ”

“ဟဲ့. . ပေတိုး. . အမြ ရေချိုးနေတယ်၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ!”

ကလေးမွေးပြီးခါစ အမြအမေ ဒေါ်လုံး တစ်ကိုယ်လုံး နန္ဒာ
ရောင်တွေ ဖုံး၍ မီးဖိုထဲ ဝင်လာသည်။ ခပ်ပြည်းပြည်း လှမ်းလာခြင်းဖြစ်
သည်။ ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့်. . .

“ပဲ. . ပဲကုလားဟင်း ဒေါ်လုံး၊ အမေ. . အမေ ထမင်းစားဖို့
စောင့်နေရောမယ်”

“မမကျင်က ဒီအချိန်ကြီး ဘာစာလဲဟဲ့”

“နဲ့လယ်စာပါ ဒေါ်လုံး”

“အွန်! . . သုံးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ်၊ နေဦး. . . သီးစုံဟင်း
ကုန်ပြီကြားတယ်. . . အိုးထဲလက်ကျန် ငါကြည့်ဦးမယ်၊ အဲ. . ရှိသေး
သတဲ့. . အနှစ်ကြီးပဲ၊ ပိုက်ဆံပေးမနေနဲ့၊ ပေး. . နင့်ချိုင့်”

ဒေါ်လုံးချိုင့် လှမ်းယူသည်။ အထဲက ဂလုပ်ဂလုပ်အသံ ကြား
၏။ အဖုံးကို ဝှပ်ခနဲဖွင့် ချိုင့်ထဲ လှမ်းကြည့်ပြီး. . .

“ဟမလေး!! . . ”

“ဂလွမ်း. . တုံ. . . ဂလွမ်း”

၂၈ နတ်ရွာစိုး

ချိုင့်ရော. . ယောက်ချိုင့်နန်းကြီးပါ လွတ်ကျပြီး မတ်တတ်ကြီး မျက်ဖြူလန်နေတော့သည်။ လဲကျတော့မည်မို့ သူ ပြေး၍ထိန်းပွေ့ရင်း လန့်ပြီး အသားကုန် အော်ပါတော့သည်။

“လာကြပါဦး. . လုပ်ကြပါဦး၊ ဦးညို၊ အမြ. . မစိန်၊ ဒီ. . ဒီမှာ ဒေါ်လုံး. . အန်တီလုံး ဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး. . လုပ်ပါဦး၊ လာကြပါ ဦး”

စားသောက်နေသူ ခရီးသည်တွေပါ စုပြုံပြေးဝင်လာသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံသံတွေ တိခန့် တိတ်သွားအောင် အော် လိုက်သော အမြအသံက အကျယ်ဆုံး။ အမြ ခလုတ်တိုက်၍ ယောက် ချိုင့်နန်းထဲ အံဝင်ခွင်ကျ ဝင်သွားသော ကြောင်ခေါင်း၏မျက်လုံးများက လည်း အပြူးဆုံး။ မူးသမျှလေး. . ကုန်ပါရော။ ဟူး. . . ။

ကျွန်တော့်အကျင့်သီလဟား...

အရက်မသောက်ပါ..

ဖဲမရိုက်ပါ..

ကြက်မတိုက်ပါ..

မ.မရိုက်ပါ..

ညာပြောတတ်တာလေး တစ်ခုတည်းပါ..။ ။

မာတာမိခင်နှင့် ပေတိုး

ပေတိုးမိခင်ကြီး မုဆိုးမဒေါ်ကျင်သည် အိမ်ဆိုင်လေးထဲ အမဲခြောက်ဖုတ်နှင့် ထမင်းပန်းကန် အေးစက်စက်ကို ယင်ကောင် ယမ်းရင်း တွေးငေးနေ၏။ ဓါတ်တိုင်ငါးတိုင်ကျော်သာ ဝေးသော လမ်းထိပ် လမ်းဆုံက ကိုညိုထမင်းဆိုင်ကို နေ့ခင်းကတည်းက ပေတိုး သီးစုံဟင်း သွားဝယ်တာ ခု လေးနာရီထိုးတော့မည်။ ပြန်မလာသေး။ ရေနွေးကြမ်း တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ရင်း အမဲခြောက်ဖုတ် တစ်တိုနှစ်တို ကောက်ဝါးရင်း ချောက်ချိုးချောက်ချက် ဈေးရောင်းရင်း ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။ ထမင်းပန်းကန်ကို တစ်တိုပင် မတိုသေး။

“ဆာစမ်းဟဲ့ဗိုက်. . အော်ထား. . တက္ကီတို အော်ထား၊ ငါ့သား

ပြန်လာမှ စားမယ်”

ပေတိုး၏မာတာမိခင်ကား ဤကဲ့သို့ မာတာမိခင်ဖြစ်ပါသည်။ သားကိုသခင်၊ လင်ကိုဘုရားဟူသော ဆိုရိုးစကားကို ဦးထိပ်ပန်ထားသူ ဖြစ်ပါသည်။

“သံသရာအဆက်ဆက် ဒုပေနာပေ ခံပြီး ပါရမီဖြည့်မည်။ ဒီလင်ဆိုးသားဆိုးနှင့်သာ ပြန်တွေ့ရပါလို၏”

ဟု အိမ်ကို ဆွမ်းခံကြွသော ဦးပဉ္စင်ကေသရအား အငေါ်တူး၍ ဆုထူးပန်သော်လည်း သူမ၏လင်သားနှင့်သားငယ်သည် အများပြောသလောက် မဆိုးဟု အခါခပ်သိမ်း နှလုံးသွင်းထားသူဖြစ်ပါသည်။

ယောက်ျားပဲ . . . အပျော်အပါး အသောက်အစားတော့ ဘယ်ကင်းပါမလဲ။ ငါလည်း ယောက်ျားဖြစ်ကြည့်၊ ကိုးကျောင်းကိုးကျင်း၊ မိုးမလင်းဘူးမှတ် ဟူသော သူရဲကောင်းဇနီးသည် သူရဲကောင်းမိခင်ဖြစ်သည်။

“အင်း . . . ငါ့သားလေးလည်း သွားလေသူကြီး သူ့အဖေ စရိုက်ပါပဲ၊ ဟိုလူ့ကူညီ ဒီလူ့ကူညီ၊ ဟိုလူ့အားနာ၊ ဒီလူ့အားနာနဲ့ ဘယ်သူတွေကို အားနာပြီး ဘယ်လိုလူတွေကို လိုက်ကူညီနေပြန်ပြီလဲ မသိဘူး၊ အနည်းဆုံးတော့ ကိုညိုမလုံးဆိုင် လူကျလို့ စားပွဲဝိုင်းထိုးပေး နေ့တယ် ထင်ပါ၊ အင်း . . . သားလေးပေတိုးဟာ သူ့အဖေကို ခပ်ငယ်ငယ်ဖြစ်အောင် ပြန်ကျွံထားသလိုလေးပါပဲ၊ တထေရာတည်း . . .”

တွေးရင်း အိမ်ဆိုင်ခေါင်းရင်းတွင် ချထားသော သူ့ယောက်ျားကိုရင်မောင်၏ လက်စွဲတော် လက်နက်သေတ္တာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဆီချေးအနည်းငယ် စွန်းပေနေသော မက္ကင်းနစ် အသုံးအဆောင်

ပစ္စည်းဟောင်းများဖြစ်သည့် ကွင်း၊ ဂွမျိုးစုံ၊ ပလာယာများနှင့် ဝက်အူလှည့် အရွယ်ရွယ်အစားစားက သေတ္တာငယ်ထဲက တစွန်းတစ ပြုထွက်နေကြသည်။

ကျင်ကျင် အပျိုဖားဖား ကာလသားများ၊ သစ်ကုန်သည် ပေါက်စများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော သစ်စက်သူဌေးသမီးဘဝမှာ အပြောလည်းကျ၊ ရုပ်ရည်ကလည်း (ဆီကြေးပေနေတာတောင်) လူ ရည်သန် ဥပဓိကနေ လက်မဝက်ခန့်တောင် အောက်မကျသော (သစ်ကားပြင် သစ်စက်ပြင်)မက္ကင်းနစ် မောင်ရင်မောင်ကို ချစ်ခဲ့သည်။ မိဘ အမွေ ဖြတ်ခံ၍ ကိုရင်မောင်နှင့် လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံ ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ ဘဝဆိုတာ ရုန်းကန်ခြင်းဟူသောအသိက ကျင်ကျင်ရင်ထဲ စူးဝင်နေခဲ့သည်။

ခေါင်းမာသော ဇာတာပါသူပီပီ ရုန်းကန်နေရသောဘဝကို နေသားကျရင်း နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်လာခဲ့သည်။ ဖြစ်သမျှဘဝကို လက်ခံတတ်လာသည်။ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျဘဝထဲ နေတတ်လာသည်။

သမီးထွေးမို့ ပိုးမွှေးသလို မွေးခံရသောဘဝကို ထောင်တစ်ခုလို မြင်ခဲ့တာလည်း ကြာပြီ။ ကိုရင်မောင်နှင့် နေရတာ လွတ်လပ်သည်။ ဘဝစုံကို ကျင်လည်ရသည်။ ယောက်ျားကားပြင်လျှင် ကွင်း၊ ဂွယူပေးတတ်ခဲ့သည်။ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ၊ အရက်၊ လက်တိုလက်တောင်းက သူမသာဖြစ်သည်။

ယောက်ျား ခေါက်စားဒရိုင်ဘာဆိုပါက သူမက အကူစပယ်ယာ လိုက်ခဲ့သည်။ တောပစ်ဝါသနာပါသော ယောက်ျားက မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီဆိုလျှင် သူမက ဗိုက်ကလေးလုပ်ဖို့ လက်နှေးမနေပါချေ။

ကိုက်မြင့်ထန်းတောလား။ လိုက်သည်။ ကိုဖိုးမောင်ထန်းလျက်

၃၄ နတ်ရွာခိုး

အရက်ဖိုလား။ လိုက်သည်။ ပေတိုးမွေးပြီးမှ စိတ်နည်းနည်း လျှော့လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ ယောက်ျားနှင့်အတူ ခွက်လှည့်သောက်၍ ရွာရိုးကိုး
ပေါက် တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကျောပိုးရင်း ပျော်တယ်။ ပျော်တယ်
တို့ ပျော်တယ်။ ဟု သီချင်းတကြော်ကြော်လည်း ဒေါ်ကျင် အော်ဆိုခဲ့
မူးခဲ့ဖူးပါသည်။ အင်း။ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဆုံးတာ တစ်ခါလည်နဲ့ ရှစ်လ
တောင် ပြည့်တော့မှာပါလား။

ရေနွေးနောက်တစ်ခွက် ငဲ့ပြန်သည်။ ထမင်းပန်းကန်ပေါ်က
ယင်ကောင်နှစ်ကောင်ကို ခပ်တွေတွေ လှမ်းကြည့်နေပြန်၏။

“ဟယ်။ မလုံး။ အလုံးလေး။ ဘယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်

တာလဲ။ အလုံး”

“ခြေမကို ချိုးပေးဟဲ့”

“သိပ်မအံ့နဲ့။ ယပ်တောင်။ ယပ်တောင်”

ဒေါ်လုံးယောက်ျား ကိုညိုက ငါးကိုင်နေရာက ဓါးမကြီးနှင့်
ငါးသွေးတွေနှင့် လက်ကားယား ခြေကားယားဖြစ်နေသည်။

“ဖယ်ကြ။ ဖယ်ကြ။ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ် ပို့ပေးမယ်”

ခပ်ပါးပါး ဒေါ်လုံးကိုယ်လေးကို ပေတိုး စွေခနဲ ကောက်ပွေ့၍
မီးဖိုခန်းမှ အပေါ်ထပ် မီးနေခန်းသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။ ဆရာဝန်
ခေါ်ဟဲ့။ လက်သည်ခေါ်ဟဲ့။ မွေးတဲ့ဝမ်းဆွဲဆရာမ ခေါ်ပါဟဲ့။ အုပ်
ဆေးဟဲ့ ဆိုသောအသံတွေကို ပြောရာမှာ ချန်ခဲ့ပြီး ပေတိုး ပြန်ဆင်းလာ
ခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ပေတိုး”

ဟု အမြဲက ထဘီရင်ရှား တဘက်ပတ်ရင်း လှမ်းပြောနေသည်ကို အေးတစ်ခွန်းသာ ပြန်ပြောရင်း လူရှင်းနေသောမီးဖိုခန်းထဲ ပေတိုးပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

ယောက်ချီဖွန်းထဲက ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်နေသော ရွှေခိုကို ဝက်စာအိုးထဲ ပစ်ထည့်ရင်း ယောက်ချီဖွန်းကို ရေဆေးသည်။ သူ့ဒန်ချိုင့်ထဲ ပဲဟင်းအနှစ်တွေ ခပ်ထည့်၍ အသာအယာ လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ ဟုတ်တယ်လေ... ဒေါ်လုံး အလကား ပေးထားတာပဲဟာ။

ခပ်မှန်မှန် လမ်းလျှောက်ရင်း အမေ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့အရေး ပေတိုး တွေးလာသည်။

“ကိုအောင်ဒင့်မြေကျင်း တူးပေးမယ့်လူ မရှိလို့ သား ကုသိုလ်သွားယူနေတာ အမေ... ဝက်စာသိမ်းတဲ့ ညွန့်သိန်းလေးကို သီးစုံဟင်းချိုင့် ပို့ခိုင်းလိုက်တာ မှောက်ကျလို့ ဝက်စာပုံးထဲ ယက်ထည့်ပြီး ချိုင့်ထားရစ်ခဲ့တယ်တဲ့... ခုမှပဲ သားသိရတယ်”

အဲလိုဆို အမေ သာဓုခေါ်ပြီး ကိစ္စပြတ်သည်။ မဖြစ်သေး။ ညွန့်သိန်းလေးက အိမ်မှာ ဝက်စာလာယူတတ်သည်။ စကားစပ်ပြီး ပြောမိရင် ပေါ်လိမ့်မည်။ နောက်တစ်မျိုး... ဒါကို အမေ ပိုသဘောကျမည်။

“မမလှသက်နှင်းပေါ့ မေမေ၊ ထပ်ဝယ်တဲ့ ထွန်စက်အသစ်ကြီး သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းလာတယ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဖလန်နယ် ကွက်ကြားနဲ့ ဝေ့စကုတ်နဲ့ ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်နဲ့ ယယ်သာဘွတ်ကြီးနဲ့ အမေရေ... မိုက်တယ်၊ ဦးညိုဆိုင်မှာ စတိုင်လ်နဲ့ အအေးဆင်းသောက်တယ်၊ ဟဲ့

မောင်လေး... ပေတိုး... လာ... အအေးသောက်တဲ့၊ အိပ်စပ်ကား ပေါ်က ခရီးသည်တွေပါ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ၊ မမလှသက်နှင်းက သားကို လည်ပင်းတွေဘာတွေ ဖက်တော့ သားလည်း မြောက်တောက်တောက် ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ပရိသတ်လည်း သားကိုပါ ရှိန်သွားတယ်... ဟဲဟဲ... မမလှသက်နှင်း ပြန်ပြီး ထွန်စက်ပေါ်တက် စက်လည်းနှိုးရော သောက်ရှက်ကွဲတာ၊ စက်က ဘယ်လိုမှ နှိုးလို့မရတော့ဘူး။

လူတွေ ဝိုင်းကြည့်လေ နှိုးမရလေ၊ သားလည်း အဖေသားပဲ၊ ဘာဖြစ်သလဲလို့ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ အပြစ်ရှာတာပေါ့နော်၊ နော်ဇယ်ပိတ်နေတာ၊ ဒီက ဒီဇယ်တွေက မသန့်တော့ ထွန်စက်အသစ်ကြီးပေးမယ့် နော်ဇယ်ကို ဆီမဖြတ်ရင် ဘယ်လိုမှ စက်မနှိုးဘူးလေ... အမေလည်း သိသားနဲ့၊ အဲ့ဒါနဲ့ တူးဇောက်(Tool box) အိမ်ပြန်ယူပေးရတယ်၊ နော်ဇယ်ဖြုတ်ဆေးပေးရတယ်၊ ဘာရမလဲ အဖေသားပဲ၊ နှိုး... အစ်မ ဆိုတော့ ဒေါက်ဂိုးပဲ၊ မမက ကျေးဇူးတင်လို့ လာအိမ်လိုက်ခဲ့ဆိုတာနဲ့ အားနာပြီး သားလည်း ပါသွားတယ်၊ သူ့အိမ်ကျတော့လည်း ရေစက်က မော်တာပျက်နေလို့... ဟာ... ”

သူ့ခေါင်းထဲ စကားလုံးများ ကလိန်စေ့ငြိမ်းဆင်၍ မပြီးခင် အိမ်ခြံစည်းရိုးအဝ ရောက်လာ၏။ ဟာခနဲဖြစ်သွားပြီး ခြံထဲ အပြေးဝင်ရင်း ပါးစပ်က ကရားရေလွှတ် ထွက်သွားသည်က အဖြစ်မှန်အတိုင်း။

“အမေ... အမေ... ဒေါ်လုံး... ဒေါ်လုံး သွေး... သွေးတက်လို့ မေ့... မေ့နေတယ် အမေ လုပ်ဦး... လုပ်ဦး...”

အရပ်ဝန်းဆွဲလည်းဖြစ်၊ သူလည်း မွေးတုန်းက ပါနေသဖြင့်...

“ဟဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ!”

ဒေါ်ကျင် ငေါက်ခနဲထ ခုံဖိနပ်မီးပြတ်ကလေး စွပ်၍ ခွဲဂလောက် ခွဲဂလောက်နှင့် ဆိုင်ပေါ်က ဆင်းပြေးရင်း...

“ဆိုင်ကြည့်ထား သား၊ ထမင်းစားနှင့်... အမေ့ကို စောင့်မနေနဲ့”

ဟု လှည့်အော်သွားသည်။ တစ်ပတ်နှမ်းထဘီလေးကို ဗျတ်ကယ်ဗျတ်ကယ်နှင့် ခပ်တိုတိုဖြစ်အောင် ပတ်ရင်း ခြေလှမ်းကျဲနှင့် ထွက်သွားသော အမေ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဆိုင်ခုံပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းမှုတ်ရင်း ထမင်းပန်းကန်နှစ်ချပ်နှင့် အမဲခြောက်ဖုတ်ပန်းကန်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ထမင်းစားနှင့်... အမေ့ကို စောင့်မနေနဲ့” တဲ့။ အမေ လှည့်အော်သွားပုံလေး သူပြန်မြင်ရင်း အရာမယွင်းသေးသော ထမင်းပန်းကန်ကို ယင်ယပ်သည်။

အင်း... အမေ ထမင်းစားဖို့ ငါ့ကို အကြာကြီး အူတကြုတ်ကြုတ်နဲ့ စောင့်ခဲ့ပါလား၊ ခုလည်း ငါက အမေ ထမင်းမစားဖြစ်အောင် အတင်းတွန်းလွှတ်သလိုကြီး ဖြစ်သွားပါပေါ့လား၊ ငါ့ကိုက အလုပ်မဟုတ်တာ၊ ညွန့်သိန်းလေးတို့ မမမြသက်နှင့်တို့နဲ့ ရောလွှတ်ပေးလိုက်လည်း ပြီးတဲ့ဥစ္စာကို၊ အမေက ငါ့စကားကို ယုံနေကျပဲဟာ... ငါသာ အဲလိုဉာဏ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဇာတ်ဆင်ပြီး ပြောလိုက်ရင်... ခုလောက်ဆို အမေ့နဲ့ငါ ပဲဟင်းအနှစ်တွေနဲ့ ထမင်းကို ဗျစ်ခနဲ ဗျစ်ခနဲနယ်၊ အမဲခြောက်ဖုတ်နဲ့ ပလုတ်ပလောင်း အုပ်နေလောက်ပြီ... ရေနွေးကြမ်းလေး မှုတ်တဲ့လို့... အင်း...။

တွေးရင်း ထမင်းက ဆာလာသည်။

ကံငါးပါးမှာ မုသားဟာ အဆိုးဆုံးပဲ သား... ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောနဲ့တဲ့... အမေ့စကား သူပြန်ကြားယောင်လာသည်။ လူမှန်းသူမှန်း သိစကတည်းက သူ့အသိနဲ့ထ အမေ့ရိုက်ထည့်ထားသော စကားသံမို့သည် အရိုးထဲ စွဲနေ၏။

သူလုပ်ချင်ရာတွေ လုပ်ပြီး အမေ့အဆုလွှတ်အောင် နည်းမျိုးစုံ အကြောင်းပြချက်မျိုးစုံနှင့် ကလိန်စေ့ ငြမ်းဆင်၍ ကွေ့ပတ် လိမ်ကောက်မည် ကြံခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံး အမေ့ကို အမှန်တွေချည်း ပြောဖြစ်ခဲ့၊ ပြောဖြစ်သွားသည်ချည်းပင်။

ယခုလည်းကြည့်၊ သူ လမ်းမှာ တွေးလာသောဆင်ခြေများသည် အမေ ယုံစားခွင့်လွှတ်နိုင်လောက်အောင် အကျိုးအကြောင်း ကောင်းမွန်နေ၏။ သို့သော် အကျင့်ပါနေသော သူ့ မသိစိတ်နှင့် သူ့ ပါးစပ်က လွတ်ခနဲပင် အမှန်ကို ပြောချလိုက်မိသည်။

သူ့စကားမှန်သမျှ အမေက လုံးဝဥသုံ ယုံကြည်နေခဲ့တာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။ အင်း... သူများကို ကူညီရင်း အမေတော့ ထမင်းမေ့နေဦးမှာပဲ... ဟူ၍ သားလိမ္မာတွေကို ပေတိုး တွေးရင်း ထမင်းက ပိုဆာလာသည်။

အမဲခြောက်ဖုတ် ကောက်ဝါးသည်။ နည်းနည်းငယ်ဖြင့် ထမင်းတစ်လုပ် သွပ်သည်။ ရေနွေးနှင့် မျှောသည်။ နောက်အမဲခြောက် တစ်ဖုတ်... ထမင်းနှစ်လုပ်... ပဲဟင်းချိုင့်ကို လှမ်းယူဖွင့်သည်။

မဆလာနဲ့ မွေးခနဲ ထွက်လာသည်။
ပန်းကန်လုံးနှင့် အမေ့ကို တစ်ဝက်ဖယ်၍ ဒန်ချိုင့်ထဲက ပဲနှစ်

အကျန် သူ့ပန်းကန်ထဲ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ ဗျစ်ခနဲ ဗျစ်ခနဲ နယ်သည်။ ပဲဟင်းက ပူတုန်းမို့ ထမင်းအေးအေးသည် စားချင့်စဖွယ် နွေးလာ၏။

အမဲခြောက်တစ်ဝက် အမေ့ပန်းကန်ထဲ ဖယ်၍ အားရပါးရ လွေးပါတော့သည်။ ခဏချင်း သူ့ပန်းကန် ဗလာကျင်းသွား၏။ ခံတွင်းက လိုက်နေဆဲ... ဝမ်းမီးက တောက်နေဆဲ၌ သူ အတွေးစ ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်မှာ...

အင်း... အမေကတော့ ခုနေ ထမင်းဟင်း မေ့နေလောက်ပြီ။ (ဝိုက်မဝရင်) ထမင်းဟင်းကိုပဲ ခဏခဏ သတိနေတတ်တာက ဘယ်သူလဲ... ငါပဲလေ...

အမေထမင်းမစားဖြစ်အောင် အမှန်အတိုင်းပြောပြီး မုသာဝါဒကံကို မကျူးလွန်ခဲ့တာက ဘယ်သူလဲ...

ငါပဲလေ... အမေစကား နားထောင်တဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ ဂုဏ်ပြုသင့်တယ်...

လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ သားမောင်လူလှကို အမေလည်း ဂုဏ်ပြုမှာပဲဆိုတော့ကား...

အမေ့ပန်းကန်ထဲ ပဲဟင်းအနှစ်တွေ ငြိခနဲ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ လာထား...

ညနေစောင်းမှ ဒေါ်ကျင်ပြန်လာသောအခါ ပြောင်တလင်းခါနေသော ထမင်းပွဲနံဘေး၌ (ပုဆိုးနှင့် လက်သုတ်၍) ခပ်ကွေးကွေး အိပ်ပျော်နေသော သားလိမ္မာပေတိုးကို တွေ့ရသည်။ မနိုးအောင် ဝင်ထိုင်ရင်း...

“အင်း... ကိုညိုကျွေးတဲ့ထမင်းဟင်းတွေ ငါ့သားဖို့ အလစ်မှာ ပါဆယ်ထုပ်ခဲ့ရ ကောင်းသား”

ဟု တွေးဖြစ်အောင် တွေးနေပြန်၏။

ထိုစဉ် ယိုင်ထိုးနေသော ဆန်နီတို့အုပ်စု ဆိုင်ရှေ့က လမ်းပေါ်၌ သိုင်းကွက်နင်းနေ၏။ လှဲအိပ်နေသောပေတိုးကို မမြင်။

“အမေကျင်... အမေကျင်... ပေတိုးရော”

တဘက်ဟောင်းနှင့် သားတော်မောင်မျက်နှာကို မသိမသာ လှမ်းအုပ်ရင်း...

“သူ့အဖေမွေးနေ့... မွေးချိန်မို့ ဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေ၊ ဆီမီးကပ်မလိုတဲ့၊ စောစောကပဲ သွားလေရဲ့”

ယိုင်ထိုးထွက်ခွာသွားသော အုပ်စုကို လှမ်းကြည့်ရင်း လူဇာလတွေကို မုသာဝါဒ သုံးတာတော့ ဘယ်ဘုန်းကြီးမှ မရိုက်လောက်ပါဘူးဟု ဒေါ်ကျင်တွေးရင်း ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်တိုဆီ လက်လှမ်းသည်။

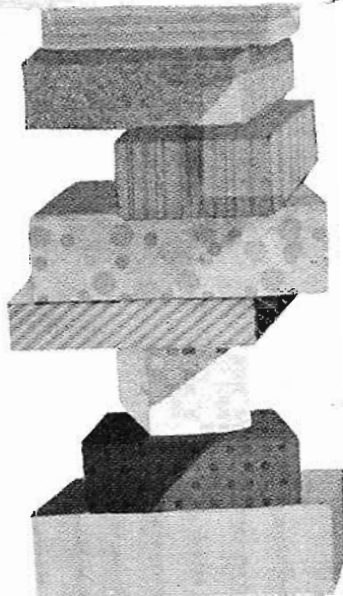
ပေတိုးဟောက်သံက ဝါးထရံကို ကန်၍ မာတာမိခင်ထံ ဂီတသံအဖြစ် ပဲ့တင်လာမှန်သည်။

ဝီ... ဝီ... ဝီ...

“ငါ့သားကို လာကိုက်တဲ့ ဒီခြင်မ... ပါးဆွဲရိုက်လိုက်ရ”

“လူသားရဲ့အစ
အာဒိန္ဒဝေဟာ
ရေးဦး မာတာပီတုပေါ့” တဲ့...။
ချပ်ကျောင်းက ဗာသာက ပြောတယ်။

ကျွန်တော့်အတွေးထဲ
လှမ်းမြင်နေရတာ ပြောပြမယ်
ဝေက ပြောတယ်..နေထွက်စမှာ..
“မောင်ရေ..ထ..ထ
ဟိုဒီဒီအလုံးကြီး ထွက်လာပြန်ပြီ” တဲ့...။
အဲ့ဒီအချိန်မှာ...
ကြက်ဖိုကြက်ဖ ဖြစ်နေတဲ့
ကျွန်တော့်ပီတုက မာတာကို...
“မိန်းမရေ..ကြွကြွ
နှင့်(....)က ဖြူဖြူအလုံးကြီး ထွက်လာပြီ”
လို့များ...
အလန့်တကြား...။ ။

ပီတုနှင့် ပေတိုး

ပေတိုး (၁၂)နှစ်သားလောက်ကဖြစ်သည်။ အဖေက အင်
ဂျင်တစ်လုံး အိမ်မှာ ယူကိုင်နေသည်။ ပေတိုးက ကျောင်းအားချိန်တွေ
ဘားကရိုင်းရသည်ကို မှတ်မိနေသေးသည်။ အဖေက သူတို့ သားအဖ
နား တောက်တိုမယ်ရ လာဝိုင်းလုပ်ရင်း...။

“အမေစားရတာ ကြာပြီ ကိုရင်မောင်၊ အမေချင်ခြင်းတပ်တယ်
တော်”

နှင့် လာလာပြောသည်။ ကားအင်ဂျင်လုံးပြီး အင်ဂျင်တင်၍
စက်စမ်းသော ကိစ္စဝိစ္စများ ပြီးသောအခါ...။

“မိကျင်...။ ဒီလောက် အမေချင်ခြင်းတပ်နေတာ၊ လာ...။

သား.. အဖေနဲ့သား တောလည်မယ်”

ဟု ခေါ်လေ၏။ ထိုစဉ်က အဖေတွင် နှစ်လုံးပြုးသေနတ် ရှိသည်။ ကျည်ကတော့ လက်လုပ်ကျည်ဖြစ်သည်။ ပေတိုးက လေးခွနှင့် လောက်စာလုံးအိတ် လွယ်၍ ဝက်ဘော်၊ ဝင်းကရင်၊ ဘောနတ်ကြီးနယ်ဘက် တောလည်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မနက်စာ အမေထုပ်ပေးလိုက်သော ထမင်းထုပ်ကို တောအုပ်ဝင်စမှာပင် သားအဖ ဖွင့်တုတ်လိုက်ကြသည်။ နေ့လယ်စာကတော့ ပစ်ခတ်၍ မီးကင်စားကြမည်ပေါ့။ ဖြစ်ချင်တော့ ရှဉ့်ငပေါတစ်ကောင်ပင် မရ။ နေက မွန်းတိန်းစ ပြုလာသည်။ သောက်ရေဘူးပင် ခါလီဖြစ်လာသည်။ နေပူပြင်းလွန်းသောရာသီမို့ ချွေးတပြိုက်ပြိုက်နှင့် သားအဖ နှစ်ယောက် မောဟိုက်ဆာလောင်လာကြသည်။

“အဖေ ဗိုက်ဆာပြီဗျ.. ရေဆာတာက ပိုဆိုးတယ်၊ သား မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ပစ်လဲချင်နေပြီ”

“အေးကွာ.. တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ မတင်မမြှောက်ဘဲ တောထဲ ဝင်လာလို့ တို့ကို တောမှောက်ထားတာကွ၊ အားတင်းထားကွ၊ အနီးဆုံး ကိုချစ်သိန်းတဲကို သွားမယ်”

တောစပ်က ထွက်ပြီး တစ်မိုင်ကျော် ဝေးသော ကိုချစ်သိန်းတဲဆီ သားအဖနှစ်ယောက် ရိုးဖြတ်တောကို ဖြတ်ချလာသည်။

“ဗျိုး.. ကိုချစ်သိန်း.. ကိုချစ်သိန်း ရှိလားဗျိုး”
အော်ရင်း ကြက်အုပ်ထဲ ဖြတ်၍ တဲတလင်းထဲ ဝင်လာကြသည်။

“ချစ်သိန်း မရှိဘူးဟေ့.. မြို့ပေါ် ထယ်သွားတက်ဝယ်တယ်၊

ဘယ်သူတွေလဲဟဲ့”

“အရီးဒွေးဖြူ.. တစ်ယောက်တည်းလား၊ ကျွန်တော်ပါ.. ရင်မောင်တို့သားအဖ”

မျက်စေ့မှန်သော ကိုချစ်သိန်းကြီးတော် ဒေါ်ဒွေးဖြူက နှမ်းပတ်နှင့်ကောက်ရိုးကို ထမင်းရည်နှင့် နယ်ရင်း နွားစားခွက်နားက လက်မိုး၍ လှမ်းကြည့်သည်။

“ရင်မောင်လား.. အေး.. လာကြ.. လာကြ၊ တောလည်လာတာလား၊ ဘာဟင်းစားရလာလဲဟေ့!”

“ဌာ.. မပြောချင်တော့ပါဘူး အရီးရယ်၊ တောမှောက်လိုက်တာများ ကြုံဖူးအောင်ပါပဲ၊ သား.. ဟိုမှာ ရေအိုး၊ သောက်ပြီး အဖေကိုလည်း ခပ်ခဲ”

ပြောပြောဆိုဆို အဖေက တဲစပ်ကနားဖျင်းထဲ ခင်းထားသော ကွပ်ပျစ်တွင် ဝုန်းခနဲ ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သေနတ်ချသည်။ ကတော်ကတော် အော်၍ ကွပ်ပျစ်အောက်က ကြက်အုပ် လန့်၍ ထွက်ပြေးသွားသည်။ သူက ရေအဝသောက်၍ အဖေကို ရေခပ်တိုက်သည်။
“ဟဲ့.. ရင်မောင်.. ကလေးကော၊ နင်တို့ ထမင်းစားပြီး ပလား!”

“ဘယ်စားရဦးမှာလဲ အရီးရယ်.. ဘာဟင်းချက်တုန်း”
ဒေါ်ဒွေးဖြူက ဖြစ်သလို လက်ဆေး၍ ထဘီတင်ပါးနှင့် ဗျတ်ကယ်ဗျတ်ကယ် သုတ်ရင်း အိုးမည်းနိုင်ချင်းပေရေနေသော ကရွတ်ခွေပေါ်မှ ဒယ်အိုးကို စလောင်းဖုံးဖွင့်သည်။

“ငါးဘဲဖြူအိုးကပ် ကျန်သေးသဟဲ့၊ ထမင်းကတော့ တစ်အိုး

၄၆ နတ်ရွာစိုး

ကြီးပဲ”

ရှိလျှင်ရှိသလို မရှိလျှင်မရှိသလို ချက်ပြုတ်သောက်စားနေကျ ကွန်းခိုရာ ယာတဲများဖြစ်သည့်ပြင် ဖြူစင်သော စေတနာတရပ်နှင့်

အနွံအတာခံနေကျ အရိုးက ထမင်းခူး၍ လာချပေးသည်။

အဖေက တစ်ဘက်ရပ်တဲထဲ ခေါင်းထိုးဝင်၍ ချက်အရက် ပုလင်း ဆွဲထုတ်လာသည်။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲ ထည့်၍ မော့ချ သည်။ လက်ကျန်ရေကို သောက်လိုက်ပြီး သူ့ကို ရေတစ်ခွက် ထပ်ခပ် ခိုင်းသည်။

“ငါးဘဲဖြူဟင်းက နည်းနေတယ်ဟဲ့၊ နေဦး... မီးခဲခိုသေး

တယ်၊ အရိုး ငါးမြေထိုးခြောက် ဖုတ်လိုက်ဦးမယ်”

မီးပြောင်းနှင့် မီးဖိုကို တဖူးဖူး ကျောပေးမှုတ်နေသော ဒေါ်ဒွေး ဖြူကို လှမ်းကြည့်ရင်း အဖေ သူ့ထမင်းပန်းကန်ထဲ ရေလောင်းထည့် သည်။ ထမင်းရေဆမ်းနှင့် ငါးဘဲဖြူအိုးကပ်တစ်ဖတ်ကို ဝါးသည်။ သူက

တော့ ထမင်းပန်းကန်တစ်ဝက်ခန့် ပြောင်နေပြီဖြစ်သည်။

အဖေသည် သူ့နှစ်လုံးဖြူသေနတ်ကို မသိမသာ မောင်းတင် လိုက်သည်။ သေနတ်ဒင်ကို ကွပ်ပျစ်ခေါင်းရင်းရှိ တစ်မိုက်ခန့် ပေါင်ပေါ် အသာတင်သည်။ ပြောင်းဝကို ကွပ်ပျစ်အစွန်းကို ကျော်၍ ခပ်ဝိုက်ဝိုက် စိုက်ချထားသည်။ ပြောင်းဝသည် ကွပ်ပျစ်ရှေ့ မြေတလင်းပေါ် ချိန်ပြီး သားဖြစ်နေ၏။

ပေတိုးက သေနတ်ဒင်နား ထမင်းထိုင်စားနေသမို့ အားလုံးမြင် နေရသည်။

အဖေသည် ထမင်းရေဆမ်းကို ပလုတ်ပလောင်း ဝါးရင်း

တလင်း ကွက်လပ်ပေါ် ဖွီးခနဲ လှမ်းထွေးသည်။ ဖွေးခနဲဖြစ်သွားသော ထမင်းလုံးတွေဆီသို့ ကြက်ဖကြက်မ လေးငါးခြောက်ကောင် ပြေးအုံ၍ အစာလာကောက်ကြသည်။

ငါးခြောက်ဖုတ်နေသော ဒေါ်ဒွေးဖြူကြားအောင် တမင် အသံ ကို တင်၍... .

“ပေတိုး... သေနတ်က မောင်းတင်ထားတာနော်၊ ရုတ်တ ရက် ဖြုတ်မရလို့ အိမ်ရောက်မှ ဖြုတ်မှာ... .

မင်း ထမင်းစားတာ ငြိမ်ငြိမ်စား၊ မျက်လုံးက သေနတ်ဆီပဲ ရောက်ရောက်နေတယ်၊ ကစားမယ် မကြံနဲ့... သေသွားမယ်၊ နားရင်း အုပ်ခံရမယ်၊ မင်း ဒါကို ဘာမှတ်နေသလဲ... သေမင်းကွ၊ ကျည်က ဖွာပြီးထွက်လာမှာ... .”

ပြောရင်း ထမင်းဆက်စားနေသည်။ ထမင်းလုံးက တလင်း ပေါ် ကုန်သွားသဖြင့် ဒေါ်ဒွေးဖြူအလစ်၌ ထပ်ထွေးပြန်၏။

ပေတိုး ထမင်းလုတ် သွင်းရင်း... .

“အဖေ... နွားတို့ကျွဲတို့ဟာလည်း အမဲပဲလားဟင်!”

“ဟ... မုဆိုးသား လုပ်နေပြီး ဒါတောင်မသိဘူးလား၊ စားလို့ ရတာ အမဲချည်းပဲပေါ့၊ (အသံမြှင့်၍) ဟေ့ကောင်... လက်ဆော့မယ် မကြံနဲ့... မလုပ်နဲ့ဆို လုပ်ချင်တဲ့ မင့်သောက်ကျင့် ငါသိလို့ ပြောနေ တာ... .”

ပြောရင်း သေနတ်ဒင်ဘက်ရှိ ရေအိုးဆီ ရေခွက်ကိုင်၍ ထ ထွားသည်။ ရေခပ်သောက်နေသော အဖေဖြစ်သူကို ပေတိုး လှမ်း ကြည့်သည်။ မျက်ရိပ်ပြနေသည်။ ဘာကိုပြနေမှန်း ပထမတော့ မသိ

သေနတ်ကို မေးငေါ့ပြမှ ပေတိုး နည်းနည်းသဘောပေါက်သလို ဖြစ်လာသည်။ ဒင်ကို လှမ်းတို၍ စားခွက်ထဲ အစာစားနေသော ကမူအောက်က နွားနှင့် တည့်မတည့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ နွားနှင့် နည်းနည်းလွဲနေသည်။ သေနတ်ဒင်ကို တစ်လက်မခန့် မသိမသာ ရွှေ့လိုက်သည်။

နွားပေါင်သားကို ပြောင်းဝတစ်ခုက တန်းနေသည်။ ကျန်ပြောင်းဝက အစာကောက်နေသော ကြက်အုပ်စုဆီ မတည်တတည့်လေးဖြစ်နေသည်။ အဖေက မျက်ရိပ်လှမ်းပြရင်း လက်ညှိုးပါ ကွေးပြသည်။

သူ သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ လက်ကို မသိမသာ ရွှေ့ရင်း မောင်းကွင်းထဲက ခလုတ်ဆီ လက်ညှိုးထောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်.. ဟေ့ကောင်.. မဆော့နဲ့ဆိုတာကို”

ဟု အော်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပေတိုး မောင်းကွင်းကို ဆွဲကုတ်လိုက်သည်။

“ဒိန်း.. ဖွန်း”

“ဟဲ့!.. ဘုရားငုတ်တုတ်”

“ကတော်.. ကတော်.. ဖလပ်.. ဖလပ်”

“ဟာ!..”

“ဒီကောင် မဆော့ပါနဲ့လို့ အော်နေလျက်သားနဲ့၊ ခွေးသား..

ခွေးကမွေးတဲ့.. အဲ.. ငါ့သား.. အဲ.. လာစမ်း.. ဒီနာရင်း”

“ဟောင်း..”

“ဝမ်းဘော.. ဝမ်းဘော..”

အစာကောက်တလင်းထဲ ကြက်ဖတစ်ကောင် ကြက်မတစ်ကောင် အတောင်ဖလပ်ဖလပ် ခဏလုပ်ရင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ ကုန်း ကမူအောက်က အစာစားနေသော သင်းပြီးစ နွားကြီး ဝမ်းဘောအော် ရင်း နဖားပြတ်ခါနီး ရုန်းနေသည်။

“ဟောင်း.. ဟောင်း..”

“ဟင်.. မှတ်ထား.. မှတ်ထား.. ပြောနေတဲ့ကြားက”

အသံသာ ထွက်ပြီး ကုပ်ပိုးက သိပ်မနာပါ။ ဖွဖွလေးကိုး..

“မင်း.. မင်း.. ငါ့စကား နားမထောင်ဦး”

“ဖုန်း.. ဖုန်း.. ဖုန်း..”

ငါးခြောက်ဖုတ်ရာမှ တလင်းထဲ အပြေးဝင်လာသော ဒေါ်ခွေးဖြူက အဖေကို ဝင်ဆွဲသည်။

“ဟဲ့!.. တော်ပါတော့ ရင်မောင်ရဲ့၊ ကလေးကို ရိုက်တာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ ကြက်နှစ်ကောင် သေတာ ဘာတန်ဖိုးရှိလို့လဲ၊ ကလေးပဲ စမ်းကြည့်ချင်စိတ် ရှိတာပေါ့၊ နင်ငယ်ငယ်ကလည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား တော်စမ်း၊

အတော်ပဲ.. ချစ်သိန်းပြန်လာရင် ဟင်းစားမရှိတာနဲ့၊ နင့်အိမ်ဖို့ တစ်ကောင်ယူသွား၊ ငါတစ်ကောင်ချက်မယ်.. ကတည်းမှပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ကြက်မွေးနှုတ်နေသော ဒေါ်ခွေးဖြူ မမြင်ခင် ကျည်စမှန်၍ အမြီးပြတ်သွားသောနွားကြီးကို ဆေးအိတ်ထဲက ပတ်တီးစည်းပေးပြီး ကြက်သေတစ်ကောင် ဆွဲ၍ တဲထဲက သားအဖ ထွက်လာကြသည်။

“မင်း ဘာလို့ နွားကို သွားချိန်တာလဲ!”

၂၀ နတ်သမီး

“အမေက အမဲစားချင်တယ်လို့ချည်း ညည်းနေတာ အဖေ မကြားဘူးလား၊ အဖေပဲ ပြောတာ နွားသားကျွဲသားလည်း အမဲပဲဆို သားက ပေါင်သားတစ်ဖုံလောက် အမေ့ဆီ ယူသွားရုံလေး ချိန်ထား တာပါ အဖေရ”

“ခွီးမှပဲ... မင်းစွတ်လုပ်တာ ကံသိပေလို့ပဲ၊ နွားသာ သေရင် တော့ ဟုတ်ပေပဲ၊ တို့ကံကောင်းတာက ဖြုတ်ကိုက်လို့ နွားက အမြီးရမ်း ရင်း ဖင်လည်ထွက်သွားတာ ငါ့သားရေ၊ မင့်အထုပ်ကို ဖြုတ်ကယ်တာ ဖြုတ်ကယ်တာ”

အမေ့ကို အဖေက ကြက်သားဟင်း ချက်ကျွေးရင်း ရယ်ရယ် မောမော ပြန်ပြောပြသောအခါ အမေက... .

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကတည်းက အမေ့ကို ကျွေးချင်မွေးချင်တဲ့ သား... ကြီးပွားမယ့်သား” တဲ့။

သားအမိသားအဖသုံးယောက် နွားမြီးနှင့် ငွေးတောက်ရွက် ဟင်းချိုပါ ထိုညဉ့်က တပျော်တပါး သောက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်လေ။

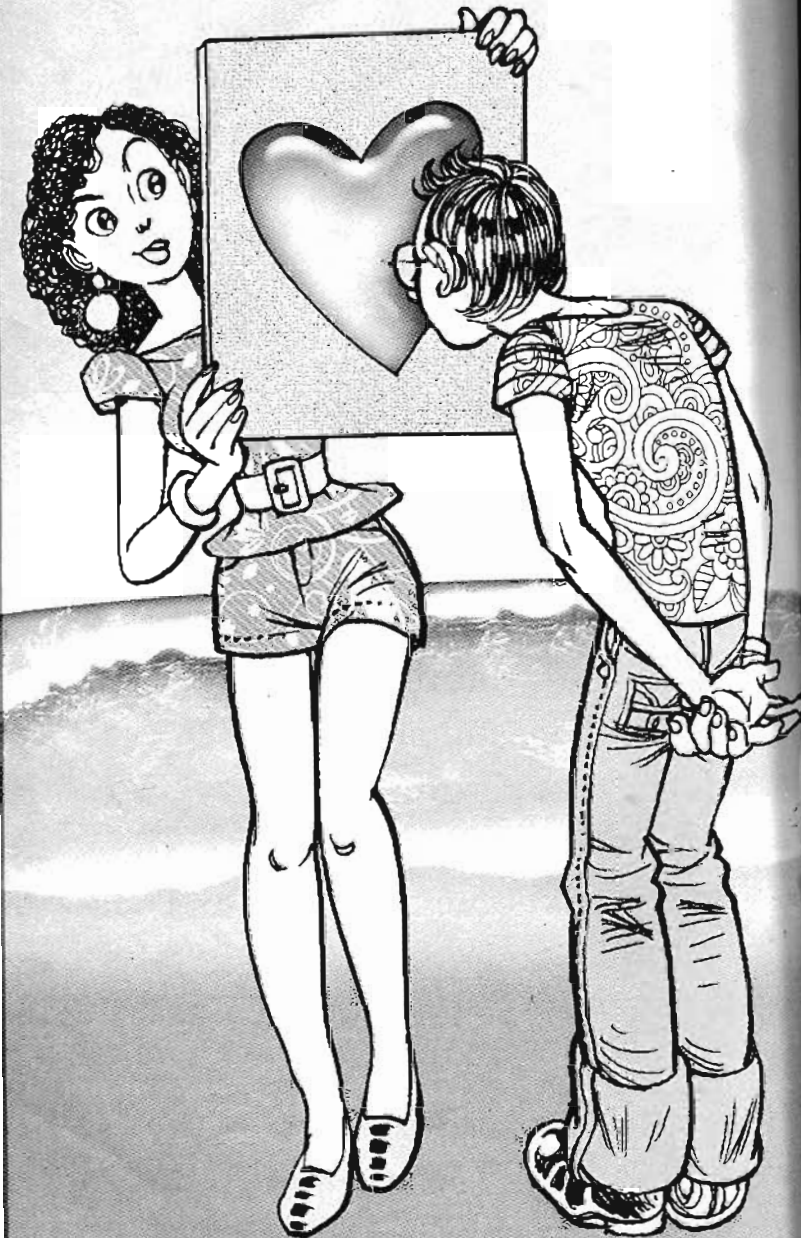
ဪ... ပီတု ဟူသောအဖေ။

အချစ်နတ်သမီး

- နတ်သမီးတစ်ပါးဟာ
ပျင်းပျင်းရှိသလားမသိ
လူပြည်ကို ငုံကြည့်ပြီး
သေထိုးနေတဲ့
ပေတိုးကို တွေ့သွားတယ်။
- တစ်ရက်လား(အပျင်းပြေ)
ဆင်းကစားတယ်
ပေတိုးတစ်သက် သွားပါလေရော...။
- ဟုတ်တယ်လေ
လူပြည်တစ်သက်
နတ်တစ်ရက်တဲ့။
- တစ်ရက်မို့ပဲ..
သူ့တစ်သက်များ ကစားရင်..
ဘုရား...ဘုရား...။ ။

ဒီနားခဏနှင့် ပီတုပေတိုး

ပေတိုးက အိမ်ဆိုင်ဘေးက သရက်ပင်ရင်းတွင် အိမ်မိုးရန် ခြေဆင်း၍ နီးပြာနေ၏။ နေ့လယ်နေ့ခင်းမို့ အမေနှင့် အတင်းအဖျင်း အဖျင်းပြေ ပြောနေကျ နှစ်ခြံကျော်က ဒေါ်သိန်းကြည် ဆိုင်ပေါ် ရောက် နေ၏။ အမေက လက်ဖက်သုတ်၊ ရေခွေးကြမ်းနှင့် ဧည့်ခံနေသည်။ ဒေါ်သိန်းကြည်က သားသမီးတွေ ရှိရာ ပေါက်တော၊ သမန်းကုန်း၊ မယင်းလေးအိမ်စု လှည့်ပတ်နေထိုင်သူဖြစ်သဖြင့် ရွာသတင်း ရွာ အတင်းစုံ၏။ အမေကတော့ ဘယ်မှ သိပ်မနေသူပီပီ သူ့မိသားစုဖြစ် သော အဖေအတင်းနှင့် သားလိမ္မာသတင်းကိုသာ ပြောလေ့ရှိသူဖြစ် သည်။

“နင်ကြားဖူးမှာပေါ့၊ သိန်းကြည်မရေ... ဒီနားခဏလိုက်တာ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ အိမ်ထောင်သွားကျနေတယ်ဆိုတာလေ”

“ကြားဖူးပါတော်... ကြိုသာမကြုံဖူးတာ၊ ဟဲ့... မိကျင်ရဲ့ နင့်ရေနှေးကြမ်းက ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့၊ ဘယ်မလဲ လက်ဖက်ခြောက်”

“ဟိုပုံးကြီးထဲမှာလေ”

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး”

“ငါက ကြားဖူးတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့... ဒီနားခဏကို တကယ် ကြုံဖူးတာ... နာဂစ်ပြီးတော့ နင်ဘယ်ရောက်နေလဲ!”

“ပေါက်တောမှာလေ... ငါ့သား သိန်းထွန်းနဲ့ သွားနေတာ”

“အေး... နင်မသိသေးတာ ဒါကြောင့်ပဲ၊ ကိုရင်မောင် ဒီနား ခဏလိုက်တာ ရှစ်လကြာသွားတာ နင်ကြားလိုက်လား!”

“သဲ့သဲ့လား ကြားပါ... ပြောစမ်းပါဦးဟဲ့ နင့်ကိုယ်တွေ့... အဲ... လင်ချစ်မကိုယ်တွေ့”

စားသောက်နေပုံရသည်။ စကားခဏပြတ်သွားသည်။ ဝါး ကြောသပ်ရင်း ပေတိုး နားစွင့်နေမိလျက်သားဖြစ်နေ၏။

“နာဂစ်ဖြစ်ပြီး ဘာကြာသတုန်းတော်၊ ကိုရင်မောင် ဒီနားခဏ တာ (ရေနှေးရှုတ်သံ ခဏထွက်နေသည်) ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးပဲ တော်၊ ကြားရမြင်ရတာတွေကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး အင်မတန် သနားတာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် စိတ်များ ပြောပါတယ်... ငါမဖြစ်ဘူးဟဲ့... ငါ အဲ့လို ဒုက္ခမရောက်ဘူးဟဲ့ဆိုပြီး စိတ်တစ်ခြမ်းက ဝမ်းမြောက်နေလိုက်ပုံများ သူများကြားရင်တောင် ငါ မိစ္ဆာမ အပြောခံရမလားပဲ”

“နင့်လင် ဒီနားခဏကို မရောက်တော့ဘူး ကောင်မ... ဝေခေ

တာနဲ့၊ နင့်လက်ဖက်က ဆီနည်းတယ်ဟဲ့၊ ဒီချဉ်ခွက်ထဲက မြေပဲဆီနော်”

“အေး... ဟုတ်တယ်... ထည့်၊ အဲ... အဲ့ဒီနေ့က သားက ကျောင်းသွားနေတယ်၊ သူနဲ့ငါနဲ့ နေ့ခင်းထမင်းစားဖို့ ခူးခပ်နေတယ်၊ မှတ်မှတ်ရရ ဝက်သားနဲ့ချဉ်ပေါင်ဟင်းရေကြည် ချက်တယ် သိလား၊

“မိကျင် နင့်ဝက်သားက အဆီချည်းပဲဟ... ငပိရည်ကို ငရုတ် သီးစိမ်းနဲ့ ဂျင်းထောင်းထည့်ထားစမ်း၊ ငါ နောက်ဖေးက မယ်တင့်တို့ခြံ ထဲ ရုံးပတီသီး သွားခူးချည်ဦးမယ်... ခဏလေးနော်” တဲ့၊

ကိုရင်မောင် ထမင်းဝိုင်းက ထသွားတယ်လေ... ”

စွပ် ကျယ်အင်္ကျီလက်စက၊ အိမ်နေဝတ် လုံချည်တစ်ပတ် နွမ်းလေးနှင့် နောက်ဖေးတန်းက မျက်နှာသုတ်ပဝါလေး ပခုံးပေါ် ဆွဲ တင်၍ နောက်ဖေးစီး ရာဘာဖိနပ်အဟောင်းလေး ကောက်စွပ်ပြီး ကိုရင်မောင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝါးကပ်ကျဲကျဲ ကာထားသော မယ်တင့် တို့ခြံထဲ ဖွင့်လျက်သားတံခါးမှ ဝင်လိုက်သည်။

တစ်ခုလပ် မမယ်တင့်သည် အရင်က ကွမ်းတောင်ကိုင် ဖြစ် သည်နှင့်အညီ အဝေးပြေး ကားအုံနာနှင့် ကွဲနေသော်လည်း ဖရိုဖရဲ နေတာတောင် လှတပတ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိနေသေးသည်။

ကာလသား လူငယ်လူကြီးများနှင့် ခူးတင်ပေါင်တင် ခင်မင်စွာ နေတတ်သူလည်းဖြစ်သည်။ ရှင်ကြီးဝမ်း၊ ရှင်ငယ်ဝမ်း၊ ရှင်လတ်ဝမ်းပါ မကျန် ဝမ်းခဲဖူးသူမို့ အားလုံးနှင့် သင့်အောင် ပေါင်းတတ်သည့်အပြင် အစားအသောက် (အနေအထိုင်အပါအဝင်) စေတနာကောင်းသည်ဟု

ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ လူချစ်လူခင် များသည်။ ခါးနှင့်ခါးအောက်ပိုင်း ပြက်လုံးများကို ဝေါခနဲ ပွဲကျအောင် ပြောနိုင်သော အရည်အချင်းလည်း ရှိလေသတတ်။

ထို့ကြောင့် မယ်တင့်ခြံသည် ဤရပ်ကွက်၏ သာလာယံ ဖြစ် သည်မှာ အဆန်းတကြယ်ကိစ္စ မဟုတ်ချေတုံ။ သာလာယံဇရပ်သာ ကြားဖူးနားဝ ရှိသော မိဘပြည်သူများက သာလာယံခြံဟု နောက်ကွယ် တွင် သညာတွင် တင်သမုတ်ကြကုန်၏။ မယ်တင့်က မဖြူရေးချ မဖြူ။ မယ်တင့်က နိုင်ရာပိုင်ရာ ရှိသည်။

သာလာယံ၌ ကြက်ပွဲရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကက်ပွဲရှိသည်။ ပိုကာ ပွဲရှိသည်။ ဣန္ဒြေရရ သောက်တတ်လျှင် ဒိုင်လျှို့ အရက်လည်း ရောင်းသည်။ သရက်ပင်အုပ်အုပ် မြေတလင်းမှာတော့ ပိုက်ကျော်ခြင်း နှင့် ထွေခင်းနေသောကလေးတွေကို မယ်တင့် ခင်းကျင်းထားသည်။ မုန့်ဖိုးပေးလျှင် လက်တိုလက်တောင်း လုပ်ပေးမည်ကလေးတွေ၊ လူငယ် တွေ ဒုနှင့်ဒေးဖြစ်သည်။ သူမအခြွေအရံတွေဖြစ်သည်။

သုံးဧကကျော်ကျော် ကျယ်ဝန်းသောခြံထဲ၌ လေးပင်သုံးခန်း၊ သွပ်မိုးယှဉ်ကာအိမ်ကလေးတစ်လုံးသာ ခြံထောင့်ကပ်ဆောက်ထားပြီး နှစ်ရှည်သီးပင်စားပင်များနှင့် ရာသီပင်များကို လူငှားနှင့် စိုက်ပျိုးထား သည်။

ညဘက်မီးပုံပွဲနှင့် ဂီတဆည်းဆာလည်း ရံခါရှိသည်မို့ ရပ်ကွက် သား လူကြီးလူလတ်လူငယ်များ၏ ဘူမိနက်သန် သာလာယံ ဖြစ်ခဲ့ သည်။ (တစ်ခါတစ်ခါ လူငယ်များ၏ရည်းစားသနာ အမျိုးကောင်းသမီး လေးများပင် မီးပုံဂီတ ဆည်းဆာပွဲ လာရောက်ဆင်နွှဲရင်း ခြံထဲ ခြွေခင်း

လက်ခင်း ဆန့်ကြသည်။)

“မယ်တင့်ရေ . . ငါ ရုံးပတီသီး နည်းနည်းခူးမယ်ဟေ့၊ တို့စရာ

မရှိလို့ . . .”

အိမ်ဘေးကနေ ကိုရင်မောင် လှမ်းအော်ခြင်းဖြစ်သည်။ မယ်တင့် မော်လမြိုင် မှောင်ခိုဘဝကတည်းက ရန်ကုန်မုတ္တမ ခေါက်စားမောင်းသော ကိုရင်မောင်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ (ဟုပဲ ဆိုပါစို့)

အိမ်ထဲက အသံချည်း ပြန်ထွက်လာပုံမှာ . . .

“ကိုရင်မောင်ကြီးလား . . . ကိုရင်လား၊ မောင်ကြီးလား၊ တို့စရာပဲ ယူမှာလား . . . တို့ရုံပဲလား . . . ဆိတ်စရာ မြို့စရာလေးများ စားချင်လာယူပါဦးလား၊ ဒီမှာ ကာလသားဟင်း ချက်နေတယ်ရှင့်၊ ဘူးစင်နားက စပါးလင်တစ်ဖုတ် နှုတ်ပြီး ဝင်ခဲ့စမ်းပါဦး၊ အတင့် လက်မအားလို့”

ရုံးပတီသီးသာ အာရုံရောက်နေသော ကိုရင်မောင်သည် . . .

“တို့ရုံပဲလား . . . ဆိတ်စရာ မြို့စရာလေးများ စားချင် လာယူပါဦးလား”

ဟူသော မူနွဲ့နွဲ့ စွာဝင့်ဝင့် မယ်တင့်၏ခေါ်ထူးသံကို ဘယ်လိုမှ မနေသေးပါချေ။ ရုံးပတီသီးသာ . . .

“ဒီမှာ ကာလသားဟင်း ချက်နေတယ်ရှင့်”

ဟူသော အသံနွဲ့နွဲ့နှင့် လေနှင့်အတူ လှည့်ဝင်လာသော ကြက်သားဘူးသီးဟင်း မဆလာနံ့က သူ့ဂန္ဓာရုံကို လာညှိသည်။

မွေး . . . လိုက်တာ . . . မိကျင်၏ချဉ်ပေါင်ရေကျဲနှင့် အဆီဝဲနေသော ဝက်သားပွဲကို မေ့မလိုဖြစ်သွား . . . ရုံးပတီသီးလည်း အသိထဲ မွေးမှိန်သွား . . . ။

အတင့် ထပ်ပါးသော နောက်ဆက်စကားက . . .

“ဘူးစင်နားက စပလင်တစ်ဖုတ် နှုတ်ပြီး ဝင်ခဲ့စမ်းပါဦး”

ဟိုယခင်ကတည်းက အတင့်စကား နားထောင်နေကျ၊ အတင့်လိုတာ ကူညီနေကျ၊ လူတိုင်းကို ကူညီလိုသော သူ့ဝသီအရ။ ဟုတ်ပါအားနွဲ့သူမိန်းမသားဆို သူက စေတနာ ပိုပိုသာသာ ကူညီလိုက်ရမှ . . . ။

အာရုံထဲက ရုံးပတီသီး ပျောက်ပြီး ဘူးစင်နားက စပလင်ဖုတ်ဆီ အကြည့်ထပ်ခနဲအရောက် . . .

“အတင့် လက်မအားလို့” တဲ့။ အင်း . . . ။

ဘာများ ကိုင်ထားလို့ပါလိမ့်၊ ဘူးသီးလီးနေသလား၊ ကြက်သားကိုင်နေသလား၊ ငရုတ်သီး ထောင်းလျက်တန်းလန်းလား၊ မဖြစ်နိုင် . . . ဟင်းအိုးနံ့ပင် တထောင်းထောင်း ထွက်နေမှ ဘာကြောင့် လက်မအားရတာလဲ။

ကိုရင်မောင် သိချင်လာသည်။ အားနေသော သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် စပလင်တစ်ဖုတ်ကို ဖြုတ်ခနဲ ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ ပါလာသော မြေကြီးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ခါ၍ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သည်။ မီးဖိုထဲ တောက်လျှောက်တန်းဝင်သည်။

ဟင်းအိုးတင်ထားသော မီးဖိုဘေး၌ တင်ပျဉ်ခွေ ပေါင်ကျဲထိုင်၍ သူမဆံပင်ကို သူမလက်နှစ်ဖက်နှင့် နောက်ပြန်လှန်ကိုင်ထားသော မယ်တင့်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“လက်မအားရအောင် ဘာလုပ်နေလို့လဲဟ!”

“မမြင်ဘူးလား . . . ဒီမှာ ဆံပင်ကို မဟော်ဂနီရောင် ဆိုးနေတာလေ”

မီးပိုပေါင်တွင် မှန်ထောင်ထားသည်။ ဒူးနားတွင် ပလတ်စတစ်
တစ်ခွက်နှင့် သွားပွတ်တံတန်းလန်း ရှိနေသည်။

“အဲ့ဒီစပလင် ခဏချထားလိုက်၊ ဆေးအကြွင်းအကျန်ကို သွား
ပွတ်တံနဲ့ ခြစ်ပေးစမ်းပါ။ မရိုမသေ။ ဟင်း။ ဟင်း”

သူမခါးက ဆန့်ရုံမက ကော့နေသည်။ လက်ကို တံတောင်
ဆစ် ကွေး၍ ဆံပင်နောက်မြီးကို စုစည်းကိုင်ထားသဖြင့် သူမ၏ခါး
အထက် အရှေ့အလယ်ပိုင်းက ရုန်းရုန်းကြွနေ၏။

ကူညီရမှာပေါ့။ . . ခြစ်ဟ။

“နင် လှချင်တုန်းပဲလား အတင့်”

“ဟင်းဟင်း။ . . ဟိုသီချင်း မကြားဖူးဘူးလား။ . .

ဒီအရွယ် တင့်တင့်တို့အရွယ်။ . .

ကျွန်မ။ . . ကျွန်မ။ . . တို့အရွယ်။ . .

တစ်ဆယ်ကျော် ငါးလက်မဟယ်။ . .

အကြီးကြီးပဲကျယ်။ . . ဟင်း။ . . ဟင်း။ . .

အတင့်က ပခုံးနှင့်ကိုယ်ကို လှုပ်၍ အသံနေအသံထားနှင့်

ဆိုပြနေရာက။ . .

“ကိုရင်ရယ်။ . . ကူညီလက်စနဲ့ အဲ့ဒီဆံပင်အဖျားလေးတွေကို
ခြစ်ပစ်စမ်းပါ။ ဆံဖျားလေးတွေ လှဲနေမှ မိုက်တာ၊ အတင့် စုကိုင်ပေး
ထားမယ်၊ ဟုတ်တယ်။ . . ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒီလိုခြစ်။ . . ခြစ်စမ်းပါ”

“ဟဲ့။ . . ဘာတွေခြစ်နေတာလဲဟဲ့၊ ငါဝင်ခဲ့မယ်နော်”

လမ်းလူကြီးဟောင်း ဦးသောင်းဟန်အသံဖြစ်သည်။ သူလည်း
လူချစ်လူခင်များသော စည်းရုံးရေးကောင်းသူဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်

ဘောလုံးဒိုင်လူကြီးလည်းဖြစ်သည်။ စွပ်ကျယ်ကို တိုက်ပုံဖုံး၍ ဝင်လာ
သည်။

“လာ။ . . အစ်ကိုကြီး။ . . အစ်ကိုကြက်က ပြုတ်မနူးကြီး၊ သုံးရေ
ခမ်းတာတောင် ကိုက်လို့ တယ်မရချင်ဘူး”

“ဟဲ့။ . . သံတောင်မှ အပူအားကောင်းရင် အရည်ပျော်သေး
တာပဲ၊ မီးဒဏ်ကို ဘာသားမို့ အာခံနိုင်ရမှာလဲ၊

အောင်မာ။ . . ရင်မောင် မင်းက အလှဖန်တီးသူများအသင်း
ကို ဘယ်တုန်းက ဝင်လိုက်လဲ။ . . ငါ့လည်း အနက်ရှိရင်။ . .”

“အနက်တော့ မရှိဘူး အစ်ကို၊ ဆိုးရပြုရ လွယ်ရတာတော့
အဖြူပဲ ရှိတယ်၊ ဖြူပြီးသားဆိုတော့ တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆွဲလိုက်ရင်
ငွေရောင်ဆံပင်နဲ့ အစ်ကိုလေးဖြစ်သွားမယ်။ . . ဟဲ့။ . . ဟဲ့။ . . ဒါနဲ့ အစ်ကို
သောင်းဟန်။ . . .”

ကြက်သားဟင်းအိုးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍။ . .

“။ . . သူ့ချည်းပဲသာလော။ . .”

ဦးသောင်းဟန်က တိုက်ပုံအင်္ကျီနောက်ကျောလှန်၍ ဝိစကီ
ပုလင်းပြား ထုတ်ရင်း။ . .

“ဆားနဲ့ပါဖျာ။ . . ဆားနဲ့ပါဖျာ။ . .”

“ပဲများတယ်။ . . ဆားနည်းတယ် မောင်မင်း၊ တစ်ပြားဆိုတာ
အူမကြီးတောင် အကြောင်းကြားအံ့မထင်၊ အူသိမ်အူမွှားထဲတွင်
ပျောက်ဆုံးသွားချေတော့မည်”

“မပူနဲ့ ကိုရင်မောင်ရေ။ . . ရဲလေးတို့ ခြင်းဝိုင်းပြီးရင် လာကြ
လိမ့်မယ်၊ သုံးယောက်ကို လေးထောင့်နှစ်လုံး ချန်ဖို့ မှာထားတယ်။ . .

ဟယ်. . ဟယ်. . ဟင်းအိုးဝေပြီ၊ အစ်ကိုကြီး လုပ်ပါဦး”

“ရှဲ့. . ရှဲ့. . ”

“ဘယ်မလဲဟဲ့ လက်နှီး. . ”

“အယ်. . . အခုနပဲ ဒီနားချထားပါသေးတယ်”

တရဲရဲနှင့် မီးခိုးဖြူဖြူတွေ အူဝေတက်လာ၏။ ဦးသောင်းဟန်
ပျာယာခတ် လက်နှီးရှာနေစဉ်. . .

“ဟယ်. . . ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဒီလက်နှီး”

“နင်ထိုင်ထားတာဟဲ့. . မယ်တင့်ရဲ့၊ နင့်ပေါင်အောက်မှာ၊
လာစမ်း. . ပေးစမ်း. . ”

ယောင်ယမ်း၍ အတင်းဆွဲယူလိုက်မိ၍ လက်နှီးနှင့်ထဘီစပါ
ပူးတွဲကပ်ပါလာတော့သည်။

“မှန်း. . ဂျွမ်း. . ဂလုံး. . ဝုန်း. . ”

“ဟယ်တော့. . ကျွန်မ ထဘီစ. . အစ်ကို. . ထဘီစ. . ”

ခါးသားပေါင်ရင်းနားထိ ကျွတ်ပါသွား၍ မယ်တင့်ကဆွဲ၊ ဦး
သောင်းဟန်ဆွဲ၍ ဒန်အိုးဖုံး လွတ်ကျပြီး ဒေါက်လိုက်လိမ့်၍ ဆောင့်
ကြောင့်ထိုင်နေသော ပေါင်ခြံကို ပြေးကပ်သမို နောက်ပြန်ကြီး ခုန်ရှောင်
ရင်း ပက်လက်လန် လဲသဖြင့် ဝုန်းခနဲ မြည်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုရင်မောင်က တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း. . .

“အနီကဒ်. . အနီကဒ်. . ပိုင်နာတီ. . ပိုင်နာတီ ပေးရမယ့်
ဘော၊ ဒိုင်လူကြီး မညစ်နဲ့၊ ပိုင်နာတီပဲဗျို့၊ မယုံရင် ဆလိုးမိုးရှင်း ပြန်
ကြည့်၊ မယ်တင့် ဓါတ်ပုံရိုက်ထားတယ်၊ ဖလက်ချီဂန်းက ဖန်းခနဲပဲ. .
ဟား. . ဟား. . ဟား”

တဟီးဟီး တဟားဟားနှင့် ဟင်းမြည်းရင်း စိစကီတစ်ပြား
ကိစ္စပြတ်၊ ဟတ်ကျောဖြစ်သွား၏။ မကြာခင် ရဲလေးတို့ ခြင်းဝိုင်းသိမ်း၍
ရောက်လာပြီသမို့ တပျော်တပါး ဝိုင်းသက်ရှည်လေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း
စားရင်းသောက်ရင်း မယ်တင့် ဖောက်သော ဟာသတွေကလည်း
မြောက်ပေသကဲ့. . . ။

ဤသို့ဖြင့် ဝိုင်းသိမ်းခါနီး၌ ရပ်ကွက်မျက်နှာပုံ၊ ဦးမျိုးအောင်နှင့်
ဦးစိန်သောင်း ရောက်လာ၏။ ဦးသောင်းဟန် ပျောက်နေ၍ လာရှာရင်း
လာရင်းကိစ္စကို လူစုစေ၍ ပြောပြသည်။ ကလေး၊ လူငယ်၊ လူလတ်၊
လူကြီး သုံးဆယ်နှီးပါး သာလာယံထဲ ရှိနေခိုက် ဖြစ်သည်။

ရပ်ကွက်သာရေး၊ နာရေး၊ လှူရေး၊ တန်းရေး၊ ဒုက္ခဘေး မှန်
သမျှ ရှေ့ဆုံးက ရပ်ခဲ့သော ရေခဲစက်သူဌေး ဦးမျိုးအောင်က သြဇာ၊
အာဇာနှင့် စေတနာပါ ပါသောအသံနှင့် တည်တည်ကြည်ကြည် ပြော
သည်။

“ကျွန်တော်ခင်မင်တဲ့ ရပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သားတွေ ပျော်ပျော်
ပါးပါး ကစားပြီး စားသောက်ပျော်ရွှင်နေတာကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော်
စိတ်ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ပါတယ်၊ ဝမ်းမြောက်ရာက. . . ဝမ်းနည်း
စကားကိုပဲ မပြောမဖြစ် ပြောရပါတော့မယ်၊

အားလုံးသိပြီးဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခအတိရောက်နေသူတွေ အများကြီး
ရှိနေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က တတ်အားသဖြင့် ကူညီလှူဒါန်း
ဖို့ တစ်ပတ်အတွင်း ဆော်သြလိုက်တာ ဆန်နဲ့အဝတ်အစား ငွေကြေး
အတော်များများ စုဆောင်းမိပါတယ်၊

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရော အခြားဘာသာဝင်တွေပါ အားရစရာ

၆၄ နတ်ရွာစိုး

ပဲ လျှင်ဒါန်းပြီး ဒုက္ခသည်တွေကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက စာနာကူညီကြပါ
တယ်။

ကျွန်တော်ပြောချင်တာက...။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသူတွေကို နှစ်သိမ့်ချင်သူ၊ အဝတ်မရှိသူကို
နွေးနွေးထွေးထွေး အဝတ်ပေးမယ့်သူ၊ အစားအစာ မရှိသူကို ကိုယ့်ပန်း
ကန်ထဲက တစ်လုပ်တစ်ဆုပ် ကျွေးချင်သူ၊ မြင့်မြတ်တဲ့ လူသားစိတ်
ရှိတဲ့သူတွေ အခုပဲ ကျွန်တော်တို့ လိုနေပါတယ်။

လမ်းထိပ်မှာ ကားငါးစီး လျှင်ဒါန်းပစ္စည်းအပြည့်နဲ့ စောင့်နေပါ
တယ်။ လုပ်အားဒါန၊ စေတနာ့ဝန်ထမ်း လုပ်အားပေးမယ့်သူတွေ အထူး
လိုအပ်နေပါတယ်။ အခု လိုက်နိုင်သူတွေ အခုပဲ လမ်းထိပ်က ကားတွေ
ပေါ် တက်ဖို့ ဖိတ်မန္တက ပြုပါတယ်ခင်ဗျား။

“အခုပဲ လိုက်တယ်ဟေ့”

ရုံးပတီသီးထက် လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး အရင်ဆုံး
ထအော်လိုက်သူကတော့ မည်သူရှိဦးမည်နည်း။ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်သူ
ကို ဘာကူညီရမလဲ၊ ဘယ်လိုကူညီရမလဲဟု ဦးနှောက်ထဲ၊ အသိထဲ၊
အာရုံထဲ၊ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထဲ အမြဲသတိစွဲထားသော ကိုရင်မောင်ပါပဲ။

သူ့နှောက် တစ်ပြုံတမကြီး လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ပါ
သွားကြလေသည်။

“အဲ့ဒါက...။ သာလာယံသတင်းရပ်ကွက်က ထွက်လာတဲ့
သတင်း သိန်းကြည်မရေ...။

နင်လည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကိုရင်မောင်တစ်ယောက်များ မြင်မိ
လား..။ ဘယ်သွားနေလဲ၊ ဘာလုပ်နေလဲလို့ ငါဘယ်တုန်းကမှ မစုံစမ်း
ဖူးဘူး၊ ဘယ်သူ့မှလည်း မမေးဖူးဘူး၊ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်လာမှာပဲ
ဆိုပြီး ထမင်းကြမ်းခဲ ယပ်ခတ်စားနေတတ်တာ ငါ့အကျင့်ပဲလေ...။

သူများတွေ နှစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာကြတယ်၊ သူ ပါမလာဘူး၊
သတင်းသဲ့သဲ့တော့ ဟိုလူပြော ဒီလူပြောနဲ့ နားထဲ ရောက်လာတယ်၊
အင်ဂျီအိုဆိုလား...။ အဲ့ဒါနဲ့ ပါသွားသလိုလို၊ လမ်းမပေါက်တဲ့ ဒုက္ခ
သည်တွေဆီပဲ ရောက်သွားသလိုလို၊ မော်တော်အဟောင်းတွေ ပြင်ဖို့
ကန်ထရိုက် ရနေသလိုလို...။ အို...။ စုံနေတာပါပဲတော်၊

ဟဲ့...။ မိကျင့်မ နင်စိတ်မပူဘူးလား၊ လချီနေပဟဲ့ဆိုသူလည်း

မရှားပေါ့၊ ပူပေါင်တော်. . သူ မသေနိုင်ဘူးဆိုတော့ ကျွန်မ မနောက်သိနေတယ်. . အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်လာလိမ့်မပေါ့လို့ပဲ ပြောလွှတ်ပလိုက်တယ်၊ တကယ်လည်း စိတ်သိပ်မပူဘူး၊ ဟင်း. . ဟင်း. . ရှစ်လကျော်မှ ပြန်ရောက်လာတယ်. .

သူ့စကားအရ. .

အိုးအိမ်ပျောက်ပြီး မော်တော်ပျက်တစ်စီးထဲ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူမမယ်လေးနဲ့ မုဆိုးမလေးကို လူသူမနီးတဲ့နေရာမှာ သွားတွေ့သတဲ့၊ မော်တော်ကို ပြင်ပြီး သူတို့ဘဝတွေ အခြေကျအောင် ကူညီပေးနေရလို့ ကြာနေတာ၊ နှင် ငါ့ကုသိုလ်အဖို့ဘာဂကို သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ်ပေတော့တဲ့. .

သာဓု. . သာဓု. . သာဓု. . .

“ဟဲ့. . အဲဒီမုဆိုးမက ဘယ်အရွယ်လဲ၊ လှတပတပဲလား!”

“သိပေါင်တော်. . ”

“ဟဲ့. . မိကျင်ရဲ့ နှင်က မေးမကြည့်ဘူးလား၊ ဥပမိကောင်းအသားဖြူဖြူ နှင်လင်က မိန်းမကျတဲ့ရုပ်ဟဲ့”

“မေးမနေပေါင်တော်. . ကိုယ့်လင် အလုံးအရပ် မလျော့ဘဲ စင်းလုံးချော ပြန်ရောက်လာမင့်ဟာ၊ ဟဲ့. . လက်ဖက်ပန်းကန် ပြောင်နေပါရောလား၊ ပဲခြမ်းလေး သုတ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား!”

“သုတ်လိုက်လေ”

ခဏအကြာ၌ ကြက်သွန်ပါးပါးလှီးသံ တတောက်တောက် ကြားရသည်။ ပေတိုး စဉ်းစားနေသည်။ အဖေကိုလည်း သတိရလှသည်။ ပေတိုးက သူ့အဖေနဲ့ တဖျတ်တည်း တူတယ်ဟူသော အမေ

စကား၊ အရပ်ထဲကစကားတွေကိုလည်း သူ့နားက ပြန်ကြားလာသည်။

“အင်း. . . ငါက အဖေနဲ့ တူတယ်ဆိုတော့ ငါဘာလုပ်ရကောင်းမလဲ. . . ငါဘာလုပ်ရ ကောင်းမလဲ! . . . ”

ဟု အကြာကြီး တွေးနေရင်း ဖျတ်ခနဲ သတိရလာ၏။

“ငါ့အဖေနဲ့ တူတဲ့မိန်းမ ရှာရမှာပေါ့ဟ”

ချစ်တဲ့...ခင်တဲ့...မနာလိုတဲ့
သူများ ပိုင်းသမုတ်လို့...
ဒါမှမဟုတ်
ရုပ်ကိုက ခေါ်စရာဖြစ်နေလို့
နောက်တစ်မျိုးက
ချစ်စနိုးခေါ်ရာကနေ...
တွင်သွားတာ..
တချို့က တင်စားတာ
တချို့က တွင်ထားတာ
တချို့ကျတော့လည်း
လူသိများ ထင်ရှားအောင်ပေါ့
နာမည်ပြောင်တွေ
နာမည်ပြောင်တွေ
ပြောချင်တာက...
သူများ မသမုတ်ရပါဘဲ
မဟုတ်တရုတ်နာမည်ကို
သူ့ကိုယ်သူ သမုတ်တဲ့
ကျုပ်အဖေကတော့...။

နာမည်ပြောင်နှင့် ပေတိုးပီတု

မိန်းမ

အကြောင်း စဉ်းစားဦးမှဟု ပေတိုးခေါင်းထဲ အတွေးစ
ဝင်လာသည်။ သူ့ဘဝတွင် မမမြသက်နှင်းကို ဖယ်ပြီး ထဲထဲဝင်ဝင်
ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသောမိန်းမ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိဖူးသလဲဟု စတင်တွေး
သည်။

“အမြ” ဟုတ်သည်။ အမြက ပထမဖြစ်သည်။ ဖျာလက်စ
နီးနှင့်ခါးကို သရက်ပင်ရင်းတွင် ခဏချလိုက်သည်။ မင်းထားသော
ထန်းချောဖျာစုတ်ပေါ် ပက်လက်လှန် သရက်မြစ်ပေါ် ခေါင်းတင်၍
ကျကျနနပင် အမြအကြောင်း စဉ်းစားတော့သည်။

အမြနှင့်သူသည် ငယ်ပေါင်းအိမ်နီးချင်းဖြစ်သည်။ အိမ်နီးချင်း

မှ ဝါးထရံတစ်ချပ်သာ ခြားသော အိမ်ငှားဘဝ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ နဖူးချွေးစီး ဂျီးလက်လေးသစ်၊ မျက်နှာမသစ်ခင် မုန့်စိမ်းပေါင်းလှစား၊ ကစားနည်းမျိုးစုံ အတူကစားခဲ့သော ငယ်ပေါင်းအကြောင်းသိတွေဖြစ်သည်။ (လင်မယားလုပ်တမ်း မကစားဖြစ်ခဲ့တာတော့ ကျိန်းသေပါသည်။)

သူ ထမင်းဖြူကို ဆီဆားစမ်း၍ ပဲကြီးလှော်နှင့် စားနေသည်ကို အမြဲ မြင်လျှင်တော့ သူ့အဖေထမင်းဆိုင်က ထမင်းဟင်းတွေ ပန်းကန်နှင့် ပုံထည့်လာပြီး အတူလာစားရင်း သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတုံးတွေ ထည့်ပေးတတ်တာတော့ ခဏခဏမို့ သတိတရ ရှိလှပါသည်။

လူပျိုအပျိုပေါက် ရောက်လာတော့ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်သွားသည်။ အမြဲတို့အဖေက စီးပွားရှာကောင်းသည်။ အသောက်အစားကင်း၍ စေ့စပ်သေချာသည်။ အမြဲတို့ဆိုင်ကြီး ကနားကြီးနှင့် ဖြစ်လာ၍ ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစားပီပီ ပေတိုးက ဘာမှမဟုတ်သည့်... အပျိုဖြစ်၍ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်တာ၊ အရင်လို ဝါးလုံးကဲ့ မရယ်တာလေးကိုပင် မာနရှင်တွေဘာတွေ၊ ဘဝမေ့တာတွေ တော်ကီလွှတ်သမို့ အမြဲ စိတ်ကောက်သွားတာလည်း ပါသည်။

သူကလည်း ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် လူကြီးတွေ ပြောသလို ဂျင်းစိမ်းနဲ့မိဿလင် သူကြင်မှကိုယ်ကြင်မယ်တွေဘာတွေ လျှောက်ပြောမိသည်။ ဂျင်းကတော့ ဟင်းအိုးထဲ ထည့်ချက်တာ တွေဖူးသည်။ မိဿလင်က ဘာမှန်းမသိ။ ဂျင်းစိမ်းနဲ့မိဿလင် ဘယ်တုန်းက ဘာကြောင့် မကြင်မှန်းကို ပိုမသိ။

ရှိသေးသည်။ အမြဲကလည်း တစောင်းစေးနဲ့ မျက်ချေးတဲ့။

မျက်ချေးနှင့်တစောင်းစေး ဘယ်လိုခါတ်သဘာဝနှင့် ဘယ်လို ကယ်မိကယ် ရီအက်ရှင် ရှိမှန်းမသိဘဲ စောစောက ပြောသလို ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သွားသည်သာ (စကားပုံတွေကြောင့်) အဖတ်တင်သည်။

“ရွတ်. . ရွတ်. . အမြဲ”

“ဟဲ့. . ဘာတုန်း. . ”

“သောင်းထွန်း နင့်ကို စာပေးလိုက်တယ်”

“အတော်ပဲ. . . အိမ်သားထဲ တစ်သျှူးပေပါ ကုန်နေတာနဲ့”

“ဟဲ့. . . အီးမကုန်းကောင်းဘူး. . . နင်ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“ငရဲကြီးရင် ငရဲလေးကို နိုင်တယ်၊ အမေ မမြင်ခင်ပေး. . .

မြန်မြန်ပေး”

နောက်နေ့ မြန်မာစာ အတန်းပိုင်ဆရာမကို အမြဲက တိုင်ရင်း သောင်းထွန်းစာကို အပ်သည်။ ဆရာမက တစ်တန်းလုံးကို အသံနေ အသံထားနှင့် ဖတ်ပြသည်။ တဝါးဝါး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ သောင်းထွန်း သောက်ရှက် ဟက်တက်ကွဲသည်။ ဆရာမက နှစ်မျက်နှာနီးပါး ရှိသော သောင်းထွန်းရည်းစားစာကို မှင်နီဘောလ်ပင် ထုတ်၍ ဟိုခြစ်ဒီခြစ် လုပ်နေသည်။ ပြီးမှ. . .

“မောင်သောင်းထွန်း. . . မတ်တတ်ရပ်၊ မင်းစာက သက်ပုံ (၁၈)လုံးတောင် မှားတယ်၊ နားရွက်ဆွဲ ထိုင်ထဲ ဆယ်ရှစ်ခါလုပ်”

ထို့အပြင် ပညာသင်ချိန်တို့ မောင်နှမစိတ်တို့ သူငယ်ချင်း ဆိုတာတို့ ခပ်ကြာကြာ ဩဝါဒပေးပြီး ကြိမ်ဒဏ်ငါးချက် အပြစ်ပေးသည်။ သောင်းထွန်း (နဂိုရှက်တတ်သူ) အရှက်ကြီးရှက်ပြီး ကျောင်းပြောင်းသွားလေသည်။ အမြဲကိုလည်း ပေတိုး စိတ်ဆိုးပြီး အခေါ်

၇၂ နတ်ရွာစိုး

အပြော မလုပ်တော့။ ဆိုင်ကြီးရှင်၊ အိမ်ကြီးရှင် ဖြစ်သွားမှကိုး။

ဖြစ်ချင်တော့ တစ်နေ့သား. . .

ရုံပိုင်ကြီးသားဖေသန်းက ကျောင်းရှေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်. . .

“ဟေ့ကောင် သူငယ်ချင်းပေတို့. . . မင်းက ဒိုင်ကြောင်လည်းကောင်းတယ်၊ ကဗျာညာဉ်လည်း ရှိတယ်၊ ငါ့ကို ရည်းစားစာတစ်စောင် ရေးပေးပါကွာ. . .”

“မင်းက ဘယ်သူ့ပေးမှာလဲ!”

“ဒါက တော့ပဲစီးကရက်ကွ”

“အဲ့ဒီနေရာပဲ မီးညှိရတာလေ. . . စီးကရက်ထိပ်ကနေ မိုးမီးလောင်တတ်တယ်၊ ငါလည်း မရေးဖူးဘူးကွ”

“လုပ်ပါကွာ. . . ငါ ဒီတစ်ဝိုင်းလုံး ရှင်းပါမယ်”

ဆန်နီတို့အေးသောင်တို့ကလည်း ဒကာခံမည့်သူ ဖေသန်းဘက်က ဝိုင်းတိုက်တွန်းသည်မို့ လက်တန်းပင် ဗလာစာရွက်နှင့် သူရေးပေးလိုက်သည်။

“ပြန်ကူးနော် ဖေသန်း”

“အေးပါကွာ. . . စာရွက်လှလှလေးနဲ့. . . အဟေး”

သုံးရက်ကြာသောအခါ ညနေဝိုင်း ပေတိုး ခြံထဲ ခြင်းလုံးကျွံနေစဉ် ဒေါ်လုံးနှင့်အမြဲ အမေ့ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ခဏအကြာ၌. . .

“ပေတိုး. . . လာဦး”

“ဗျာ. . . အမေ ဘာကိစ္စလဲ!”

ပေတိုး ၇၃

“နင် ဒီလိုလုပ်တာ ကောင်းသလား၊ နို့နဲ့တောင် မစင်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ မောင်နှမချင်း နင်က စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ရမယ့်အစား. . . ကဲဟယ်. . .”

“ဒေါင့်. . .”

“အ. . .”

နောက်ကွယ်တွင် ဝှက်ထားသော အမေ့လက်ထဲက ထင်းချောင်း မြောက်တက်လာပြီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည့် ပေတိုး ငယ်ထိပ်ပေါ် ကျလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူခေါင်းကို ယောင်စမ်းလိုက်မိသည်။ ချက်ချင်း အာလူးထွက်လာ၏။

“ဘာကိစ္စဆော်တာလဲ အမေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . အား. . . လားလား. . .”

“သမီးအမြဲ. . . ပေးစမ်း အဲ့ဒီစာ၊ ကဲ. . . ဒီမှာ. . . နင့်လက်မှတ်လား!”

စာက ဗလာစာရွက်နှင့် ဖေသန်းကို ရေးပေးလိုက်သောစာ။ သူက အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ အမြဲကို ပေးမယ်ဆိုတာ မသိကြောင်း။ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်း ရှင်းအောင် ဖြစ်သလို ရေးပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယုံအောင်ရှင်းရင်း. . .

“နင့်ဘယ်သူလာပေးတာလဲ အမြဲ”

“ဖေသန်း လာပေးတာ. . . ငါက မေးပါတယ် ဘယ်သူပေးတာလဲလို့၊ သူက ဖတ်ကြည့်ပေါ့တဲ့”

စာကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

ဒီကောင် ပြန်မကူးဘဲ အောက်၌ P.T ဟု အတိုကောက်သာ

ရေးထည့်လိုက်သည်။

“ငါက နင့်လက်ရေးနဲ့ P.T ဆိုတော့ သေချာနေပြီလေ၊ ပေတိုးပဲပေါ့ဟဲ့ . . .”

လိပ်ပတ်လည်သွားသော အမေနှင့်ဒေါ်လုံးက ဒီပြင်သတင်းအတင်းတွေ ဆက်အုပ်နေသည်။ ခေါင်းကို စမ်းနေသော သူ့ကို အမြဲကကြည့်၍ . . .

“မှန်း . . . နင်တော်တော်နာသွားလား၊ ပြစမ်း . . . ဟာ . . . ဟုတ်ပါရဲ့ ဖူးယောင်နေတာပဲ၊ နေ . . . အသာနေ၊ ငါ လက်ပူကြပ်ထုပ်ထိုးပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်၍ သူ့ခေါင်းက အာလူးကို ဘယ်ညာအုပ်ပေးသည်။ ဒေါနအုန်းဆီနဲ့ လိမ်းပြီးစရှင်မတောင်သနပ်ခါးနဲ့ သင်းပျံ့နေသောကိုယ်နှင့် အမြဲ၏လက်ဝါးလေးက ငယ်ထိပ်အာလူးကို ချက်ချင်းနှူးသွားစေသည် ထင်သည်။

ဖွဟဲ့ . . . ဥုံဖွဟဲ့ ခပ်တိုးတိုးအသံလေးက နားကြား၍ ကောင်းနေစဉ် ခါးသားလေး ဖျတ်ခနဲ ပေါ်သွားသည်ကို နောက်တစ်ခါ ထပ်ပေါ်ပါစေဟု ငြိမ်သက်စွာ စောင့်စား ကောင်းဆုချွေနေမိပါလေသည်။

“အမေ . . . သမီးပြန်နှင့်မယ်”

“အေး . . . အေး . . .”

“နင်စာရေးတာ တော်တော်ကောင်းတယ်၊ ရော့ . . . ဆုချတာ”

ဟု ပြောပြီး နဖူးကို တစ်ချက်ခေါက်သွားဖူးတာကို ကြည့်နူးစွာ ပြန်သတိရသည်။

(အမြဲနှင့် အမှတ်တရ ကျန်သေးသည်၊ သူမေ့နေ၏။)

နောက် . . . ထဲထဲဝင်ဝင် မြင်ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက် သူ့ဘဝမှာ အထင်ကရ ရှိဖူးသေးသည်။

ဟုတ်ကဲ့ . . . အမည်မသိ။

(စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်တာမဟုတ်ပါ။ ပေတိုး တကယ်မသိပါ။ စာရေးသူလည်း မသိ။)

BURMESE
CLASSIC

၁၃ ဖေနှင့် အဝေးပြေးဘတ်စ်ကား စပယ်ယာ လိုက်ရတာ သည် ပေတိုးဘဝတွင် မမေ့လျော့ဖွယ် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများ ဖြစ်ပါ သည်။ ယခုကဲ့သို့ ကားအကောင်းစား(Express)တွေ မပေါ်သေး။ ဗိုက်ပူဟု ယနေ့ခေတ်အခေါ် သစ်သားဘတ်စ်ကားကြီးများကို စီယာ တိုင်(တီအီး) အင်ဂျင်(ဒီဇယ်ပါကင်) ဖရိန်(ထပ်ပိုး)နှင့် အပျံစား သ, ရှိ ဝိခေါ်အောင် မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန် မောင်းသော မှောင်ခိုခေတ်ဖြစ် သည်။

ပြင်ရှံစားမကွင်းနစ်၊ ပြင်ရှံစားဒရိုင်ဘာ (အဲ. . ရေးရင်း ဦးရှံစား နှင့် မှားသွားသည်။) ပြင်ရှံစား မကွင်းနစ်ဒရိုင်ဘာဖြစ်သော အဖေသည် လူတိုင်းကို ကူညီတတ်ခြင်းနှင့် ဟာသဉာဏ် ဓါတ်ခံကောင်းပြီး အာဝဇ္ဇန်းကလည်းရွှင်(ရွတ်လည်းရွတ်)သမို့ ရန်ကုန် မုတ္တမလမ်းကြော တွင် ဘုရင်တစ်ဆူလို ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပသည့် အခါသမယ

လည်းဖြစ်ချေ၏။

ဘတ်စ်ကားချင်း ခရီးသည်လူ၍ အပြိုင်အဆိုင် မောင်းနေတာ တောင် ပြိုင်ဘက်ကား စက်ချို့ယွင်းခြင်း၊ လေးကျိုးခြင်း၊ ဆီပိတ်ခြင်း၊ မတော်တဆဖြစ်ခြင်းများ ကြုံပါက သူ့ကားထိုးရပ်၍ ဆင်းပြင်ပေးပြီးမှ ဆက်လက်၍ ပြိုင်တတ်သော အဖေစရိုက်ကြောင့် ကားသမားချင်းပင် နှစ်ခြိုက်လေးစားကြရသော အိုးလ်ဒရိုင်ဘာဖြစ်သည်။

(ဤနေရာ၌ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လက်တို့ပြီး ပြောမှ သင့်တော် မည် ထင်သည့် အဖေ၏ နာမည်ပြောင်တစ်ခု ရှိပါသည်။ နာမည်ရင်း ပျောက်အောင်ပင် ရပ်ကျော်ရွာကျော် ပြည်နယ်ကျော် နာမည်ပြောင် ဖြစ်ပါသည်။)

အဖေ့နာမည်ပြောင်အကြောင်း မပြောခင် ဖြတ်ပြောစရာ အ နည်းငယ် ကျန်ခဲ့ပါသည်။ အဖေတို့ ကားဒရိုင်ဘာတွေ ဤခရီး ဤလမ်း ၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ဘုရင်ဖြစ်ရခြင်းမှာ ခရီးတစ်ထောက် နားမည့် ကားရပ်စခန်းများရှိ အရက်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်များ သည် ကားသမားကို အသေဖမ်းထားရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကား ဒရိုင်ဘာ လာရပ်မှ သူတို့ ဖောက်သည်အုံ့လိုက်ကျင်းလိုက် ရသည်လေ၊ ရောင်းရသည်လေ။

ထို့ကြောင့် ကားသမားများကို သီးသန့်ခေါင်းရင်းဝိုင်းတွင် ဘုန်းကြီးပွဲလို ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးပြုစုလေ့ရှိသည်။ အခဲဖြစ်သည့်အပြင် နက်ဖြန်ဘာစားချင်သလဲ မေးပြီး တခုတ်တရ ချက်ပြုတ်ကျွေးလေ့ ရှိသည်။ တောထွက်အမည်းဟင်းလျာ၊ အရက်အကောင်းစား၊ စားစမ်း သောက်စမ်း၊ လိုလေသေး မရှိအောင် ဂရုစိုက်ကြသည်။

ကားသမားတွေကလည်း ဆိုင်လိုအပ်သောကုန်စည်ကို ဘေးမသီ ရန်မခ အခမဲ့ တင်ဆောင်ပေးကြသမို့ ဆွေရင်းမျိုးရင်း စားအိမ်သောက်အိမ်လိုဖြစ်နေ၏။

တစ်နေ့သား အဖေကား ပါစင်ဂျာအပြည့် ကုန်စည်အပြည့်နှင့် ထမင်းဆိုင်ရှေ့ ထိုးဆိုက်လာသည်။ လမ်းမှာကတည်းက မှောင်ခိုသမ ခပ်လှလှလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးသော ထိုင်းဝီစကီကို အာရှင်အောင် အဖေ ပက်လာသည်။ အချောအလှ ရံရွှေတော်များနှင့် မင်းကြားကြီးလို ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်။ (အဖေသည် မောင်းမ မိသံတွေရှေ့ ပါဝါလည်း ပြလေ့ရှိသည်။)

ဆိုင်တံစက်မြိတ်အောက်အဝင်တွင် မူးရူးဆူညံနေသော ဆိုင်တွင်းက အသံများ အပြင်သို့ လျှံထွက်လာသည်။

အဖေ တုံ့ခနဲ ရပ်၍ ရာဇက္ခန္ဓာအပြည့်နှင့် ခါးထောက်၍ ဆိုင်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းရင်းခန်း သူ့စားတော်ပွဲကို ဝင်ခဲရင်း မူးရူးစွဲပြီ၊ ကဲနေသူတစ်စုကို မြင်လိုက်သည်တွင် ထောင်းခနဲ ရာဇမာန် ရှသွားသည်။ (မှောင်ခိုသမထဲတွင် သူ တော်ကောက်ထားသူကိုလည်း သူ့စားတော်ပွဲ ဝင်ခွဲရန် ဖိတ်ထားသမို့ အရှက်တော်လည်း ကွဲပြီဖြစ်သည်။)

အနီးရှိ စားပွဲက သူပိုင်သော ကားသမား သောက်နေသည့် အရက်ပုလင်းကို လှမ်းဆွဲရင်း.. ခပ်ကျယ်ကျယ်..

“ပေး.. စမ်း.. ကွာ.. မင်းထက် မိုက်လို့ ငါသောက်တယ် မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ!..”

“သောက်ပါခင်ဗျာ.. သောက်ပါ.. ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဗိုလ်

ကြီး”

ဥပဓိကောင်းကောင်းနှင့် ခေါင်းရင်းပိုင်းက တစ်ယောက်က လှမ်းကြည့်သည်။ ကျန်လူတွေက အော်ဟစ်ဆူညံနေဆဲ။ ဆိုင်ရှင်က နောက်ဖေးက အပြေးထွက်လာနေသည်။ ပုလင်းလိုက် နှစ်ငုံခန့် မော့အပြီး..

“ဆူလှချည်လားကွ.. ဟေ.. ငြိမ်စမ်း”

“ခွမ်း!!..”

ပုလင်းကွဲသံကြောင့် တိခနဲ ငြိမ်သက်သွားစဉ်..

“ဟေ့.. Old driver Mr.Phy Paw Htin အိုးလ်ဒရိုင်ဘာ မစ္စတာဖိုင်ပေါ်ထင်ကွ.. ဘယ်ခွေးမှ လူမထင်ဘူး၊ မိုက်တဲ့အကောင် အပြင်ထွက်လိုက်.. ထွက်..”

ဆိုင်ရှင်က အဖေနားကပ်၍ တီးတိုးတစ်ခုခု ပြောသည်။ မျက်နှာက သွေးမရှိတော့။ ဖြူရော်နေ၏။ အဖေ ကြားသည်။ သို့သော် မလျော့..

“ခွမ်း!!..”

တစ်ပိုင်းကျိုးပုလင်းကို ထပ်မံရိုက်ချိုးရင်း..

“မိုက်တဲ့ကောင်ထွက်.. ထွက်စမ်း(ခဏနေမှ) လိမ္မာတဲ့ ကောင်တွေ ဆိုင်ထဲ နေခဲ့၊ အေး.. ဆေး.. ထိုင်နေ.. အေ၊ အဲဒီထိုင်နေတဲ့ကောင်တွေထဲက ခြောက်နှစ်သားအောက်တွေ ငါနဲ့ ချမယ်၊ အိုးလ်ဒရိုင်ဘာ မစ္စတာဖိုင်ပေါ်ထင်ဆိုတာ ငါပဲကွ၊ မြင်ဖူးအောင် ကြည့်ထားကြ”

အရက်ပုလင်း အခွဲခဲရသော ကားသမားက သရုပ်ပါပါ ယ

ဖောက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး.. ဗိုလ်ကြီး.. သတိထားပါ၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်.. ဒီမှာ မမြဝင်းလည်း ပါနေတယ်လေ”

အိတ်ထဲ လက်နှိုက်နေသော ငြိမ်သက်သွားသည့် ခေါင်းရင်း ဝိုင်းက အဖေ့ကို အားလုံးလှမ်းကြည့်နေသည်။

အဖေက ဗိုလ်အောင်ဒင် (မင်းသားကြီးခင်မောင်ရင်) လေသံ စတိုင်လ်နှင့်..

“မကြောက်ပါနဲ့ မမြဝင်း၊ မင်းက သွေးနုသားနုနဲ့ ဗိုလ်အောင် ဒင် မိုးပေါ် ထောင်ပစ်လိုက်တာပါ.. မကြောက်နဲ့ ငှင်း.. ငှင်း.. ငှင်း.. ငှင်း”

ပြီးမှ အတည်ပေါက်နှင့် မျက်နှာဖုံးသတ်လိုက်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲနှင့် (ခပ်တောင့်တောင့်) မှောင်ခိုသမဘက် လှည့်ပြီးသကာလ..

“တွေ့လား.. မာမာ၊ ငါသရုပ်ဆောင်တာကို သဘောကျပြီး ပရိသတ်ငြိမ်သွားတာ.. ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဟဲ့”

“အစ်ကိုဟာလေ.. အတည်ပေါက်နဲ့ တကယ်နောက်တယ်”

“ဗျိုး.. အကယ်ဒမီ ဗိုလ်အောင်ဒင်နဲ့ မမြဝင်း၊ ဧည့်ခံပါရစေ၊ ဒီဝိုင်းကို ကြွပါခင်ဗျာ”

စောစောက လှမ်းကြည့်နေသော ခေါင်းရင်းဝိုင်းက ဥပမီ ကောင်းကောင်းနှင့်လူ၏ ဖိတ်မန္တကအသံဖြစ်သည်။

အဖေတို့ ထိုဝိုင်းကျယ်သို့ ချောင်ချောင်ချိချိ ဝင်ထိုင်သောအခါ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဟု မိတ်ဆက်မနေဘဲ ဥပမီက အသံဝဲဝဲနှင့်..

“ဒီဝိုင်းဟာ အမြဲတမ်း Booking လုပ်ထားတဲ့ ဗိုလ်အောင်ဒင်

ဝိုင်းမှန်း သိပါတယ်ဗျား၊ စောစောက ဧည့်သည်တွေ ပြည့်နေလို့ ခဏ ဆိုပြီး ဝင်ထိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ..”

“ရပါတယ်.. ဦးဘချစ်ရာ.. ဟင်းဟင်း၊ မိတ်ဆွေတိုးတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ အားရပါးရ စားကြသောက်ကြပါ”

အရက်ဝိုင်းထဲတွင် အတိုဆုံး ခင်မင်မှုလမ်းကြောင်း ပေါက်နေ သည်ဟူသောဆိုရိုးအတိုင်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို ခင်မင်သွားခဲ့သည်။ တပျော်တပါးပင် ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ကြသည်။ ဥပမီက..

“စောစောက နောင်တော်ပြောတဲ့ ဟို.. အိုးလ်ဒရိုင်ဘာ မစ္စတာ.. ဘာ..”

အဖေက ရှင်းပြသောအခါ ဥပမီနှင့်သူ့လူများက အရက်သီး အောင်ပင် ရယ်ကြသည်။ မာမာဆိုသော ခပ်တောင့်တောင့်ကတော့ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသောမျက်နှာကို အောက်ငုံထားလိုက်၏။ စားသောက် ဝိုင်း သိမ်း၍ ခရီးဆက်ရန် ဖက်လွဲတကင်း နှုတ်ဆက်ကြသောအခါ..

ဥပမီက သူ့နာမည် အဖေ့ကို ကပ်ပြောရင်း..

“တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျုပ်နာမည်သာ ပြောလိုက် ဘရာသာ၊ မဲ့တစ် ပေါက် မစွန်းစေရဘူး”

ဟူ၍ ခပ်ရဲရဲ အာမခံသွားသည်။
(တစ်ခုခု တကယ်ဖြစ်သောအခါ တကယ်လည်း မဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းခဲ့ပါ)

ဤနေရာ၌ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လက်တို့ပြောချင်သော အချက် နှစ်ခု ရှိပါသည်။ တစ်ခုမှာ ယခင်က ခုခေတ်လို ထိုလမ်းသည် လမ်းပန်း အဆင်ပြေ ချောမွေ့လုံခြုံခြင်း မရှိကြောင်းနှင့် နောက်တစ်ခုမှာ ကြောင်း

နတ်ရွာမိုး

ဖဝါးနှင့် နာကြပါကုန်။ ။

BURMESE
CLASSIC
.COM

အိမ်ထောင်ရေး

ထော့ကန်ဒေဝ်လူသားစာဝ်ဇေယျာတ်ရုံ ဝိဝိတ်

ကျွန်တော်(ငယ်တို့)ရောဂါသွားတယ်။

အားအာရုံလည်းဝ

အိမ်ထောင်လည်း...

၈...ဟိုတောင်မရထားနဲ့ပါလား။

အိမ်ရာတစ်ဆူအဖြစ်

သင်္ကြံသင်္ကြံတင်ရမည်

ငါးလပိတောက်ပထမကြိမ်ရင်း...

07.07.

ငမိတ်တံငါတို့တော်အိဇ္ဇပါရကး

မင်းသား... မင်းသားသိုပီး

အသိအမှတ်ပြုရန် အသိပေးခြင်း

(၁၀၀၀၀၀)

စိုးရိမ်စရာမရှိဘဲ အကုန်အကျခံနိုင်ရန် အားထုတ်ပါ။

(တစ်သောင်းနှစ်လောက်)

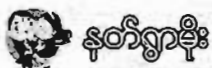

ထဲထဲဝင်ဝင် အမည်မသိနှင့် ပေတိုး

ပေတိုး ကိုးတန်းကို သာသာယာယာ ဖြေပြီး နွေကျောင်း ပိတ်ရက် တစ်ညတွင်ဖြစ်သည်။ ညဉ့်(၇)နာရီကတည်းက အမြဲတို့ ထမင်းဆိုင်ထဲ သူရောက်နေခဲ့သည်။ ဧည့်သည်ကျနေသဖြင့် သူ စားပွဲ ဝင်ထိုး ပေးနေခဲ့သည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ တီရှပ်လတ်လတ် လည်သာချိုင်းပြတ်နှင့် ဖြူဖြူထောင်ထောင် ရွှေလျားနေသော စားပွဲထိုးချောချောကောင်လေး ကို ခရီးသွား ခပ်လန်လန် သူငယ်မ အုပ်စုတစ်စုက တမင်ပင် ဟိုဟာ ယူခိုင်း သည်ဟာယူခိုင်းနှင့် သူတို့တစ်ဝိုင်းတည်းပိုင် လုပ်ရန် လက်တို့ကြံ နေသည်ကို အတွေ့အကြုံအရ ခြုံငုံကြည့်နေသောအမြဲ သိသည်ပေါ့။

နတ်ရွာစိုး

“ရွတ်. . ရွတ်. . .”

“လာပါပြီခင်ဗျ”

“ထမင်းက အေးနေပြီ. . . ထမင်းပူပူလေး လဲပေးပါလား။

ဟိုအိုးထဲမှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့ လှမ်းမြင်နေရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . လဲပေးပါမယ်ခင်ဗျ. . . ခဏလေးစောင့်”

“.....”

“ထမင်းပူပူ ရပါပြီခင်ဗျာ”

“ကြက်သားဟင်းက အရိုးချည်းပဲ၊ အသားတုံးနဲ့ လဲပေးပါဦး”

“.....”

“ဒီက အစ်မလေး. . . ကြက်ရိုး. . . အဲ. . . ကြက်သားရပါပြီ၊
ဟောဒီမှာ. . . အရိုးပါရင် အမျိုးသားသနာ ပျက်ရပါစေ”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း. . . ရယ်ရတယ်”

“ချဉ်ရည်ဟင်း ထပ်ထည့်ပေးပါဦး. . . အဖတ်များများနော်”

“ရမယ်. . . ရမယ်. . . အဝကျယ်ကျယ်အိုးထဲ ကျွန်တော် ဒိုင်ဗင်
ထိုးဆယ်ခဲ့မယ်”

“ကဗျာနဲ့နဘေနဲ့ပါလား သန္တာရေ၊ ဒီတစ်ခါ အမျှင်မပြတ်
အောင် ဘာယူခိုင်းမလဲ စဉ်းစားထား”

အမြဲက ကြားဖြစ်အောင် ကြားသည်။ သူမက ဖြတ်လျှောက်
နေသည်ကိုး။

“ဟောသမှာ ချဉ်ရည်ဟင်း၊ မစွမ်းရင်းကလည်း ရှိတော့ အိုးထဲ
က ကန်ငွန်းတစ်ခင်းလုံး ငြိလာတယ်ခင်ဗျ”

တဟင်းဟင်း တဟိဟိ ရယ်ကြပြန်သည်။ အမြဲမျက်စောင်း

သူမတို့ကို ကောင်းကောင်းမထိ။

“ရေနွေးကြမ်းအိုးက လက်ဖက်ခြောက် ခပ်ဖို့ မေ့နေသလား
ဖြူရော်ရော်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ရှမ်းပြည်နယ်က ဖီဖီဆိုတဲ့ ရွှေဖီမိုးလွတ် ခပ်
ပေးမယ်. . . ပေး. . .”

“.....”

“ရေနွေးကလည်း ကြာလိုက်တာ”

“လက်ဖက်ခူးတဲ့ကျွန်တော် ပလောင်လေး တက်တောင်တာ
အဲ. . . တောင်တက်တာ နွေးသွားလို့ပါ”

အမြဲမျက်စောင်းက ဝေါင်းခနဲ သူ့ထံ ရောက်လာ၏။ သူ မသိ
ချင်ဟန်ဆောင်လိုက်၏။

“တစ်သျှူးမရှိဘူးလားရှင်၊ လက်သုတ်ပဝါက ဆီတွေ နှစ်နေပြီ”

“ပန်းကန်ထဲတော့ ညစ်မချလိုက်ပါနဲ့၊ ဟောသမှာ တစ်သျှူး”

“သွားကြားထိုးတံတစ်ချောင်းလောက် ပေးပါရှင်”

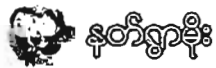
အမြဲက သည်ဘက်စားပွဲမှ သွားကြားထိုးတံတစ်ဘူးလုံးကို
ယူ၍ ဇောင့်. . . ဂွပ်. . . ဆို စားပွဲပေါ် ပစ်ချပြီး. . .

“စိတ်ကြိုက်ထိုးပါရှင်. . . ဟောဒီမှာ ဘူးလိုက်”

အားလုံး ရွှေလက်ကောက်တံတောင်ဆစ်ထိ ဝတ်ထားသော
အမြဲကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ အမြဲက မဲ့ပြီးခပ်သာသာ ပင့်ပြီးရင်း. . .

“ကိုတိုး. . . မေမေ အိမ်သာတက်ချင်လို့တဲ့၊ ကောင်တာခဏ
သွားထိုင်ပေး”

“ဟင်. . . ဘာပြောတယ် အမြဲ!”

အမြဲ ဆင်သောအကွက်ကို ပေတိုး မသိ။ ကောင်တာလည်း ထိုင်ခိုင်းသည် မထင်၍ ဟင်ခနဲဖြစ်ပြီး ပြန်မေးခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်ကြောင် သူ့ကို ကြည့်၍...

“မေမေ အိမ်သာတက်မလို့... တဲ့၊ ရှင့်ယောက္ခမ အိမ်သာဝင် မလို့ အဲဒါ ရှင် ကောင်တာသွားထိုင်ပေး၊ ဟဲ့... ညွန့်သိန်းလေး လာစမ်း၊ ဒီဝိုင်း နှင် စတင်းဘိုင် စောင့်... လိုတာလုပ်ပေး၊ ကိုယ့်ထမင်းရှင် ကို ရှိရှိသေသေ ဆက်ဆံ... ကြားလား!”

“ဟုတ်!..”

“ဘာဟုတ်လဲ... သံပြတ်နဲ့...”

“ဒေါက်!!..”

“အ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါလို့ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ...”

ညပိုင်း ဝက်စာယူရင်း စားပွဲဝင်ထိုးနေသော ချာတိတ်လေး အချောင်အခေါက်ခံရလေ၏။ အဲဒါမှ အမြဲကွ။ ထိုဝိုင်း ငွေရှင်းသော အခါ ခပ်ထက်ထက်တစ်ယောက်က...

“ဝန်ဆောင်ခ ဘယ်လောက်ကျလဲ!”

“ယူမယ်ဆို ဆယ်ဆပဲ... ဒါပေမယ့် အခမဲ့”

သူမတို့အုပ်စု ကားထွက်သွားသောအခါ လူလည်း ရှင်းပြီမို့ စားပွဲ၌ ထိုင်၍ ရေနွေးကြမ်း သောက်နေသော သူနား သောက်လက်စ မတ်ခွက်နှင့် ကော်ဖီလာချရင်း အမြဲ ဝင်ထိုင်သည်။

“နင် ဘယ်လိုအပေါက်ချိုးလိုက်တာလဲ အမြဲ၊ ဧည့်သည်တွေ

အားနာစရာ...”

“ဟင်း... မသိရင် ခက်မယ်၊ ကြက်တူရွေးက တော်တော်၊ မယ်ဘော်ကဲပြီး ဖလန်းဖလန်းထ... ဟင်း... ဖလက်ဖလက်နဲ့ သွက်နေ လိုက်တာ...”

“ဒါက အလုပ်သဘောလေ၊ မိတ်ရအောင် လုပ်တာပဲဥစ္စာ”

“ဒါ နှင့်စီးပွားလား... ဦးညိုစီးပွားလား!..”

“နင့်အဖေစီးပွားပါဟ... ဒါပေမယ့် ကိုယ်က အိမ်ရှင်၊ သူတို့က ဧည့်သည်လေ...”

“ဧည့်သည်ကို ဧည့်သည်လို မဆက်ဆံဘဲ ပျာယာကို ခတ်နေ တာ ကြည့်မရလို့ဟေ့... သိပလား!”

“နှင့်စီးပွားပါဟာ”

“ဘာငါ့စီးပွားလဲ... အိမ်စားမယ့်ထမင်းပူ လှယ်ပေးရတာနဲ့၊ ဟင်းအိုးထဲ အရည်ကြီးပဲ ကျန်အောင် အဖတ်ဆယ်ရတာနဲ့ အဖေ သောက်တဲ့ ရွှေဖီမိုးလွတ် ခပ်ပေးရတာနဲ့၊ သူ့စီးပွားမဟုတ်တိုင်း ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ငါ့ယောက္ခမစီးပွား... ငါ့စီးပွားပေါ့ဟာ၊ ငါ့ကို နှင် ကောင်တာတောင် အတည်ပေါက် ထိုင်ခိုင်းသေးတာပဲ... ဟဲ့... ဟဲ့... နှင်ဘွာမခတ်နဲ့”

“အောင်မာ... အဲဒါက နှင့်ကို ကျွန်လို ခိုင်းနေတာ မကြည့် ရက်လို့ဟဲ့”

“ဟာဟ... ကောင်မလေးတွေအမြင်မှာ ငါက သခင်ပေါ့၊ အဲလို အမြဲတမ်းဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲ”

“ဘာပြောတယ်... ငါ ကော်ဖီနဲ့ ပက်လိုက်မှာနော်”

“ပက်ရက်ရင် ပက်လိုက်ပေါ့ဟာ... နင့်သခင် အလှပျက်စေချင်ရင်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါ... နင်က ဒီညမှ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်နဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ!”

“ငါအဖေကား လာစောင့်နေတာဟာ၊ မုတ္တမကို စပယ်ယာလိုက်မလို့”

“ဟင်... စပယ်ယာကလည်း မင်းသားလို ကော့နေတာပဲ”

“ငါက ဘာမှ ထမ်းရပိုးရမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အဖေစပယ်ယာ “ကိုနာတူး” လုပ်လိမ့်မယ်၊ ငါ့အဖေက အဲဒီလိုင်းမှာ ဘုရင်ဟာ၊ ငါက အိမ်ရှေ့မင်းသား၊ ဒီလောက်တော့ ဝတ်စားသွားမှ လူရှိန်မှာပေါ့”

“အင်း... မှောင်ခိုသမတွေနဲ့ တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေမှာ မြင်ယောင်ပါသေးတယ်”

“ဘာလဲ... နင်က မနာလိုဘူးလား”

“ဘာဆိုလို့လဲ!”

“ပွမ်... ပွမ်... ပွမ်...”

“ဟော... အဖေကားဟွန်းသံ၊ ဘာဆိုလဲဆိုတာ ငါပြန်လာမှ ပြောပြမယ်”

“မရဘူး အခုပြော”

“မပြောသေးဘူး... နင်မသိစေချင်သေးဘူး... ဒါပဲ၊ ပြန်လာမှ ပြောမယ်... တုတ်တာ”

“ဟဲ့... ကော်ဖီသောက်သွားဦးလေ၊ ငါ နှစ်ခွက်စာ ပေါင်း

ဖျော်လာတာ ပေတိုးရဲ့”

“စောစောကတော့ ကိုတိုးဆို၊ ငါပြန်လာမှ သောက်မယ်၊ နင် အိပ်မက်လှလှ မက်ထား... သွားပြီ”

“ပွမ်... ပွမ်... ပွမ်”

ဖန်လာသောက်ကြမ္မာအရ ပြန်လာသောအခါ ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီမို့ ထိုအခြေအနေနှင့်ထိုစကားများကို ပေတိုး မေ့လျော့သွားခဲ့လေတော့မည်။ မမေ့နိုင်သူက အမြဲ။ ဪ... ငယ်ပေါင်းအကြောင်းသိချင်းလေ။

ထိုစဉ်က လုံခြုံရေးအစီအစဉ်အရ စစ်တောင်းတံတားသည် မနက်(၅)နာရီမှ ဖွင့်သည်။ ကျောက်ညှပ် သည်ဘက်ကမ်းတွင် ကားတွေ စီတန်းအိပ်စောင့်ရသည်။ ဖျော်စရာကောင်းသော မီးတထိန်ထိန်နှင့် ညဈေးတန်းကြီးလို ပျားပန်းခတ် စည်ကားနေခဲ့သည်။ သောက်စားပျော်ပါး၊ သီချင်းတွေဆို၊ လူပျိုတွေလှည့် အလျှိုအလျှို စစ်တောင်းကမ်းနဖူးတွင် ကြည်နူး လရိပ်ဦးမှာ ချစ်သူပန်းကို အံ့မိုးနေသောအတွဲတွေလည်း ရှိတတ်သည်။

“သား.. ဖေဖေပုလင်းပြား ကားပေါ်မှာ သွားယူပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

လမ်းသလားနေသောပေတိုးကို အဖေက ခိုင်းသည်မို့ ကားပေါ် တက်ခဲ့၏။ ကားပေါ်က လူတွေ အကုန်ဆင်းလေ့ရှိသော်လည်း တစ်ယောက်က ထီးထီးကြီး ထိုင်ကျန်နေသည်။ ခပ်မှောင်မှောင်

အလင်းရောင်ထဲ အသားအရေက ပပဝတီလို မီးမထွန်းဘဲ လင်းနေသည်ဟု ဆိုရမည်။

ခရီးသည်တွေ များနေတုန်းက ပေတိုး သတိမထားမိခဲ့သော်လည်း တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသောအခါ သတိမထားဘဲ နေ၍ မရတော့ပြီ။ အသက်(၃၀)တော့ ကျော်ကိုကျော်လိမ့်မည် ထင်သည်။ အကောင်းစား ယုန်မွေးဆွယ်တာကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပွယောင်းယောင်း ဆံပင်ကောက်ကောက်ကွေးကွေးက နက်မှောင်ပြီး ဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာရှင်းရှင်းကို ပိုပေါ်အောင် ဝန်းရံလှူဖွယ်ထားသည်။ သူက အဖေ့ရိုင်ဘာထိုင်ခုံကျောမှီအိတ်မှ ပုလင်းပြားကို ယူရင်း အကဲခတ်သည်။ သူ့ကို လှမ်းပြီးပြသည်။

“အစ်မ အောက်မဆင်းဘူးလား၊ ကားပေါ်မှာ တစ်ယောက်ထဲ ပျင်းစရာကြီး”

“မမက အီဖော်မိပါလော့.. နည်းနည်းကြောက်လယ်.. မင်း မမကို အီဖော်ပြုပီး လိုက်ပေးမိလား!”

မြန်မာစကားကို ဒီလိုပြောကတည်းက ပေတိုး တရုတ်မမှန်းတန်းသိသည်။

“ဘယ်ကို လိုက်ပို့ပေးရမလဲခင်ဗျာ”

“မမ ရှုပေါက်ချင်လယ်.. အိမ်သာ လိုက်ပို့ပီးပါ”

“အိမ်သာနားအထိတော့ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မ အိမ်သာဗျ၊ ကျားမဝင်ရဘူး၊ လာ.. ဆင်းလေ”

နက်မှောင်နေသော ပိုးဘောင်းဘီပွပွနှင့် သူမ ထလာသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှပင် အင်မတန် အင်မတန် မွေးကြိုင်သော အနံ့တစ်မျိုး

ပေတိုး ရှုရသည်။

အလယ်တန်းခုံတွေကို ကျော်ခွလာသော သူမ၏ခြေသလုံး
ဖွေးဖွေးအလှတွေက ဘောင်းဘီအနက်ထဲမှ လင်းလက်ပြသလိုလို ရှိလှ
သည်။ သ၊ထားသော ခြေသည်းကလေးတွေကလည်း ချွန်မြနီရဲနေ
သည်။

ပေတိုးက ကားရှေ့တံခါးပေါက်မှ အောက်ရောက်အောင်
ဆင်း၍မော့ကြည့်ပြီး စောင့်နေသည်။ ခြေဖမိုးနှင့်ခြေသလုံးလေး
အောက်ဆင့်ကို အရင်ညွတ်ကျလာသည်။ သူမအောက်ဆင့်တွင် ခြေစုံ
ရပ်လိုက်ပြီး...

“အိမ်ရှင်ကြီးပဲ... မမလက်ကို ဒီဇာလောက် ကိုင်ပီးပါ”

ကမ်းပေးလာသောလက်ကို ပေတိုး ညင်ညင်သာသာပင် ဖမ်း
ဆုပ်လိုက်သည်။ အဖိုးမှ ပါရဲ့လားမသိ။ အိမ်ရှင်၏။ လက်သည်းချွန်တွေ
သူ့လက်ကို နှစ်၍ကိုင်ရင်း သူမ ချီတုံချီတုံဖြစ်နေသည်။ ဖိနပ်က ဒေါက်
မြင့်ဖိနပ်ဖြစ်၏။

“ရဲရဲဆင်း... ရတယ်... ကျွန်တော်ကိုင်ထားမယ်”

အိမ်ခနဲ ဆင်းလိုက်သည်။ ဒေါက်ဖိနပ်က အောက်က မညီညာ
သောမြေပေါ် ကျသွားသည်။ ယိုင်၍ သူမကိုယ်လုံးမွေးမွေးအိအိက
သူ့အပေါ် ပိကျလာ၏။

“ဆော်တီး... ဆော်တီး...”

သူ့စိတ်ထဲက ဆော်တီးထပ်ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း မညီ
သောမြေခံကို ကျေးဇူးတောင် တင်လိုက်မိသေး။

ဆိုက်ထဲ မီးရောင်အောက်တွင် နှစ်ယောက်တွဲ၍ ပေတိုး ရပ်

ခပ်ကော့ကော့ ဝင်လာသည်။ အဖေနှင့်စပယ်ယာ ‘ကိုနာတူး’ က လှမ်း
ကြည့်ရင်း ပြုံးစိစိ လုပ်နေ၏။ သူက ပုလင်းပြား ကမ်းရင်း...

“ရော... အဖေ၊ ဒီအစ်မကို ရှုသွားတယ်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ပေတိုး... မင်းထမင်းဆာနေရောပေါ့၊ လာစားလေ...”

ငါလိုက်တယ်ပေးမယ်လေကွာ”

“ရပါတယ် ကိုနာတူးရာ... ဟဲဟဲ... ကျွန်တော့်အတွက် အဲ့
လောက်အနစ်နာမခံပါနဲ့”

အဖေက ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသည်။

တရုတ်မက အဖေကို ခေါင်းညွတ်၍ ပြုံးပြသည်။

အဖေက တရုတ်လို နှုတ်ဆက်သည်။ တရုတ်မက တစ်ခွန်း
နှစ်ခွန်း ပြန်ပြောသည်။ အားလုံးအာရုံကို သူမ ဖမ်းစားထားနိုင်၏။

“ရှုထွက်တော့မယ်ရှင့်... ခွင့်ပြုပီးပါ”

“သွားပါ... သွားပါ၊ သား သေသေချာချာ လိုက်ပို့လိုက်ပါ”
ကိုနာတူးက...

“ကိုတိုးရေ... အပေါက်လမ်း တည့်အောင် တယ်နော”

“မ” အိမ်သာ ပြပေးလိုက်သည်။ သူ့ကို ခဏစောင့်ခိုင်းသည်။

ပြန်ထွက်လာတော့ အိမ်ရမ်းညစ်ပတ်လယ် ပြောပြီး လက်ဆေး၍ ကား
ဆီ ပြန်ပို့ခိုင်းသည်။ အတက်၌ လက်မကိုင်ရတော့ ဝင်းမွတ်နေသော
ခြေသလုံးသားကိုတော့ အားပါးတရ ကြည့်ခွင့်ရလိုက်သည်။

“ကျီးဇူးတင်ပါလယ်” တဲ့။

မနက်ငါးနာရီ တံတားဖွင့်သည်နှင့် တာလွှတ်လိုက်သော ပြင်
မြင်းတွေလို တရားတရား တဝေါဝေါ အင်ဂျင်ပါဝါတင် စောင့်နေကြသော
သစ်သား Bus ကားကြီးများ အရှိန်တင်၍ ထွက်ကြလေသည်။ စစ်
တောင်းတံတားဟိုဘက် သိမ်ဇရပ်တွင် ခရီးသည် လုတင်ကြသည်။
(အဖေကားကိုတော့ တမင်ရွေးစီးသူများ ရှိသည်။ ပွမ်. . ပွမ်. . ပွမ်. .
ဆိုလျှင် ဖိုင်ပေါ်ထင် လာပဟေ့ဟု ပြိုင်တူအော်လေ့ရှိကြသည်။)

သိမ်ဇရပ်အထွက်တွင် လမ်းက မီးရထားလမ်းနှင့်အပြိုင်
တောင်ကြားကို ဇောက်ကြီးခုတ်ချ၍ ဖောက်ထားသဖြင့် အလွန်လှ
သည်။ ပေတိုး ကားခေါင်မိုးပေါ် တက်ထိုင်၍ ရှုခင်းကြည့်ရင်း လေ
တဖြူးဖြူးနှင့် စီးရသည်ကို လွှတ်သဘောကျသည်။ အဖေကားနှင့် ပြိုင်
ဘက်က 'ဂါမဏီ' ဆိုသောဘတ်စ်ကားဖြစ်သည်။

အဖေကားထက် ဆာစပန်းရှင်း ခေါ် အောက်ပိုင်းပိုတောင့်

သည်။ အင်ဂျင်ပါဝါ ပိုကောင်းသည်။ စတီယာတိုင်က ဇူး(အီးဇူးဇူး)ဖြစ်
သည်။ ထိပ်ဆုံးရောက်နေသော ဂါမဏီက လူတင်လျှင် အဖေက ကျော်
တက်လိုက် အပြိုင်မောင်းလိုက်လာလိုက်နှင့် အဖေက ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလို
သတ်မှတ်၍ အားကစားစိတ်ဓါတ်နှင့် ကြိုက်သလိုကျော်စေ. . . လမ်း
ပေး၍မောင်းသည်။

ထမင်းဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ပိုင်း၌ သူငယ်ချင်း
ရောင်းရင်းဖြစ်သော်လည်း လမ်းပေါ် ရောက်သည်နှင့် ရန်သူပြိုင်ဘက်
တွေဖြစ်သွားကြသည်။ ဂါမဏီက ညစ်သည်။ အဖေ အရှိန်ရလာ၍
ကျော်ရန် လမ်းတောင်းသည့်အခါတိုင်း၊ ဟွန်းတီးသည်။ မီးအချက်ပြ
သည့်အခါတိုင်း လမ်းမပေးဘဲ ပိတ်မောင်းခွဲမောင်းတတ်သည်။

“ကျော်သာရေး. . . မင်းလောက်များကွာ၊ ဖိုင်ပေါ်ထင်က
အေးဆေးပဲဟေ့”

ကြပ်သပ်နေသောလမ်းဘေးကို စွန့်စွန့်စားစား ထိုးဆင်း၍
ခပ်စောင်းစောင်းကြီးပင် ကျော်တက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း. . . ဒိုင်း”

ကားထဲကခရီးသည်တွေ ရတနာသုံးပါးနှင့် သူရဿတီ မယ်
တော်၊ ပဲခူးမယ်တော်ပါ တကုန်၏။ လူလက်ပြသည်ကိုပင် တင်မနေ
တော့၊ တစ်ကြောတည်း မောင်းတော့သည်။ အဖေက. . .

“ဂါမဏီ ကျော်သာရေး. . . နောက်မှာ ရေစည်လှည်းနဲ့ လမ်း
ကြိုတ်စက် မင်းကို လမ်းတောင်းနေတယ်ဟေ့”

“ဝူး. . . ဝေါ. . .”

ကိုနာတူးကလည်း ဂါမဏီစပယ်ရာကို. .

“သံခဲရေး . . ဘီလင်းက မင်ကောင်မလေးက ငါ့ကို တစ်ပိုဒ် (ပိုက်)လောက်တဲ့ ဟင်း . . ဟင်း . . သီချင်းဆိုပြခိုင်းတာပါကွာ၊ ငါ တစ်ပိုက်လောက် ခြေဆင်းဆိုနှင့်မယ်ဟေ့ . . ”

ဤသို့ဖြင့် နောက်ရင်းပြောင်ရင်း အပြင်းမောင်းရင်း ဘီလင်းတွင် နေခင်းထမင်းစားရန် ရပ်သည်။ ကားပေါ်က လူအားလုံး ဆင်းပြန်၏။ ထုံးစံအတိုင်း တရုတ်မလှလှက ထိုင်နေသည်။ တံခါးတွေ ပိတ်ရန် အဖေနှင့်ပေတိုးလည်း ကားပေါ်က မဆင်းရသေး။

အဖေက . . .

“ဟိုအမျိုးသမီး ဆင်းလေ . . ထမင်းစားမယ်၊ သူ့ခိုးရှိတယ်၊ ကားတံခါး ပိတ်ခဲ့ရမှာ၊ ရှေ့မှာလည်း ထမင်းစားဖို့ ရပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

မျက်နှာကြီး ရဲတွတ်နေသော တရုတ်မက ခေါင်းခါသည်။ မျက်နှာက ငိုမဲ့မဲ့။

“မဆင်းလို့မရဘူး . . တစ်ခုခု ပျောက်တယ်ဆိုရင် မင်း အပေါ်သတ္တုကျမယ် . . လာ . . ဟာ . . ဘာနဲ့လဲ၊ သား ရှူကြည့်စမ်း”

အာရုံခြောက်ပါးစလုံး အလုပ်လုပ်ရသော ကားသမားမို့ ငါ့ကား ဘယ်က ဘာညော်သလဲဟု အမြဲသတိထားရသောအဖေက အနံ့ခံ ပါးလုပ်သည်။ သူလည်း ရှူကြည့်သည်။

“ဟို . . ဟိုအနံ့ ဖေဖေ”

“ဘာလဲကွ မင်းဟာက . . . အဖေတော့ သေးနံ့ရနေတယ်၊ မင်းကော . . သား . . ”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ . . ရှူနံ့အစစ်ပဲ”

သားအဖနှစ်ယောက် ခုံတွေအောက် ဖူးထောက်၍ နှာခေါင်း

ရှုံရင်း ရှာသောအခါ အကွက်လိုက်ကြီး တွေ့သည်။ တစ်စက်စက် ကျနေသည်က ပိုးဘောင်းဘီအနက်မှ ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ . . မင်း . . မင်း သေးတွေ ထွက်ကျထားတယ် ဟုတ်လား! . . ”

“ဟုတ်လယ် . . ပေါက်သော . . ပေါက်သောပါလယ် မိရလော့ဘူး . . ရပ်ပီးပါ ပြောလယ် . . ရှင်မိရပ်ဘူး၊ ဘီလို့မှ ဝ မိအောင့်နိုင်လော့ဘူး၊ စူဟာစူ ထွက်ကုန်လယ် . . ပီလို့မှ ဝ မတတ်နိုင်ဘူး”

မျက်ရည်ပဲ မျက်နှာရဲရင်း မတ်တတ်ရပ်၍ အဖေကို ရန်တွေတော့သည်။

“လူက ကားပြိုင်ဖို့ပဲ သိလယ်၊ ခရီးစယ် ပီလို့ဖြစ်လေလဲဂီရ မိစိုက်ဘူး . . အီကုန်ရွှဲကုန်ပီ . . ဘီလို့လုပ်မလဲ!”

အဖေက ရယ်မောရင်း . . .

“ကဲ . . ကဲ . . ဒါဆိုလည်း လဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရေဆေးချပေးပါမယ်၊ နာတူးရေး . . ရေတစ်ပုံး ခပ်ခဲပါဟေ့”

တရုတ်မက မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ စူပုတ်၍ ငြိမ်သက်နေသည်။

“လဲလေဗျာ . . . ”

သူမ ပြောသောစကားကို ပေတိုး ရုတ်တရက် နားမလည်။ (နားထောင်ကြည့်ပါ)

“ပေါင်းပီပဲ ပါလာလာ၊ ပေါင်းပီရင်း ပေါင်းပီရင်း ဝ ပီလို့လဲမလဲ!”

အဖေက ဟုတ်သားဟု ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်သည်။ ညိုလို

သည်မှာ ပေါင်းပိ. . အေ. . ဘောင်းဘီချည်းပဲ ပါလာတာ ဘောင်းဘီ
ချင်း ဘောင်းဘီချင်း ငါဘယ်လိုလဲမလဲဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံး ကားတံခါးတွေ ပိတ်၍ ခရီးသည်အမျိုးသမီးနှစ်
ယောက် အဖေနှင့်ကိုနာတူးတို့အပါအဝင် ကျောပေးကြ၍ ထဘီများ
လုံချည်များကို လက်နှင့် ဖြန့်ခါ ယိုင်ပတ်ကာသလို ကာပေးကြရပါတော့
သည်။ ပေတိုးကိုတော့ ကားအတက်အဆင်းတွင် ကျောပေးရပ်ခိုင်းပြီး
ဝေစကုတ် ဖြန့်၍ ကာထားရန် သူမကပင် ညွှန်ကြား၏။

“လဲ. . လဲ. . မရှက်နဲ့၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ဘယ်သူမှ လှည့်
မကြည့်ဘူး မဟာရာရေ။”

ခရီးသည် အမျိုးသမီးတွေကလည်း လုံချည်ဖြန့်ကာရင်း
တဟင်းဟင်း ရယ်နေကြသည်။

ပေတိုးက တစ်ဆင့်နိမ့်နေရာ၌ ခြေကားရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။
မသိမသာ လှည့်ကြည့်တော့ တရုတ်မက သူ့ကို ကျောပေးထားသည်။
စပယ်ယာကိုနာတူး ပုဆိုးစကြားကနေ အလှအပ တစွန်းတစကို လှမ်း
မြင်နေရသည်။

အာပါးပါး. . . အဲ့သည်မှာ မိန်းမလှတစ်ယောက်၏ ကြွယ်ဝ
သော ညှို့ငင်အားကို ပေတိုး ပထမဆုံး မြင်ဖူးသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(ဟုတ်ကဲ့) ပေါင်းပီချင်း ပေါင်းပီချင်း ဘယ်လိုလဲသလဲ ဆိုကာ
ကိုလည်း အဲ့သည်မှာတွင် (ပေတိုးတို့) ထဲ. . ထဲ. . ဝင်. . ဝင်။

ဖြစ်

ချင်တော့ ထိုညဉ့်က မုတ္တမကားဂိတ်တွင် ညဉ့်အိပ်ရပ်နား
နေစဉ် ထမင်းစားအပြီး ကားခေါင်မိုးဝက်ခြံပေါ် ပေတိုး တက်ခဲ့သည်။
အဖေတို့က သောက်တုန်းစားတုန်း ရှိသေးသည်။ ပေတိုး ပက်လက်
လှန်ရင်း ကောင်းကင်နက်နက်ထဲက ကြယ်စင်တွေကို ကြည့်ရင်း
(ထဲထဲဝင်ဝင်) စိတ်ကူးယဉ်လို့ အလွန်ကောင်းနေခဲ့သည်။

မှေးခနဲ အိပ်ဖျော်သွားသည်။ သတိရတော့ ကားအောက်မြေ
ပြင်တွင် ရင်ခွင်ထဲက အဖေက ပွေထားပြီး သား. . သား. . ဟု ပူပူပင်
ပင် ခေါ်နေသည်။ သူ့ခေါင်းက စေးပျစ်ပျစ် နီနီရဲရဲတွေ ခွံ့စို့နေသည်။

သူ အဖေနှင့်ကိုနာတူး၊ အခြားမျက်နှာများကို မော့ကြည့်
ရင်း. . .

“သား. . တိမ်ကြားထဲက ကြယ်စင်တွေကို လိုက်ဖမ်းနေတာ၊
တိမ်. . တိမ်. . ထဲ. . ကြယ်တွေ. . ဝင်. . ဝင်ပြေးတယ်၊ ဟာ. . .

၁၀၂ နတ်ရွာစိုး

နဂါးကြီး”

ဒါပဲပြောပြီး သူမေ့လျော့သွားလေသည်။ အမြင်ထဲ တိမ်မည်း
တွေ နိမ့်ဆင်းလာ၏။

နေခင်းက ထဲထဲဝင်ဝင်ကြီး အတွေးထဲ ပေါ်လာ၏။ ရုတ်
တရက်ပင် အမြဲဖြစ်နေပြန်၏။ ဟင်! . . အမြဲက ကောင်းဘွိုင်အဝတ်
အစားနှင့် ဘယ်လိုကဘယ်လို ထွန်စက်ကြီး မောင်းလာရတာတုန်း။
အမြဲမျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့ အမြဲမဟုတ်ဘဲ မမ
လှသက်နှင်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

လောကသဘာဝမှာ

အသေအချာ ရှိနေတာက

ဒွီဂုဏ်ပဲ

Duel properties လို့ခေါ်တယ်

ပူတဲ့နေ့မြည့်ရယ်

အေးတဲ့မိုးတိမ်ရယ်

အိုဒီဒွီဂုဏ်ရဲ့

သင့်တင့်မှုတတဲ့အကန့်ထဲမှာ

သက်တန်းရှိတယ်တဲ့...မလှလားတဲ့။

အိုဒီသက်တန်းလို လှပတဲ့

မမလှသက်နှင်းက ပြောတယ်။

မမလှသက်နှင်းနှင့် ပေတိုး

အဖေဦးဆောင်သော ဘတ်စ်ကားသုံးစင်းနှင့် မြို့ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသော ရှေ့နေကြီးဦးသက်နှင်းသည် ပေတိုးတို့အိမ်၏ ဓါးလွယ်ခတ်ရှိ ခြံနှင့်တိုက်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ပေတိုးလေး လူပျိုဖော် မဝင့်တဝင့်အရွယ်ဖြစ်သည်။ အဖေကား ဝင်လာသမို့ ထိုခြံထဲသို့ ပေတိုး မယောင်မလည် ရောက် သွားရင်း ပစ္စည်းများ ဝိုင်းကူသယ်ပေးနေခဲ့သည်။

“ဟဲ့ . . မောင်လေး . . ခေါင်းပေါ် မတင်နဲ့ ပြန်ချ၊ အဲ့ဒါ မမ အတွင်းခံတွေနဲ့ စကတ် ထဘီတွေ”

“ဟင် . . . မမက ယောက်ျားလေး မဟုတ်ဘူးလား!”

“မောင်က မမကို ယောက်ျားလေး ထင်လို့လား၊ ဟင်း . . .

ဟင်း... ဟင်း”

ကောင်းဘွိုင်စတိုင်လ် ဝတ်ဆင်ထားသော မမက လေပြည်
ညင်းလို (သွားတန်းဖြူဖြူလေးနှင့်)ရယ်လိုက်သည်။ ပေတိုးကိုလည်း
ပခုံးလာဖက်သည်။ ပေတိုးအရမ်းခင်သွားသည်။

“ပေးပါဗျာ... ပခုံးပေါ် တင်ပေး၊ အတွင်းခံတို့ စကတ်တို့
ထဘီတို့ဆိုတာလည်း ပိတ်စတွေ အဝတ်အစားတွေပါပဲ၊ ကျွန်တော်က
အမေ့ထဘီတောင် လျှော်တဲ့လူပါဗျ”

သူမက သဘောကျ၍ ရယ်မောရင်း...

“လာပါ... နှစ်ယောက်ပဲ... တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ လက်
ကိုင်က ဆွဲမယ်”

ထိုကစ၍ ရင်းနှီးသွားကြသည်။ မောင်က မမရဲ့ပထမဆုံးသော
သည်မြို့လေးက မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းပဲတဲ့။

သူ မစားဖူးသော ကွတ်ကီ၊ ချောကလက်အကောင်းစားနှင့်
သံဘူးကို ဗေါက်ခနဲ ဖောက်သောက်ရသော အအေးဗူးများကို မမက
မိတ်ဆွေဖြစ်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့်တဲ့ နှစ်ယောက်သား သောက်
ကြသည်။ ဗိုက်ဆာရင် အချိန်မရွေးလာတဲ့။ မမလည်း တစ်ဦးတည်း
သောသမီးဖြစ်သဖြင့် မောင်ငတ်သည်။ သူလည်း တစ်ဦးတည်းသော
သားဖြစ်၍ အစ်မ ငတ်သည်။ အံဝင်ခွင်ကျပင် မောင်နှမများ ဖြစ်သွား
သည်။

ရှေ့နေကြီးဦးသက်နှင့်တွင် ဗေါက်စံဝက်ဂွန် ကားတစ်စင်း
ရှိသည်။ မီးစက်၊ ရေစက်များကလည်း အင်ဂျင်စက်များဖြစ်သည်။ ပျက်
လျှင် အဖေက ပြင်နေကျမို့ အဖေနှင့်လည်း သွေးသားရင်းလို ခင်လာ

သည်။ မိတဆိုးလေး မမမြသက်နှင့်ကို အမေက အိမ်မှုကိစ္စများ ဝိုင်းကူ
သဖြင့်လည်း စားအိမ်သောက်အိမ်၊ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်လာသည်။
သူ့ထက် နှစ်တန်းကြီးသော မမက အတန်းတိုင်း ပထမ ရလာသော
သူ့ကို ချီးကျူးပြီး စာမရက လာပြဟု အမြဲခေါ်သည်။ ကျောင်းသွား
ကျောင်းပြန် သူ့ဝင်ခေါ်၊ ကိုယ့်ဝင်ခေါ် အဖော်ဖြစ်ခဲ့သည်။

မိန်းမလို ဝတ်လျှင် အလွန်လှသောမမကို ကာလသားများက
မျက်စေ့ကျကြသည်။ သူက ကိုယ်ရံတော်တစ်ပါးလေး မသိမသာ ဖြစ်
လာသည်။

ကျောင်းအပြန် မမကို ထန်းရည်မူးမူးနှင့် စာလိုက်ပေးသော
ဂါဂဲအောင်မြင့်ကို ပေတိုး ထီးကောက်နှင့် နောက်က ဝင်ရိုက်ဖူးသည်။

မနက်ပိုင်း စက်ဘီးနှင့် ဈေးသွားတတ်သည့်မမကို လိုက်အာ
မည်ဟု တိုင်ပင်နေသော ကိုမျိုးညွန့်စက်ဘီးကို အလစ်တွင် လေလျှော့
ပစ်ဖူးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မမတစ်ယောက်တည်း ဘောက်စံဝက်ဂွန် ကား
လေး မောင်း၍ မြို့အထွက် ဆည်မြောင်းရေတံခါးဘက် လေညင်းခံ
ထွက်တတ်သည်။ မနက်စောစောလည်း လေကျင့်ခန်း လုပ်ရင်း လေ
ထွက်၍တတ်၏။

ရှမ်းစတားကားနှင့် လိုက်တွန်းမည်ဟု ပေတိုး သတင်းအတို
အကျ ရထားသည်မို့ မြို့ပေါ်ရှိ ရှမ်းစတား ကားနှစ်စင်းလုံးကို ဝေလီ
ဝေလင်းကြီး ထပြီး မိုင်းထောင်ခဲ့ဖူးသည်။

မိုင်းဆိုသည်မှာ အမေအိမ်ဆိုင်က အာလူးခပ်ကြီးကြီးကို
လေးလုံးရွေးသည်။ လေးလက်မသံချောင်းကို အာလူးထဲ မြှုပ်သည်။

ထိုအလူးကို ကားဘီးနှင့် ထောင့်မှန်သံထိပ်ကျအောင် ထောင်ထားလိုက်ရုံသာ။ အလူးကို ဂျပ်ခနဲ . . . တာယာက ရှူးခနဲ။ ဒါပါပဲ။

မမကို နောက်ပိုးသူတွေ၏ မမကွယ်ရာ ဆွဲထိုးခြင်းကိုလည်း ခဏခဏ ခံရဖူးပါသည်။ ထိုအခါ မမက ကြင်ကြင်နာနာ ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးသည်။ ရေခဲအိတ် ကပ်ပေးသည်။ ဆေးလိမ်းပေးသည်။ အစိုးခံရတာ နည်းတောင်နည်းသေးလားလို့ . . .

တစ်ခါသားတွင်မတော့ မမ စားလေ့ရှိသည့် ကျောင်းမုန့်ဈေးတန်းက ဒေါ်မေသက် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆိုင်နောက်နားသို့ ပေတိုးရောက်နေသည်။ အနုလက်သီးဆုပ် ကစားနေသော တင်းနစ်ဘောလုံးဆိုင်နောက်က မြက်တောထဲ ကျသွား၍ ဝင်ရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။

(အနုလက်သီးဆုပ်ဆိုသည်မှာ (လိုက်သူ) ခွေးရူးကလွဲ၍ ကျန် (ပြေးသူများ)ကစားသူများက လက်ချောင်းဆယ်ချောင်းလုံး (အနုလို့) ကွေး၍ထားရသည်။ ထိုလက်နှင့် ဘောလုံးကို ပုတ်နိုင်သည်။ လက်နှစ်ဖက် ပူး၍ဖမ်းနိုင်သည်။ ပူးမြှောက်၍ အဝေး (ခွေးရူးလွတ်ရာ)သို့ ပုတ်ထုတ်နိုင်သည်။ ခွေးရူးက လက်ချောင်းများ ဆန့်၍ နီးရာကောင်ကို တအားကုန် ပစ်ပေါက်ခွင့်ရှိသည်။)

သူ ဘောလုံးရှာနေစဉ် ဒေါ်မေသက်ကြီး ဟင်းအိုးဖွင့်သည်။ ဟိုသည်ကြည့်သည်။ လူလစ်ပြီ အထင်ရှိသမို့ ဟင်းအိုးထဲ မထည့်သင့်သောအရာကို ထည့်တော့သည်။

ဟာ . . . ဒီမိန်းမကြီး ညစ်ပတ်လိုက်တာဟု ပေတိုးစိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်း စားနေကျ မမလှသက်နှင်းကို ချစ်ခြင်းဖြင့် ချက်ချင်း သစ်ရသွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ . . .

“မမ . . . အဲဒီဒေါ်မေသက်ကြီး အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ သွားမစားနဲ့၊ သိပ်ရွံ့ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟဲ့ . . . မောင်ရဲ့၊ ဒေါ်မေသက်က သန့်ပါတယ်၊ သနပ်ခါးခြေဆုံးခေါင်းဆုံးနဲ့၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေလည်း ရေနွေးနဲ့ ဆေးတာပဲလေ”

“အဲဒါပဲ မမ မြင်တာကိုး၊ မမ မမြင်ဖူးတာ ကျွန်တော်ပြမယ်၊ သူ့ဆိုင်နောက်က ခြံကွယ်ကနေ ခဏသွားစောင့်ကြည့်ကြမယ် . . . လာ . . .”

ဘာမှန်းမသိဘဲ မမ ခြံကွယ်သို့ လိုက်လာသည်။ ဆိုင်ကို လှမ်းမြင်ရသောနေရာ၌ ပူးကပ်၍ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ဆိုင်က လူရှင်းနေသည်။ ဒေါ်မေသက် ပန်းကန်ဆေးရန် ပြင်သည်။

“ကြည့်နေ့ . . . ကြည့်နေ့ မမ”

ဒေါ်မေသက် စားကြွင်းစားကျန် ပန်းကန်တစ်လုံးကို ဘေး၌ ချသည်။ ကျန်သောစားကြွင်းစားကျန် ပန်းကန်တွေထဲက ဟင်းရည်အကျန်တွေကို ဘေးကပန်းကန်ထဲ စစ်ချသည်။ တော်တော်များများ ရသည်။ စားပြီးသားပန်းကန်တွေ အင်တုံထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ထိုဟင်းရည်အကျန်ပန်းကန်ကို ဟင်းရည်အိုးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ မမ ပခုံးတွန့်၍ . . .

“ဟယ် . . . ရွံစရာကြီးတော့”

“တိုးတိုး . . . မမ . . . ကြားသွားမယ်”

ဒေါ်မေသက်က သွန်ချ၍ ကုန်သွားသော ဟင်းပန်ကန်ကို လက်ညှိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းပန်းနား သပ်သည်။ သူ့လက်ညှိုးကို လျှာဖြင့်

လျက်သည်။ ထပ်သပ်ချသည်။ ပြီးမှ ပန်းကန်ကို ချ၍ ဟင်းအိုးမွေသည်။ မွေပြီးသား ယောက်ချိုဖွန်းဖင်ကို အပေါ်အင် အရသာ သိလို၍ လျှာကြီးတစ်ထွာခန့် ထုတ်၍ လျက်လိုက်သေးသည်။ သူက မမနားနား ကပ်၍ . . .

“အဲ့ဒါ နေတိုင်းလုပ်နေကျဖြစ်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ မမ၊ စားဦးမလား!”

“ဟမလေး. . . တော်ပါပြီ၊ ဖျိုတောင်ဖျိုလာတယ်”

“ခဏနေ မမ၊ ကျွန်တော်ပညာပေးမလို့”

“ဟဲ့. . . ဘယ်လဲ. . . ဘာလုပ်မလို့လဲ!”

လွယ်အိတ်ထဲက အိုင်အိုင်ဒင်းဆားထုပ်ကို သူထုတ်လိုက်သည်။

“မမ လွယ်အိတ်ခဏယူထား”

သူ ဒေါ်မေသက် မသိအောင် ခပ်ကုန်းကုန်း သွား၍ ပွက်ပွက် ဆူနေသော ရေနွေးအိုးထဲ ဆားတွေ အထုပ်လိုက် ခပ်ထားခဲ့သည်။ မမဆီ ပြန်ရောက်တော့. . .

“ဘာအတွက်လဲ မောင်”

“အသာနေ မမ. . . လာ. . . ပြန်ထွက်မယ်”

ဒေါ်မေသက်က ဟင်းအိုးထဲ ရေနွေးရောနေသည်။

ချုံထဲက ထွက်လာသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခပ်စွာစွာ ကျောင်းသူတစ်အုပ် မြင်သွား၏။ မမကို မကြည်ကြည်ကြည့်၍. . .

“ဘင်္ဂလားမောင်နှမ. . . ချုံထဲက ထွက်လာကြသဟေ့. . . ဟာဟ”

ဟုစသွားကြသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်မေသက် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ

ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားကြသည်။

“လာ. . . မမ၊ ဘေးက ရေခဲသုတ်ဆိုင် ဝင်ထိုင်မယ်”

ရေခဲသုတ်နှစ်ခွက် မှာပြီး အကဲခတ်နေကြသည်။

“ဒေါ်မေသက်. . . ဟင်းက နည်းနည်းငံတယ်”

“ဟုတ်တယ်. . . သီတာ အင်စားတဲ့သူတောင် ငံမှန်းသိတယ်”

“မုန့်ဟင်းရည်က မီးကောင်းတော့ အရမ်းပျစ်သွားလို့ပါကွယ်၊

အဒေါ်ပြင်ပေးပါမယ်”

“ဟာ. . . ဒီမုန့်ပွဲတွေပါ လဲပေး”

“အေးပါကွယ်. . . ဖောက်သည်စိတ်တိုင်းကျ လဲပေးရမှာပေါ့၊

ခဏလေး. . . ရေနွေးရောဦးမယ်”

ရေနွေးတွေ ဟင်းအိုးထဲ ထပ်ရောနေပြန်သည်။

မမက တဟိဟိ လက်ခုံအုပ်၍ ရယ်နေပြီ။

မုန့်ဖတ်အသစ်နှင့် ဟင်းရည်ဆမ်း၍ ထပ်ချပေးသည်။

“ဝေါ့. . . အော့. . .”

“ငံသေးလား. . . နေဦး. . . ရေနွေးထပ်ရောပေးမယ်လေ”

သူတို့နှစ်ယောက် မအောင့်နိုင်ကြတော့ပေ။ ထပြေးရင်း ဘောလုံးကွင်းထဲ အူနှိပ်၍ အားရအောင် ခေါင်းချင်းဆိုင် ရယ်နေမိကြသည်။

“မမကို မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေတဲ့ဟာမတွေ ထိကြ၊ မောင် ပညာပေးတာ ထိထိမိမိပဲ. . . ဟင်းဟင်း”

စက္ကန့်ကို မိနစ်စား
မိနစ်ကို နာရီစား
နာရီကို ရက်စား
လက်ကို နှစ်စားတဲ့...။
ဒီလောက်စားတာ
သူတို့ ဘာလို့ ဝမ်းမသွားတာလဲ...
ပေတိုး ဝမ်းစားတာပါ
ဝမ်းသွားရင်း.....။ ။

မော်လမြိုင်ဆေးရုံနှင့် ပေတိုး

မည်းမည်းမှောင်နေသော တိမ်အုပ်ထဲကို အလင်းမျှင်
တစ်စ အစက်ကလေးလို စူးစိုက်ကျလာသည်။
အလင်းစက်သည် တဖြည်းဖြည်း ဖြန့်ကားဝင်းလက်လာသည်။
အရာအားလုံးကို အလင်းသည် လှစ်ပြတော့မည်။
တဖြည်းဖြည်း ပို၍လင်းလာသည်။
ထို့ထက် ပို၍လင်း. . လာသည်။
ထိုအလင်းကို အငမ်းမရ အာရုံက စားသုံးရန် ကြိုးအထ
အလင်းသည် အကန့်. . အကန့်နှင့် ရောင်စုံသက်တန်ကြီးဖြစ်သွား

သည်။

“ဟယ်. . သားလေး နိုးလာပြီ”

“ဟာ. . ကိုတိုးနိုးလာပြီ”

“အလို. . မောင်သတိရပြီ”

မျက်နှာတွေ. . မျက်နှာတွေ. . . သက်တန်နှင့် ရောပြွမ်းနေ

သော မျက်နှာရောင်စုံတွေ။

“မေမေလေ. . သား. . . ”

“ဖေဖေလေ. . သား. . မှတ်မိလား!”

“ကိုတိုး. . . မင်းချစ်တဲ့ ကိုနာတူးလေကွာ”

“မောင် ဘယ်သူလဲ၊ သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး၊ မောင် ဆေးရုံ
တင်ထားရတယ်လို့ ဖုန်းဝင်ဝင်ချင်း အန်တီကျင်ကို တင်ပြီး ကားကို
တရကြမ်း မောင်းလာခဲ့တာလေ၊ မမ ဘယ်သူလဲဟင်. . မှတ်မိလား!”

“မ. . မ. . လှ. . သက်. . နှင်း. . ၊ မ. . မ. . လှ. . သက်
နှင်း. . . ”

ငိုသံပါးပါးနှင့် ထပ်မံအုပ်ဆိုင်းလာသော တိမ်မည်းရိပ်ရိပ်ထဲ
စိတ်က ရေရွတ်ရင်း. . . ရေရွတ်ရင်း. . .

မမလှသက်နှင်းက အမြဲဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဖြစ်ဖြစ်ချင်း Lucid Interval ရတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ၊ ဖြစ်
ဖြစ်ချင်း စကားသုံးလေးခွန်း ပြောပြီး မေ့သွားခဲ့တာကိုး၊

ခါတ်မှန်အရ အုပ်ခွံနည်းနည်းအက်သွားတယ်၊ ဦးနှောက်သွေး
ယိုစီးတာမျိုး မဖြစ်လို့ ကံကောင်းတယ်ပေါ့ဗျာ၊ အင်း. . . ဒါပေမယ့်
သူ့မှတ်ဉာဏ်ကိုတော့ နည်းနည်းထိခိုက်သွားနိုင်တယ်၊ ဦးနှောက်
ဆံ့ချည်မျှင်သွေးကြောတစ်ချို့ အချိန်ပိုင်း ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း
ဖြစ်နိုင်တယ်၊

အရေးကြီးတဲ့အချက်တွေ သူမေ့ချင်မေ့နေနိုင်တယ်၊ ဘာ
မဟုတ်တာကို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း တွေးနေပြီး တုံ့ပြန်တဲ့လုပ်ရပ်ကျ
တော့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ လက်ရှိအခြေအနေပေါ် သူ့အဆင်ပြေသလို
ချက်ချင်းတုံ့ပြန်တာမျိုးဖြစ်လာနိုင်တယ်၊

၀၁၆ နတ်ရွာစိုး

မနှစ်က ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မနေ့က ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ တစ်ခါ
တစ်လေ စဉ်းစားမရ ဖြစ်တတ်တယ်၊ အဲဒီခပ်ကြာကြာကအကြောင်း
ပြန်စဉ်းစားရင်း အခုန ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာကိုပါ သူမေ့သွားနိုင်ပါ
တယ်”

မောင်ရယ်... မမကိုတော့ မမေ့လိုက်ပါနဲ့ကွယ်။

လှသက်နှင်း မျက်လုံးအိမ်ထဲ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာနေ
သည်။

ပေတိုး

“ကံဆိုးမ သွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ”

“ကံဆိုးခြင်းဟူသည် အဖော်အပေါင်းနှင့် လာတတ်သည်”

ဟူသောစကားများသည် ဒေါ်ကျင့်အတွက်များ တမင်ထားခဲ့
သလားဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် ထိုနှစ်ထဲ ကံသည် ဒေါ်ကျင့်ကို
နှစ်တော့၏။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ငှက်ဖျားနှင့် နဂိုက အခဲရှိသော အသားဝါ
အသည်းရောင်ဘီပိုးရှိသော လင်ယောက်ျားကိုရင်မောင် ကောက်ခါ
ငင်ခါ ဆုံး၏။ မော်လမြိုင်ဆေးရုံမှ ရန်ကုန်ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြော
အထူးကုဆေးရုံကို သားတော်မောင် တက်ရောက်ကုသနေစဉ်ကာလ
ကြီးမှို့ ဒေါ်ကျင့်တို့ ဗျာများချက်က လက်ကုန်တော့သည်။

လှသက်နှင်းနှင့် ရွှေနေကြီးဦးသက်နှင်းသာ စားကိုးမရှိပါက
ဒေါ်ကျင့် ဒုက္ခပင်လယ်တွင် နစ်ပေရောမည်။ လှသက်နှင်း၏လက်ဝတ်

၀၀၀ နတ်ရွာစိုး

လက်စားတချို့ ကုန်သည့်အပြင် ဦးသက်နှင်းထံမှ ငွေရှစ်သိန်း ချေးရသည့်အခြေအနေ ရောက်သည်။ ဦးသက်နှင်းက လုံးဝအတိုးမယူသည့်အပြင် ဒေါ်ကျင် အပေါင်အဖြစ် ထားသော အိမ်ဂရန်ကိုလည်း လုံးဝလက်မခံခဲ့။

“နင့်ကို ကူညီဖို့ ငါ့မှာ အကြောင်းရှိတယ် မကျင်၊ နင်လိုသလောက်သာယူ... အားမနာနဲ့”

ဟုပင် ပြောလာခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ (၉)တန်းတွင် တစ်တန်းလုံးတွင် ပထမ ရသော သားလေး ဉာဏ်ရည်မမီတော့သဖြင့် ပညာရေးကို လုံးဝစွန့်လွှတ်လိုက်ချခြင်းကား ဒေါ်ကျင်၏အစားထိုးမရသော ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်၏။ ကံ၊ကံ၏အကျိုးဟုပင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပီပီ ဒေါ်ကျင် ဖြေရပါတော့သည်။

ပေတိုး ၀၀၉

“ကြီးကြီးကျင်... ပေတိုးဖို့ ကြက်သားစွပ်ပြုတ် လာပို့တာ”

“အိမ်ပေါ်မှာ... အမြဲ အခုနဲ့ပဲ မျက်နှာထသစ်ရင်း သူ့သူငယ်ချင်း ဆန်နီတို့ သောင်းထွန်းတို့ လူမမာ လာမေးသေးလားလို့ မေးနေသေးတယ်”

“သူ့ သတိနည်းနည်းပြန်ရလာတာပေါ့နော်... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အမြဲကိုရော မှတ်မိပါ့မလား မသိဘူး”

“သွားတွေ့ရင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောကြည့်ပေါ့ကွယ်၊ သမီးတို့က ငယ်ပေါင်းတွေပဲ”

“သမီးလေ... သူ ရန်ကုန်မှာ ဆေးရုံတက်နေတုန်းက လာတွေ့ချင်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ ဦးရင်မောင်ကလည်း ရုတ်တရက် ဆုံးတော့ကြီးကြီးကျင် ပြန်လာရတယ်မှတ်လား၊ ဆေးရုံမှာ သူတစ်ယောက်တည်း

ဘယ်လိုများ နေခဲ့မလဲဆိုပြီး သမီးအရမ်းစိတ်ပူခဲ့တာ”

ဈေးဝယ်အား ဆပ်ပြာမှုန့်ထုပ် ဖြုတ်ပေးရင်း ဒေါ်ကျင်က...

“အဲသည်တုန်းက ကြီးကျင် ဗျာများလိုက်တာကွယ်၊ တော်သေးတာပေါ့... သားအစ်မ လှသက်နှင်း ရောက်နေလို့ သားကို လှသက်နှင်းနဲ့ ထားခဲ့ရတယ်လေ”

အမြဲ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်ကို ပိုက်ဆံပြန်အမ်းနေ၍ ဒေါ်ကျင် မမြင်လိုက်။ ချိုင့်ကလေးဆွဲ၍ အမြဲ အိမ်ပေါ် တက်လာသည်။ ခေါင်းရင်းခုတ်ပေါ်တွင် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးနေသောပေတိုးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဆေးရုံပေါ်တွင် တစ်လကျော်နေမထိ လေမထိ နေခဲ့သောပေတိုးအသားက ဝင်းနေသည်။ အခြားဘာရောဂါမှလည်း မရှိ၊ စားလိုက်အိပ်လိုက်နှင့် အနားယူထားသောပေတိုးက အသားအရေတွေပင် ပြည့်နေသေးသည်လေ။ ခြေဖွနင်းရင်း ခုတ်နား ရောက်လာသည်။

“ပေတိုး”

တိုးတိုးညင်ညင် ခေါ်ရင်း ခုတ်ဘေးက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ လူရိပ်တွေ့၍ ထင်သည်။ ပေတိုး အပြင်ကို ငေးနေသော ဦးခေါင်း သူမဘက် တဖြည်းဖြည်းချင်း လည်လာသည်။ သူမကို ခပ်ကြောင်ကြောင်မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ သူမ ကြေကြေကွဲကွဲလေး ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ပေတိုး ပြန်ပြုံးပြသည်။ ကိုယ့်ကို ပြုံးပြလာ၍ လူမှုရေးအရ ပြန်ပြုံးပြသောအပြုံးမျိုးဟုသာ အမြဲ ထင်ပါသည်။

“နင်စားဖို့ ငါ ကြက်စွပ်ပြုတ် လာပို့တာ၊ ပူပူလေး သောက်လိုက်နော်၊ ငါသွားထည့်လိုက်မယ်”

ခေါင်းညိတ်ပြသောငယ်ပေါင်းကို အမြဲ အလွန်အရေးကြီးသောမေးခွန်း မေးရန် အားယူလိုက်သေးသည်။ နင် ငါ့ကို မှတ်မိလားဟင် ဟူသောမေးခွန်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မေးမနေချင်တော့ပါပြီ။ ဟင့်အင်းဟူသောအဖြေ ပြန်ပေးမှာကို သူမ ဘယ်လိုမှ နားမထောင်ချင်ပါ။ သူမ မခံစားနိုင်ဟု ဆိုက ပိုမှန်ပါလိမ့်မည်။ အသာအယာပင် ချိုင့်လေး ဆွဲ၍ နောက်ဖေးဘက် ဝင်လာခဲ့သည်။ ကြွေပန်းကန်လုံးနှင့် ကြွေဇွန်းကို ကြောင်အိမ်ပေါ်တွင် တွေ့ရသည်။ ကြက်သားစွပ်ပြုတ်တွေ ထည့်ရင်း ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ NOTE စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကို မြင်လိုက်သည်။

သူတစ်ပါး ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို သူတစ်ပါးမသိအောင် ယူဖတ်ခြင်းသည် ယဉ်ကျေးသူတို့၏အပြုအမူ မဟုတ်မှန်း အမြဲ သိပါသည်။ သို့သော် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်သီးသန့် မဟုတ်သည့်အပြင် ငယ်ပေါင်းအတွင်းသိ ဖြစ်နေသည်မို့ ရုတ်တရက် လှန်ကြည့်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

* တစ်

ငါနေချင်တဲ့အိမ်ကြီးကို လူတွေ ပြောင်းလာတယ်..

အဖေကားမို့ ကိုနာတူးတို့ကို ငါသွားကူတယ်

“ဟဲ့မောင်လေး... ခေါင်းပေါ် မတင်နဲ့... ပြန်ချ၊ အဲဒါ မမအတွင်းခံတွေနဲ့ စကတ်ထဘီတွေ” တဲ့။

မမနဲ့ စတွေ့တယ်။

ငါက ဒီမြို့ကလေးက မမရဲ့ပထမဆုံးသူငယ်ချင်းတဲ့။ သံဘူး

အချိုရည်ထက် မမက ပိုချိုတယ်။

“မောင်” တဲ့။

နေ့စွဲ

နေ့စွဲကို ကြည့်၍ အမြဲ ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

ဒါဆို ပေတိုးရောဂါရော ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိကြသေးတာပဲ။ ကြီးကြီးကျင် ၁၈၈၁ ပြောသလို မမလှသက်နှင်းနဲ့ပေတိုးဟာ တစ်ဝမ်းကွဲမောင်နှမ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

အမြဲ စာအုပ်ကလေး ပြန်ပိတ်၍ ကြောင်အိမ်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ ကြက်စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ယူ၍ အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာသည်။

“ရော့ . . . ပေတိုး နည်းနည်းပူတယ်နော်၊ ငါခွဲတိုက်ရမလား!”

“နေ့ . . . ငါဟာငါ သောက်ပျံ့မယ်၊ အမေလုံး မြင်သွားရင် မကောင်းဘူး၊ နင် နောက်ဖေးဝင်နေတုန်း နင့်အမေ ဈေးဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတာ ငါမြင်လိုက်တယ်”

အမြဲ အရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါ . . ဒါဆို . . နင် . . နင် ငါ့ကို မှတ်မိတာပေါ့နော်”

စွပ်ပြုတ်တစ်ဖွန်း မြည်းရင်း . . .

“ငါ နင့်ကို မြင်မြင်ချင်း ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတာ၊ ဒေါ်လုံးကို မြင်လိုက်မှ ငါ့သူငယ်ချင်း အမြဲဆိုတာ ငါသတိရသွားတာ၊ ငါ့မှတ်ဉာဏ် သိပ်မကောင်းဘူး၊ တစ်ခုခုနဲ့ တွဲမိမှ သတိရတတ်တယ်”

“ဒါဆို နင် မုတ္တမ မသွားခင် နင်ဒဏ်ရာမရခင်က အကြောင်းတွေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါလားဟယ်”

စွပ်ပြုတ်သုံးလေးဖွန်း သောက်ရင်း အိမ်ဆိုင်ဘေးက သရက်ပင်အောက်ရှိ ထင်းပုံကို ပေတိုး ကြည့်နေသည်။

“ငါ တစ်ခုသတိရပြန်ပြီ”

“ဘာ . . ဘာလဲဟင် ပေတိုး!”

“အမေ ငါ့ခေါင်းကို ထင်းချောင်းနဲ့ ထုတာလေ၊ ဖေသန်း စာပေးတာကို နင့်ကို ပေးမယ်မထင်လို့ ငါက ရေးပေးတယ်၊ ဒီကောင်က ပြန်ကူးမရေးဘဲ ဖေသန်းက P.T ဆိုပြီး နင့်ကို ပေးတယ်၊ အမေက မောင်နှမချင်းဆိုပြီး ထင်းချောင်းနဲ့ ထုတယ်လေ၊ အမေ ငါ့ကို ပထမဆုံး ရိုက်ဖူးခြင်းပဲ”

အမြဲ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချရင်း . . .

“ဒါပဲလားဟယ် . . ဒီပြင်ကော”

“ငါမမေ့ပါဘူး အမြဲရ”

“ဘာကို မမေ့တာလဲ . . ပြောစမ်းပါဦးဟ”

“နင် ငါ့ခေါင်းက အာလူးအဖုကို လက်ဝါးပူတိုက်ပြီး ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးခဲ့တာလေ၊ ငါဝမ်းနည်းတာ နာတာတွေ ချက်ချင်းပျောက်သွားတယ် . . ဟင်း . . ဟင်း”

“နောက်ပြီးတော့ရော”

“ကျန်သေးတယ် . . နင်က ငါစာရေးကောင်းလို့ဆိုပြီး နဖူးကို မနာအောင် ခေါက်သွားတယ်လေ၊ အဲ့ဒါပဲ ငါသတိရတော့တယ်”

အမြဲက သူ မုတ္တမ မသွားခင် သူမဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးခဲ့သော အကြောင်းနှင့် သူပြောခဲ့သောအကြောင်းတွေ ပြန်စေ့ချင်သည်။ သို့သော် နောက်ဖေးတွင် သူမ ဖတ်ခဲ့သော မှတ်စုစာအုပ်ကို အေးအေးဆုံး

ဖတ်ကြည့်ချင်စိတ်က လွမ်းမိုးနေသည်မို့...

“ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ ငါ စာအုပ်လေးတစ်အုပ် တွေ့တယ်၊ နင်ရေးထားတာတွေမှတ်လား၊ ငါ့ကို ပေးဖတ်ပါလားဟယ်”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြောနေရမယ့်သူလား... ဖတ်ပေါ့”

သူမ စွေ့ခနဲ နောက်ဖေးပြေးဝင်သွားပြီး နောက်ဖေး ရေကပြင်တွင် ပုံပုံကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်၍ဖတ်နေမိတော့သည်။ ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း သူမ စာလုံးတွေကို မမြင်ရအောင် ဝါးလာသည်။ လက်ခုံနှင့် မျက်ရည်သုတ်၍ ဆက်ဖတ်သည်။ ဖတ်ပြီးသောအခါ...

ဪ... မမလှသက်နှင်းက ငါ့ထက် အများကြီး လှတာပဲ။ ငါ့ထက် အစစအရာရာလည်း သာပါတယ်လေ။ ငါ့ချစ်တဲ့ပေတိုးကို ငါ့ထက် ပျော်ရွှင်အောင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်မှာပါလေ။ လွဲကြပြီပေါ့ ပေတိုးရယ်။ ငါ့အဖေနဲ့အမေကိုလည်း ဖေသန်းအဖေအမေတွေက အမြဲတမ်း စကားဦးသန်းနေတာ။ ပေတိုးရယ်... နင် ငါ့ရင်ထဲကို ဝင်ကြည့်ခွင့်မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့နော်။

သူမ စာအုပ်လေးကို အသာပြန်ချ၍ မျက်ရည်သုတ်ရင်း မျက်နှာကို ပြင်ရင်း အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ပေတိုးက စွပ်ပြုတ်ပန်းကန် လက်စသိမ်းနေပြီ။

“ဖတ်ပြီးပြီလား အမြဲ”

“အေး... ဖတ်ပြီးပြီ၊ နင် အဲ့ဒါတွေ ဘယ်တုန်းက ရေးထားတာလဲ”

“ဆေးရုံပေါ်မှာ ငါ့သတိကောင်းမကောင်း ငါ့ဟာငါ ပြန်စမ်းသပ်ရင်း မမလှသက်နှင်း မသိအောင် ရေးထားတာ၊ အိမ်ပြန်ရောက်

တော့လည်း ရေးမိတယ်၊ မမလှသက်နှင်းဟာ ငါ့အပေါ် မထင်မှတ်လောက်အောင် သံယောဇဉ်နဲ့ ပြုစုခဲ့တာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ မမကို ဘယ်လောက်တွယ်တာတယ် သံယောဇဉ်ကြီးတယ်ဆိုတာတော့ ဒီဘဝမှာ သူ မသိစေရဘူး”

အမြဲရေး... နင့်မိဘကလည်း ငါ့လို ဦးနှောက်ချောင်နေတဲ့ ငွေ့ကောင်နဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဒါလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ နင့်ကို အဲ့ဒီစာအုပ်ပြဖို့ ငါ့ရင်ထဲ မချီအောင် နာကျင်ရတယ်ဆိုတာလည်း နင်ဘယ်တော့မှ မသိစေရဘူး။ နင် သူဌေးသား ဖေသန်းနဲ့သာ ထိုက်တန်သူပါဟာ။ နင်စိတ်ပြတ်အောင် ငါတမင်ပြတာ။

အမြဲကလည်း ဒေါ်ကျင်မှတဆင့်ဟူသော ဥပါယ်တမျှင်ဖြင့် ပေတိုး၏ ထိုနှလုံးသားမှတ်တမ်းလေးကို မမလှသက်နှင်းဆီ ရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့သည်ကို ပေတိုး ဘယ်လိုမှ မသိခဲ့ပါကြောင်း။

အစ်မအရင်းလို ချစ်ရမယ်တဲ့လားဗျာ

သား မှတ်စုစာအုပ်လေး မင့်မမ ယူသွားတယ်တဲ့၊ (အမှန်က အမြဲဆီကတဆင့် ထိုစာအုပ်ရှိကြောင်း သိခြင်းဖြစ်သည်) အမေက ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မမရဲ့သံယောဇဉ်တွေအကြောင်း ဆက်ပြောတယ်။ ပြီးမှ မျက်ရည်စနဲ့...။

“နားနဲ့မဆန့်ပါဘူး သားရယ်၊ တစ်ဆင့်စကားရော အမေနားရော ဒေါမနသဖြစ်စရာပဲ၊ ပေါက်ကွဲချင်စရာပဲ၊ အဲဒီစကားတွေအားလုံးရဲ့အနှစ်ချုပ်ကတော့ ‘အမဲရိုးက ဟင်းအိုးမှ အားမနာ’ ဘာဆိုလို့လဲဆိုတာပဲ...။

အမေ အင်မတန် မျှော်လင့်တဲ့ အင်မတန် စာတော်တဲ့ အမေ

သားလေးကို ကံကြမ္မာကလည်း ထပ်နှိပ်စက်လိုက်တော့ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့။ အမေရင်ထဲ မချီဘူး..

အမေပြောချင်တာက ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ အဆင့်အတန်း မခွဲဘဲ လူကို လူပဲလို့ မြင်တတ်တဲ့ သားမမမြသက်နှင်းကို သားဦးနှောက်ထဲက ရင်ထဲကပါ ရအောင်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ..

အစ်မအရင်းလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ.. ဒါဟာ အကောင်းဆုံးပဲ သား.. အရေးကြီးလာရင် အမေ့စကားကို ရင်နာနာနဲ့ နားထောင်တတ်တဲ့ အမေ့သားကို အမေ သနားရုံကလွဲပြီး..

တဲ့။ အမေငိုတယ်.. နင့်နေအောင် အမေရှိက်ငိုတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ငိုတယ် မမ။ ငိုရင်း အစ်မရင်းလို့ပဲ ချစ်သွားဖို့ အမေ့ကို ကတိပေးတယ်။

ပေတိုးနှင့် နှလုံးသားမှတ်စုများ

➤ တစ်

ငါနေချင်တဲ့အိမ်ကြီးကို လူတွေ ပြောင်းလာတယ်၊ အဖေကားမို့ ကိုနာတူးတို့ကို ငါသွားကူတယ်..

“ဟဲ့.. မောင်လေး.. ခေါင်းပေါ် မတင်နဲ့ ပြန်ချ၊ အဲ့ဒါ မမအတွင်းခံတွေနဲ့ စကတ် ထဘီတွေ” တဲ့၊

မမနဲ့ စတွေ့တယ်။

ငါက ဒီမြို့လေးက မမရဲ့ပထမဆုံးသူငယ်ချင်းတဲ့၊ သံဘူးအချိုရည်ထက် မမက ပိုချိုတယ်။

“မောင်” တဲ့။

နေ့စွဲ

➤ နှစ်

ကားဝေါက်တံ လှည့်ရင်း ငါ့လက် ဘက်ပြန်ရိုက်တဲ့ဒဏ်ရာကို
မမက တေဇာဘမ်း လိမ်းပေးတယ်၊ ပတ်တီးစီးပေးတယ်၊ နာလို့ ငိုနေ
တဲ့ ငါ့ကို မမက ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားတယ်၊ မမချွေးနံ့က မွှေးတယ်။
မနာတော့ပေမယ့် ငါဆက်ငိုနေတယ်. . . ငိုလို့ကောင်းလိုက်တာ. . .

➤ သုံး

အဖေ ကားမောင်းထွက်သွားတယ်။ ရေစက်ဖျက်လို့ မမနဲ့
ငါပြန်ကြတယ်။

ငါရမ်းလုပ်တာ ရေစက်နိုးသွားတယ်။

ဝူ. . . ဟေး. . .

ပျော်ပြီး ဆီကြေးတွေနဲ့ အိုးမည်းသုတ်တမ်း ကစားကြတယ်၊
ပျော်လိုက်တာ. . . ရေချိုးခန်းမှာ မမက ငါ့ကျောကို ကြေးတွန်းပြီး
ဆပ်ပြာတိုက်ပေးတယ်၊ ယားကျိကျိနဲ့. . . အဟိ။

➤ လေး

ရှစ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်သည်။ အောင်သည်။

အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးပါသည်။ မမနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မြို့

ကြီးရောက်သည်။

ဒန်ပေါက်စားသည်။ ဖာလူဒါ သောက်သည်။ တီရှပ်နဲ့ ဂျင်း
ဘောင်းဘီ ဆုချသည်။ (ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ဖူးပြီ)

အင်္ဂလိပ်ကား ဝင်ကြည့်သည်။

“မမ. . . သူတို့က မရွံ့တတ်ဘူးလားဟင်”

“ရွံ့စရာလား. . . အဲ့ဒါ အာဗိုးဟဲ့” တဲ့။

အပြန် ဗေါက်စဝက်ဝွန်ကားထဲ အာဗိုးဟဲ့ သန်းမိသည်။ မမ
က ရယ်ပြီး. . . နှာဘူးလေး. . . တဲ့။ (တကယ်အိပ်ချင်လို့များ)

➤ ငါး

ရပ်ကွက်ထဲက ကွမ်းတောင်ကို မကြည်စမ်း၊ မတင့်တို့နဲ့ မမ
ကထိန်ခင်း လိုက်သွားသည်။ လောင်းမလား၊ မမက အလှဆုံး၊ ငါ့မမ
ကွ. . .

ဂါရဲအောင်မြင်ကြီးက ပိုက်ကျော်ခြင်းဝိုင်းကနေ. . .

“ဟောဒီရွာတစ်ရွာလုံး ဒီသူငယ်မပင် အလှဆုံးဖြစ်ပေမယ်”
လို့ လှမ်းစတယ်။

ဆာဗင်ပေးထော့မယ့် ငါ့ကို မမ လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။

ရော့. . . လာထား. . . ဖြောင်း. . . ဖောင်း. . .

“အား. . . ပေတိုး. . . မင်းတော့ အထိုးခံရတော့မယ်”

ဂါရဲမျက်ခွက်ကြီး မှန်သွားလို့လေ. . .

➤ ခြောက်

ဘာနဲ့မမ အဝတ်အစားတွေ လျှော်နေတဲ့ အမေ့ကို ကူရင်း
ကြိုးတန်းမှာ နေလှန်းပေးနေတယ်။

“အမေ... ဒီဟာက ဘယ်လိုဝတ်ရတာလဲ၊ သေးသေးလေး၊
အကျိုလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့... သားရဲ့၊ အဲဒါ ခေတ်မီသူတွေ ဝတ်တဲ့ အောက်ခံ
အကျိုကွယ်”

ကားဂိုဒေါင်ဘေးက မမက...

“ဟိတ်ကောင်လေး ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဆပ်ပြာမှုန့်အနံ့လေးက မွေးနေလို့ပါဗျာ”

➤ ခုနစ်

“အဲဒီကောင်လေးကို ဖမ်းထား မြအေး”

“လွတ်... လွတ်ပါဗျ... ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

“တစ်နေ့က... ငါ့ဟာငါ မြသက်နှင်းကို စာပေးတာ မင်းက
ထီးကောက်နဲ့ နောက်က ရိုက်ပြေးတာလေ၊ အေပေး... ကောက်ရိုးပုံ
စောင့်တဲ့ခွေးလေ...”

“ဖျောင်း... ဒုတ်...”

“အ... အလာလာ”

➤ ရှစ်

“အဲဒီကောင်ပဲ... အဲဒီကောင် ပေတိုးဆိုတာ ဟိုနေ့က ခေါင်း
ညှပ်ဆိုင်မှာ ကိုမျိုးညွန့်စက်ဘီးကို လေ့လျော့သွားတဲ့ကောင်”

“ဟေ့ကောင်... မပြေးနဲ့”

ခလုတ်တိုက် လဲကျ။ ခြေမပဲ့။

ပြန်အထမှာ နားရင်းအုပ်လို့ မျက်နှာနဲ့ ပြန်ပြုတ်ကျ၊ ဖြာခနဲ
နာခေါင်းထဲက သွေးတွေ မြေကြီးပေါ် ကျပါတယ်။

မမကြပ်ထုပ်လေးက နွေးတယ်။ မမမျက်ဝန်းလေးလို့ပဲ။

“အလာလာ... အား”

“ခြေမက အရမ်းစပ်သွားလားဟင်”

“ဟင့်အင်း... မစပ်ဘူး”

➤ ကိုး

အာလူးမိုင်းထောင်။

ခွေးနှစ်ကောင် ဝိုင်းဆွဲ

ခဲနဲ့ တစ်ကောင်ထု

ပုတုတုကောင်က

ခြေသလုံးဝင်ခဲ...

အသံမထွက်ဘဲ

ငွေခွဲငါလုံးနေတယ်
ရအောင်ရုန်းထွက်
ငါ့အသက်နဲ့ လဲမယ်
မမအတွက်. . ။

အဲ့ဒါ နာမည်ကြီး ဦးဗမင်တွေ။ ကျားရိုးကျွေး လက်သပ်မွေး
ခွေးနှစ်ကောင်ပါ မမရေ. . . မောင် သိသိကြီးနဲ့ သွားခဲ့တာ။

➤ တစ်ဆယ်

ဒေါ်မေသက် အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲဆိုင်နောက်က ချုံပုတ်ထဲမှာ
မမ မောင်ကို ဖက်ထားတယ်။ (ပခုံးပေါ် လက်တင်ထားတာလေးပါ)
ကြည်နူးလိုက်တာ။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်တွေ မမနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သန့်
ပြန့်နေတဲ့မမကို အမြဲသန့်နေစေချင်တာ။ အဲ့ဒါ ရင်ထဲက သူ့ဟာသူ
လာတာ။

ဟိုကောင်မတွေ ဆားငံထိတယ်။ အဟိ။

➤ ဆယ့်တစ်

မောင် အိပ်မက်မက်တယ်. . ၊
ကြယ်စင်တွေကြားမှာ မမ
လွင့်မျောနေတယ်. . လက်ထိပ်ကလေးတွေနဲ့
ကြယ်စင်တွေကို မမ ပုတ်ကစားရင်းပေါ့

စကြဝဠာထဲက ရှိသမျှကြယ်စင်တွေ အကစားခံချင်လို့
မမကို ဝန်းရံခလာတယ်. . .
လူးလွန်ပျံသန်းရာ မမနောက်ကို
ကြယ်စင်တွေက နဂါးငွေ့တန်းလို လိုက်လာတယ်
ကြည့်နေရင်း. . ကြည့်နေရင်း. .
နဂါးငွေ့တန်းဟာ. . နဂါးကြီးတစ်ကောင်
ဖြစ်သွားတယ်. . ပြီးတော့ လူးလွန်ပြီး
မမနောက်ကို ထိုးလိုက်လာတယ်
မမကတော့ မသိဘူး. . လွင့်မျောလို့ကောင်းဆဲ. .
နဂါးကြီးက ပါးစပ်ကြီး ဟလာတယ်
မမကို ဟပ်တော့မယ်. . ဟပ်နေပြီ. .
အရမ်းကပ်နေပြီ. . ဟပ်. . ပြီ. .
ဖျတ်ခနဲ ခါးတစ်စင်းနဲ့
မောင် နဂါးအာခံတွင်းထဲ ရဲတင်းစွာ
ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်. . .
မောင့်ခန္ဓာကိုယ် နိမ့်ဆင်းသွားလိုက်တာ။ ။

ရေဆင်းစိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရခဲ့သော မမလှသက် နှင်းက မိမိစရိတ်ဖြင့် အစွဲရေးမှ စိုက်ပျိုးရေး ဒီပလိုမာတစ်ခုပါ ယူပြီး ပြန်လာခဲ့သည်မှာ မကြာသေး။ မမက စက်မှုလယ်ယာ စံပြစိုက်ကွင်း တစ်ခုကို ထူထောင်ရန် အားသွန်နေသည်။

သူဌေးကြီးတစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ဧက(၂၀)ကျော်သော စိုက် ကွင်းလယ်မြေက ဦးသက်နှင်းတွင် ဦးမစ္စကပင် မြို့စွန့်၌ ရှိခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ သည်မြို့ကလေးသို့ သမီး၏ဝါသနာ၊ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ထို မြေကွက်ကြောင့် ပြောင်းရွှေ့လာသည်ဟု သိရသည်။ ထို့ပြင် သည်ပြင် အကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိသည်တုံ။

မမ ပြန်လာမှ လယ်ကွင်းထဲရှိ ကန်သင်းရိုးတွေကို ဖြိုဖျက်ပစ် လိုက်သည်။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော Farm ကြီးတစ်ခု ဖြစ်စေလိုက် သည်။ လယ်ထွန်စက်နှင့် အရှေ့အနောက်တောင်မြောက် အပြည့်

မောင်းနှင်နိုင်အောင်ဖြစ်သည်။

လယ်တောအိမ်နှင့် ရေစက်၊ ရေစင်၊ မီးစက်များ၊ အလုပ်သမား တန်းလျားများ ပုံစံချ ဆောက်နေသည်။ အစွဲရေးကနေ ထွန်စက် အကောင်းစား (အဟောင်း)တစ်စီး သွင်းလာသည်။ စပါးနှင့် မြေပဲကို အဓိကထား စိုက်မည်။ ရာသီပင် စိုက်ခင်းတစ်ကန့်လည်း သတ်မှတ် ထားသည်။ အလိုအလျောက်ရေပန်းနှင့် ရေပေးစနစ်ပါ ပါမည်ဟု ဆို သည်။

“မောင်. . မင်း စပယ်ရာလိုက်၊ ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်၊ ထန်းရည် သောက်၊ ရွာရိုးကိုးပေါက်၊ ကမြောက်ကချောက် လုပ်ခဲ့တာတွေ ဝအီ လောက်ရောပေါ့. . ၊

မလုပ်နဲ့လို့ မမ မပြောဘူး၊ အခါအားလျော်စွာ လုပ်ပါ၊ မင်းကို မမ မချုပ်ချယ်ပါဘူး၊ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ လုပ်ချင်တာ လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ လုပ်သင့်တာ လုပ်တယ်၊ ဒီနှစ်ခုပဲ လုပ်တာလေ. . . ဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ. . . ဒါဆို မင်း မမနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ မင်းလုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေ အများကြီးက မင်းကို စောင့်ကြိုနေတယ်၊ မင်း ပင်ပင်ပန်း ပန်း အောက်ခြေသိမ်း လုပ်တတ်လို့ မမ အခြေခံ အုတ်မြစ်တည်ပြီးမှ အလုပ်ကြမ်းတွေ ပြီးမှ မောင့်ကို တကူးတက လာခေါ်တာ. . . မောင် မပင်ပန်းတော့ပါဘူး”

မမလှသက်နှင်းက တက်ကြွနေသလောက် ပေတိုးက ခပ်ငူငူ ကြီးသာ သူ့မမကို ငေးကြောင်ကြည့်နေသည်။ သူမစိတ်ကူးနှင့် ပုံစံချ

လုပ်ကိုင်ထားသော 'လယ်တောအိမ်' ကို ပေတိုး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်လာမည်ဟု သူမ အသေအချာ တွက်ထားခဲ့ပုံ ရသည်။

ခုတော့ သူ့မောင်ပေတိုးက စိတ်ပါပုံမရ။ တက်တက်ကြွကြွ မရှိ။ မမ အံ့ဩလာသည်။ ဆေးရုံဆင်းစနစ်တွေက ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေခဲ့ဖူးကြောင်း မမသိသည်။ သူ့အသိ၊ သူ့မိတ်ဆွေ၊ သူ့လမ်း၊ သူ့အိမ်ကိုပင် မှတ်မိလိုက် မေ့လိုက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

စိတ်ရောဂါအထူးကုနှင့် ဦးနှောက်အာရုံကြော ပါရဂူတွေကို လိုအပ်သလို ဆက်လက်ပြခဲ့သည်။ သာမန်အခြေအနေနီပါး ပြန် ရောက်လာပါပြီဟု လွန်ခဲ့သောလပေါင်းများစွာကပင် မှတ်ချက်ပေး၍ အွန်ထားသောဆေးတွေကိုပင် သမားတော်တွေ ရပ်ဆိုင်းခဲ့သည်ပဲ။

“မောင်... ဘယ်လိုကြီးလဲကွာ၊ မင်း စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ လာ... မမလုပ်ထားတာတွေ မောင့်ကို လိုက်ပြမယ်၊ 'လယ်တောအိမ်' ကို မောင် မရောက်ဖူးသေးလို့ပါ။ ရောက်ရင် အရမ်းပျော်သွားမယ်... လာ... ထပါ။ အန်တီကျင် သမီးတို့ လယ်တောအိမ် ခဏသွားဦးမယ် နော်”

“အေး... အေး... သမီး၊ ဒီနေ့ သမီးမောင်မွေးနေ့လေ၊ အပြန် ထမင်းဝင်စား၊ အမဲနံရိုးနဲ့ သမီးကြိုက်တဲ့ ပျဉ်းမနားမျှစ်ချဉ် ချက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အတင်းဆွဲခေါ်နေသဖြင့် ပေတိုး ထွန်စက်ပေါ် ပါသွားသည်။ ဘီးဖူး(မားဂတ်)ပေါ် ထိုင်လိုက်လာသော ငူငူငေါင်ငေါင် မျက်နှာကြီးကို မမက ကြည့်၍ မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်ထိုးရင်း...

“သူများက ဪ... ရောက်ဖူးပါစေတော့ဆိုပြီး နတ်ပြည် ဆွဲ ခေါ်လာပါတယ်၊ မြင့်တယ်... မြင့်တယ်ဆိုပြီး ပြန်ခုန်ချချင်တယ် ဟတ် လား...”

ဟုတ်တယ်... မြင့်တော့ ပုဆိုးလွင့်တယ်၊ ပုဆိုးလွင့်တော့ ဖင်အေးတယ်ဗျ... ဟု စိတ်ထဲမှ ပြန်ပြောလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်းပင် ခင်ဗျားလေး မသိဘူး... အသည်းအေးတာက ပိုဆိုးတယ်... ဟု ပြော နေမိ၏။

အမဲရီးသိုတာက
 ရွာတစ်ကိုယ်လုံး ပြေးနေတဲ့
 အမိကသွေးတွေကို
 ထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံထဲ။
 ဒါကြောင့်
 ရွာအသက်ရှင်တာ။
 ရွာဟာ လူကျေးဇူးရှင်
 ရွာရဲ့သခင်ဟာ အမဲရီး...
 တကယ်ဆို...
 ဘာမဟုတ်တဲ့
 ဟင်းအိုးက...
 အမဲရီးကို အားနာရမှာ။ ။

လယ်တောဒဂိုမိနှင့်ပေတိုး

“အဲ့ဒါပဲ မောင်... မမတို့လယ်တောအိမ်၊ ကြည်နူးစရာ
 မကောင်းဘူးလား”

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှ မြေနီလမ်းမအတိုင်း ဖဲ့ဆင်း၍
 သာမန်လယ်ကွက်နှစ်ကွက်စာကျော်အပြီး၌ သံဆူးကြိုးပတ်လည် ကာရံ
 ထားသော ဧရာမ လယ်ကွင်းကြီးအဝင်၌ မမ ထွန်စက်ထိုးရပ်ရင်း
 မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ရေမြောင်းအုပ်ခုံနှင့် အဝင်တံခါးက ခိုင်ခန့်သပ်ရပ်သည်။
 ကန်းထရီးဆန်ဆန် သစ်လုံးခြမ်းအိမ်ကလေးက မှန်ပြတင်းတွေနဲ့ အကွ
 အနု ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ရေစင်၊ ရေစက်ဘေးက ဆောက်လုပ်စ

၁၇၂ နတ်ရွာစိုး

ဂိုဒေါင်နှင့် အလုပ်သမားတန်းလျားတွေကို မြင်ရသည်။

မမကို ငါ ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေတဲ့ လပိုင်းအတွင်း မမ တော်တော်လုပ်ထားတာပဲဟု တွေးရင်း သူ အဝေးသို့သာ ငေးကြည့်နေသည်။ သစ်လုံးအိမ်အနီး၌ ထီးထီးကြီး ပေါက်နေသော ညောင်ပင်ကြီးပေါ်၌ ဗျိုင်းဖြူတွေ နားနေကြသည်။ သစ်လုံးအိမ်ရှေ့၌ နီရွှေသောမြေတလင်းက ခင်းခင်းပြန့်ပြန့် ရှိနေ၏။

ထိုမြေပေါ်တွင် ခန့်ညားစွာ ရပ်ထားသော ထွန်စက်အသစ် တစ်စင်းနှင့် ဘေးတွင် ထွန်စက်သုံး လယ်ထွန်၊ မြေဆွက်ရိယာများ စီရီရီ ချထားသည်။

“ဟိုထွန်စက်က ဟိုတလောကမှ ရောက်လာတဲ့ စက်အသစ်၊ မောင်... မောင်းဖို့”

သူ ဘာတစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်မိ။ မမက သူ့ကို စောင်းဝဲကြည့်၍ ဝင်းထဲ မောင်းဝင်သည်။ ထွန်စက်အသစ်ဘေးတွင် ယှဉ်ရပ် စက်သပ်သည်။

“ကိုကိုတေမိ... ဆင်းလေ”

မမနောက်က လိုက်ဆင်းရင်း သစ်လုံးအိမ်ထဲ ဝင်လိုက်ခဲ့ရသည်။ အထဲတွင် ခင်းကျင်းထားပုံကလည်း အဆင့်အတန်း မြင့်နေ၏။ သစ်သားခင်းညီညီပေါ်၌ ဖယောင်းပုဆိုးကို ဧည့်ခန်းအပြည့် ခင်းထား၏။

စာအုပ်စီရို၊ ဘုရားစင်၊ ရှိုးကွေ့စ်၊ သစ်သားပေါ်လစ်ဆက်တီနှင့် T.V စင်(T.Vနှင့် အောက်စက်ဆင်မထားသေး)၊ စာရေးစားပွဲနှင့် ဆုံလည်ကုလားထိုင်အကောင်းစား၊ အာပါးပါးဟု သူ့စိတ်တွင်းက

မြည်သံပေါ်လာ၏။

“ဟင်း... ဟင်း... မင်းမြင်ဖူးလား၊ ဒီလိုလယ်တောအိမ်မျိုး ဟိုမှာကတော့ လယ်သမားဆိုတာ သူဌေးဆိုတော့ ဒီထက် ဆယ်ဆ မကအောင် သူတို့လယ်တောအိမ်ကို သထားကြတာပေါ့၊ သိပ်မကြာခင် အစွရေးက မမဆရာနဲ့သူငယ်ချင်းတွေ လာလည်မှာလေ၊ ဒီလောက်တော့ လုပ်ထားရမှာပဲ”

ဪ... ဒါကြောင့်ကိုးဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။

“သူတို့က မမ စာတော်တာရယ်... ကြိုးစားတာရယ်ကို အရမ်းသဘောကျကြတယ်လေ၊ မမတို့ လယ်သမားတွေအကြောင်း ပြောပြတော့ သူတို့ အံ့သြကြတယ်၊ ကူညီချင်ကြတယ်၊

ဟင်း... ဟင်း... ဟိုထွန်စက်နဲ့ ထွန်ထယ်၊ ထွန်တုံးတွေ ဝမ်းဆက် မမကို လက်ဆောင်ပေးတာ... မင်းတို့မြေက အစော့၊ ဥပမာ သရက်စေ့တောင် စုပ်ပြီးပစ်ချလိုက်ရင် အပင်ထပေါက်တယ်ဆိုတော့ ဘုရားသခင် ပေးတဲ့မြေပဲတဲ့...၊ တို့မှာတော့ ပညာရော ငွေရော အကုန်ခံပြီး အဲလိုမြေ ရအောင် ပြုပြင်လိုက်ရတာတဲ့၊ သူတို့ အရမ်းစိတ်ဝင်စားကြတယ်... သူတို့က သဲကန္တာရကြီးလေ”

မမက အားပါးတရ ပြောပြီး သူ့ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။

သူက ဆက်တီတွင် ငုတ်တုတ်။ မလှုပ်မခြောက်။

“မောင်... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ... မမက တက်ကြွနေသလောက်... မင်းက ငူငူခိုင်ခိုင်နဲ့၊ ပြီးတော့ မင်း... မမကို ဘာလို့ ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေခဲ့တာလဲ၊ ကဲ... ပြော... အဲဒါမေးမလို့

www.burmeseclassic.com

အမိကပဲ”

သူ မမကို ရင်မဆိုင်ချင်၍ ပြတင်းပေါက်ဆီ လာခဲ့သည်။
လေတိုးနေသော ခန်းဆီးစလေးကို ဘာရယ်မဟုတ် လက်နှင့် ပုတ်နေမိ
သည်။

မမ သူ့နား လာရပ်ရင်း. . .

“မင်းဘဝ တိုးတက်အောင် အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးလား”

မမအသံက ဂရုဏာဒေါသကြောင့် မာနေ၏။ သူ မနေနိုင်
တော့။

“တိုးတက်မယ်. . . အမေ့ကို မပူမပင် မကြောင့်မကျ ဇိမ်ကျ
ကျ ထားလို့ရမယ်ဆိုရင် ဟောဒီကကျွန်တော် ဘာလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်
တယ်၊ ကဲ. . . ဘာလုပ်ရမလဲ. . . ဘယ်မလဲ အရင်းအနှီး”

မမ အအော်ခံရ၍ ပြုံးသည်ထင်သည်။ မမကို ခပ်ထန်ထန်
တစ်ခါမှ သူ မဆက်ဆံဖူး၍လည်းဖြစ်သည်။

“မောင်တကယ်ပြောတာလား!”

“ဒီစကားဟာ နောက်ပြောင်ပြောရမယ့်စကားလားဗျာ၊ တစ်
သက်လုံး ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ အမေ့ကို လုပ်ကျွေးချင်တာဟာ တကယ်
မပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ!”

“ကဲ. . . ဒါဆို မင်းအဲဒေ့ကို မင်း မတောင့်မတ ဇိမ်ကျကျ
ထားလို့ရပြီ၊ မင်း အလုပ်လုပ်လို့ရပြီ၊ ဟောဒီလယ်တောအိမ်ဟာ မင့်
အိမ်ပဲ၊ မင့်မြေပဲ. . . မင်းဘဝအတွက် ထာဝရအရင်းအနှီးပဲ”

“မဟုတ်တာဗျာ. . . ဒါတွေဟာ မမဟာတွေပါ၊ ပြီးတော့ မမနဲ့
လည်း တွဲမလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ဟင်. . . မင်း. . . မင်း မမကို ဒီလိုပဲ ပြောသလား၊ ဘာ. . . ဘာ
လို့ မမနဲ့ တွဲမလုပ်ချင်ရတာလဲ!”

မမ ထင်မှတ်မထားသော သူ့စကားကြောင့် တုန်လှုပ်အံ့သြစွာ
သူ့လက်မောင်းကို လှုပ်ကိုင်ရင်း စကားသံတွေ ယိမ်းထိုးသွားသည်။

“ကျွန်တော် မမကို ရှောင်နေတာလည်း အဲဒီကိစ္စပဲ၊ မမနဲ့
တွဲမလုပ်ချင်တာလည်း အဲဒီကိစ္စပဲ”

“ဘာ. . . ဘာကိစ္စလဲ မောင်”

“သိပ်ဆင်းရဲပြီး ဉာဏ်ရည်မမီတဲ့ကျွန်တော်က ကျေးဇူးရှင်မမ
ကို အစ်မအရင်းလိုပဲ ချစ်သွားရမယ်တဲ့ ငိုရင်း အမေ ကတိတောင်းလို့
ကျွန်တော် ငိုပြီးပေးလိုက်တယ်”

“ဪ. . . ဒါကြောင့်လား!”

မမဆီက ချက်ချင်းကြီးပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးစကားသံတွေ ထွက်
လာ၍ သူလှည့်ကြည့်မိတော့ မမက ပြုံးတောင်ပြုံးနေပါသေးလား။

“မင်းဉာဏ်ရည်က ပုံမှန်ထက်တောင် ပိုထက်နေပါသေးတယ်၊
မမ သိပါတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းက မဆင်းရဲပါဘူး၊ ကဲ. . . မထူးပါဘူး၊
မကြာခင် မောင်သိရတော့မယ့် အံ့သြစရာဝမ်းသာစရာသတင်းကို မမ
ကြုံပြောတော့မယ်. . . လာ. . . အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ရအောင်”

လဲ့လဲ့ရွှန်းနေသည့်အကြည့်နှင့် သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲယူ
သည်။ ပြတင်းပေါက်မှထိုင်ခုံထိ ခရီးကို လက်မောင်းဖက်ခေါ်လာ၏။

ဦးဦးကပ်ကပ် နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တိပေါ် ထိုင်ထိုင်ချချင်း. . .

“မောင်. . . မမကို ရှောင်နေတာရယ်၊ ငူငူငေါင်ငေါင် ဖြစ်နေ
တာရယ်က မောင့်မေမေကို ပေးထားတဲ့ကတိကြောင့်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို မမလည်း မမဖေဖေကို လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ကျော်ကျော်က ပေးခဲ့တဲ့ကတိကို ပြောပြမယ်”

သူ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ဆိုတာ မမ ဒီမြို့ကို ရောက်နေခဲ့ပြီပဲ။ သူနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးပြီးခဲ့ပြီပဲ။

“ပြောလေဗျာ . . . ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ!”

“ပြောပါမယ် . . . ဖေဖေက ကတိမတောင်းခင် မမ မောင့်ကို သံယောဇဉ်ရှိမှန်း သိနေကြောင်း အရင်ပြောတယ်။ မမတို့သားအဖက သူငယ်ချင်းလိုလည်း ပေါင်းကြတယ်လေ . . . ဖေဖေက မောင်(၂၅)နှစ် မပြည့်မချင်း ဒီအကြောင်းကို အသိမပေးဖို့ ကတိတောင်းတယ်”

“ဘာဒီအကြောင်းလဲ မမရာ . . . ကွေ့ဝိုက်လွန်းနေပြီ”

“နည်းနည်းသည်းခံကွာ . . . မမဖေဖေနဲ့ မောင့်အဘိုး ဦးလှ မောင်ဟာ ဓမ္မဗိမာန်ဆွေအရင်းဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ တရား စခန်းမှာ တစ်ခန်းတည်း ဆုံစည်းခဲ့ကြတာ၊ ခဏခဏ အတူတူ တစ်လ စခန်းဝင်ကြတယ်။ ခင်ကြတယ်။

မင်းအဘိုးမဆုံးခင် မမဖေဖေကို ရှေ့နေမို့ သေတမ်းစာ ပေးခဲ့တယ်။ သူ့သမီးကျင်ကျင်နဲ့ သူ့မြေးရှိတဲ့ သည်မြို့က သူပိုင် တိုက်အိမ်နဲ့ ဒီလယ်တောအိမ် လယ်ယာကို မင်းအသက်(၂၅)နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ အမွေပေးဖို့ပဲ”

“ဗျာ! . . . ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာရှိနေတာ သူသိသိကြီးနဲ့ ဘာလို့ အသက်ရှင်နေတုန်းက မဆက်သွယ်တာလဲ!”

“သူ နာမကျန်းလို့ ပက်လက်ဖြစ်နေမှ သူရှာနေတဲ့ မင်းတို့

သတင်းက သူ့ဆီ ရောက်လာတာလေ။ မင်း (၂၅)နှစ်ပြည့်မှာ လူဖြစ်မှ လွဲပေးခိုင်းခဲ့တာလေ . . .

ဒါကြောင့် မင့်အိမ်မင့်မြေလို့ မမပြောတာပေါ့။ အတွင်းပစ္စည်း သေတ္တာလေးတစ်လုံးလည်း ပါသေးတယ်။ ဒီနေ့ မင်း(၂၅)နှစ် ပြည့်တယ်လေ . . . မမ အဖေကို ကြိုတင်အသိမပေးပါဘူးဆိုတဲ့ကတိ ဖျက်ရာကျလား မကျဘူးလားတော့ မသိဘူး။ မမကတော့ ပြောလိုက်ပြီ။ ဟင် . . . မင်းကြည့်ရတာ ဝမ်းသာပုံလည်း မပေါ်ဘူး”

“အမေ့ကို ပေးထားတဲ့ကတိက ရှိနေသေးတယ်လေ”

“ဟင်း . . . မမတောင် ဖေဖေအပေါ် ကတိဖျက်သေးတာပဲ။ မောင်လည်း . . .”

“မမ . . . မောင်ကို ကတိဖျက်ဖို့ တိုက်တွန်းနေတာလား။ မေမေ့ကို ပေးထားတဲ့မောင်ကတိကိုကော မမ သတိရရဲ့လား!”

“ဩ . . . ဟုတ်လား . . . မမ မေ့သွားတယ်။ ဘာကတိပါလိမ့်”

“မမလှသက်နှင်းကို အစ်မအရင်းလိုပဲ ချစ်သွားမယ်ဆိုတဲ့ကတိလေ”

“ကဲ . . . အခုအခြေအနေမှာ မောင်ကရော ကတိတည်ဦးမှာလား”

“မောင်ကတိဖျက်ရင်ကော မမက မောင်ချစ်သလို ပြန်ချစ်မှာလား!”

“အို . . . ဒါကတော့၊ ဟေ့ . . . ကောင်လေး မကဲနဲ့၊ ဟိုးမှာ ဖေဖေနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးသက်သေတွေ မင်းအဘိုး သေတမ်းစာလွှဲဖို့ လာနေကြပြီ။

ဟယ်... မောင့်မေမေလက်ထဲမှာ ချိုင့်ကြီးနဲ့၊ သူ့ချွေးမဖို့
အမဲနံရိုးနဲ့မျှစ်ချဉ်ဟင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဟာဟ... ဒါမှ မမယောကွမကြီး
ကွ"

“အမဲရိုးနှယ် ဟင်းအိုမှအားမနာ” ဆိုသော အမည်မသိ ရှေး
လူကြီးသူတစ်ဦး ထားခဲ့သောစကားသည် မတန်မရာကို ရည်ညွှန်းသည်
ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်များသည် ခေတ်ကာလသားသမီးများ ဖြစ်သည်နှင့်
အညီ ရှေးကလို မတွေးတတ်ပါ။

အမဲသားဖြစ်ဖြစ်၊ အမဲရိုးဖြစ်ဖြစ် မည်သို့သော (ရွှေလို) ဟင်း
အိုးထဲဖြစ်ဖြစ် ပစ်ထည့်လိုက်လျှင် ဝင်သွားသည်သာဖြစ်ပါသည်။ တန်
ပါသည်။

ဟင်းအိုးကို ဘာအကြောင်းနှင့်မှ အားနာနေစရာ မရှိပါ။
သဘောတူပါက စာအုပ်ပိတ်လိုက်ပါ။

ဪ... နေဦး... မေ့လို့... ။

လမ်းဆုံမြို့ကလေး၏မြောက်ဘက်ကို သွားသော အလေးပြေး

၁၅၀ နတ်ရွာစိုး

လမ်းမကြီးနံဘေး လယ်နှစ်ကွက်ကျော်ကျော်အဝေး၌ ထွန်စက်နှစ်စီး
အပြိုင်မောင်း၍ ထယ်ထိုးနေကြသည်။

လှသက်နှင်းဆိုသော အိုးကလေးနှင့်

ပေတိုးဆိုသော အမဲရိုးလေးဖြစ်ပါကြောင်း...။

Country Road သီချင်းသံက ထွန်စက်မီးခိုးနှင့်အတူ သံပြိုင်
လွင့်ပျံ့လျက်...။

BURMESE
CLASSIC
.com

လှိုက်မာခြင်းကင်းကြပါစေ

